

OBJASŇUJÚCA SPRÁVA

O etike a jej úlohe v živote

Správu o etike a jej úlohe v živote spoločnosti bolo plánované napísať krátko po završení 1. Petrohradského konceptuálneho fóra, ktoré sa konalo 1. — 2. septembra 2018. Tento dátum bol zvolený na znak úcty a pamiatky k Vladimírovi Michailovičovi Zaznobinovi (2. september 1938, m. Gorkij (Nižnij Novgorod) — † 17/18 júna 2018, Petrohrad), ktorý prispel svojim osobitým vkladom na tvorbe Konceptie spoločenskej bezpečnosti. Avšak rôzne okolnosti nám neumožnili stihnúť to v naplánovanom čase. Napriek tomu, téma etiky a jej úloha v živote ľudí a kultúrne svojráznych spoločností je aktuálna počas celých ľudských dejín i v dohľadnej budúcnosti, a preto je rozobratá v aktuálnej správe, ktorej hlavným poslaním je objasniť etický kódex, prijatý na spomenutom fóre.*

OBSAH

1. Problematika etiky v civilizačnom rozvoji.....	2
2. Etické kódexy, právna veda a právna prax	4
3. Kultové etické kódexy zachované z minulosti	6
4. Príčiny nefunkčnosti príkazaní	10
5. Spoločensko-politická situácia v Rusku a potreby rozvoja.....	12
5.1. Čo sa deje?.....	12
5.2. Ako je tento bordel riadený a kým?	27
5.2.1. Mafie v živote spoločnosti	27
5.2.2. Štátnosť, hierarchia priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia a mafie	29
Odbočka od témy 1: Psychologické základy kádrovej politiky	35
6. Súbornosť a princípy súbornej spolupráce	46
Kódex «Princípy súbornej spolupráce»	50
Časť 1. Povinnosti smerované k sebe samému	50
Časť 2. Princípy vytvorenia harmónie v kolektívnej činnosti.....	51
2.1. Princípy jednania voči druhým ľuďom	51
2.2. Princípy reagovania na jednanie druhých ľudí.....	52

1. Problematika etiky v civilizačnom rozvoji

Informačno-algoritmické zabezpečenie života ľudí má dvojúrovňový charakter a obsahuje dve zložky:

- vrodenu — základnú: **nepodmienené reflexy** a **inštinky** biologického druhu «Človek rozumný», *jednotné* pre všetkých biologicky zdravých predstaviteľov každého z pohlaví;
- *individuálne* formovanú (počas života) — nastavbovú: **osobná kultúra**, ktorá:
 - sa formuje pod vplyvom kultúr tých spoločností¹ a sociálnych skupín, v ktorých prebieha formovanie osobnosti počas dospievania;
 - je časťou kultúry tých spoločností a sociálnych skupín, v ktorých jedinec žije;
 - vplýva na formovanie kultúry spoločnosti, ktorá bude formovať osobnú kultúru budúcich pokolení v tých spoločnostiach, v ktorých jedinec žije.

		Spoločenské inštitúty ako zdroje blaha			
		Rodina dáva	Štátnosť zabezpečuje	Veda zabezpečuje	Vzdelávací systém zabezpečuje
Spoločenské inštitúty ako príjemcovia blaha	Rodine	1. Pokračovanie rodu. 2. Bezprostredná starostlivosť o členov rodiny navzájom.	Sociálne istoty a faktory, podmieňujúce kvalitu života rodiny i jednotlivca.	Rozhľad dorastajúcich pokolení i dospelých nad rámec povinného vzdelávacieho minima, stanoveného v spoločnosti.	Štartovaciu úroveň vzdelania a profesionality nových pokolení vstupujúcich do života, ako základ pre ich integráciu do života spoločnosti.
	Štátnosti	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku . 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému riadenia. 2. Obnovu subkultúry riadenia na profesionálnom základe v nadväznosti pokolení.	1. Vedecko-metodologické zaistenie aktuálneho štátneho riadenia. 2. Vypracovanie politického kurzu do budúcnosti.	1. Základ kultúrno-politickej jednoty spoločnosti . 2. Profesionálne riadiace kádre.
	Vede	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku . 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému. 2. Podporu fundamentálnej vedy. 3. Zadávanie výskumných úloh v záujme realizácie štátnej politiky.	Obnovu subkultúry vedeckého skúmania a riešenia praktických úloh.	Profesionálne kádre výskumníkov a projektantov.
	Vzdelávacemu systému	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku . 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému. 2. Zadávanie výskumných úloh v záujme realizácie štátnej politiky.	1. Metodológiu poznávania a tvorby. 2. Chápanie sveta (t.j. tematiku a obsah vzdelávacích štandardov) 3. Profesionálne kádre učiteľov.	Kádre profesionálnych učiteľov.

Kultúra je všetka informácia a algoritmika, ktorá sa odovzdáva z pokolenia na pokolenie mimo genetický aparát biologického druhu. **Kultúra je variatívna. Kultúrny svojráz je hlavným príznakom rozhraničenia spoločenstiev a sociálnych skupín v zložení spoločnosti.**

Etika, chápaná ako súhrn noriem správania členov spoločnosti, je jednou zo zložiek kultúry biologického druhu «Človek rozumný». Etika zjednocuje jednotlivcov do rôznorodých sociálnych skupín a spoločnosti ako celku. Vo vyššie uvedenej tabuľke, znázorňujúcej funkcie a spoluprácu spoločenských inštitútov, je etika zobrazená hneď trikrát v prvom stĺpci (*druhá, tretia a štvrtá bunka stĺpca «Rodina dáva»*), a okrem toho, implicitne je aj súčasťou «základu kultúrno-politickej jednoty» (*druhá bunka stĺpca «Vzdelávací systém zabezpečuje»*). Je to dôsledkom toho, že **v základe kvality života ľubovoľnej spoločnosti ležia dva faktory: 1) mediccko-biologické charakteristiky ľudí (zdravie ich organizmov, určujúce aj možnosti psychiky) a 2) spoločnosťou vypracovaná a platná etika, ktorá určuje štandardy vzájomnej interakcie ľudí (predovšetkým kladie na nich povinnosti a zákazy)**. Na tomto základe sa budujú všetky spoločenské inštitúty a činnosť ľudí v nich, ako bolo neraz poukázané v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti (KSB):

¹ Množné číslo slova «spoločnosť» v týchto formuláciách znamená, že život jednotlivca môže v rôznych intervaloch prebiehať v rôznych kultúrach, ak na jednom území spoločne žije viacero národov, alebo ak jednotlivec z rôznych dôvodov mení miesto pobytu, v dôsledku čoho sa mení aj kultúrne prostredie, s ktorým je v interakcii.

Porucha fungovania ktoréhokoľvek zo spoločenských inštitútov a ich objektívne nevyhnutných prepojení spôsobuje v živote spoločnosti problémy, až po tie smrteľné.

Príčinami takýchto porúch bývajú defekty mravnosti a chápania sveta, ktoré sa tak či onak prejavujú v etike rodín, sociálnych skupín a kultúrne svojráznej spoločnosti ako celku¹.

Každopádne, ak zo skúmania vynecháme kultúru alebo budeme predpokladať jej takmer nulovú úroveň rozvoja, tak informačno-algoritmické zabezpečenie správania ľudí sa zredukuje na inštinkty a nepodmienené reflexy, a ukáže sa, že «Človek rozumný» je stádovito-svorkovitá opica s potenciálom rozvoja, ktorý ešte musí odhaliť a zrealizovať kvôli tomu, aby sa stala Človekom — zástupcom Božím na Zemi.

Z pohľadu etológie — *odboru biológie, skúmajúceho psychológiu a správanie zvierat* — majú stádovo-svorkové opice (ktoré sú «slabo vyzbrojenými» biologickými druhmi) veľmi nízku «vrodenu morálku», t.j. komplex inštinktívnych programov, zameraných na vybudovanie a obnovu hierarchie svorky a interakciu svorky (ako celistvého funkčného útvaru) s okolitým prostredím².

Táto slabosť «vrodenej morálky» «Človeka rozumného», veľmi odlišnej od diktatúry *svedomia a studu*, ktoré má človek tiež vrodené, opičí charakter tejto «vrodenej morálky» má za následok dve životne dôležité veci:

- Je stimulom k tomu, aby sa osoba rozvíjala na základe odmietania svojím svedomím (*pomocou rozumu a vôle*) vrodenej «opičej morálky» a získala moc nad svojimi inštinktmi, aby si tak sama tvorivo vybuodovala spravodlivú morálku, t.j. aby sa jedinec vďaka vedome a premyslene používanej vôli stal nositeľom Ľudského režimu psychiky. V psychike rôznych ľudí, tvoriacich spoločnosť, tento proces prebieha rôznym spôsobom a rôznou rýchlosťou, výsledkom čoho sa utvára určité štatistické prerozdelenie spoločnosti podľa typov režimu psychiky³, ktoré formuje psychodynamiku⁴ spoločnosti a prejavuje sa v nej, vrátane aj v zmene kultúry (*spolu s etickými normami a predstavami o spravodlivosti*).

¹ V roku 1969, už po publikácii «Hodiny býka», písal I.A.Jefremov svojmu priateľovi, americkému paleontológovi Everetovi Olsonovi, nasledovné:

«Môžeme vidieť, že už od dávnych čias má mravnosť a česť (v ruskom chápaní týchto slov) oveľa podstatnejší význam, než kordy, šípy a slony, tanky a útočiacie bombardéry. Rozpad všetkých impérií, štátov a iných politických organizácií prichádza so stratou mravnosti. Je to jediná príčina katastrof v celej histórii, a preto, skúmajúc príčiny takmer všetkých katakлизм, môžeme povedať, že zničenie nesie charakter samozničenia.

Ak sa čestná a intenzívna práca stane pre všetkých ľudí nezvyčajnou, tak akú budúcnosť môže ľudstvo čakať? Kto bude ľudí kŕmiť, odievať, liečiť a prevádzať? Bezcharakterní ľudia, akými sú v dnešnej dobe, ako budú môcť vykonávať vedecké a medicínske výskumy? Generácie, ktoré si zvykli na čestný spôsob života, vymrú behom nasledovných 20 rokov, a potom nastane obrovská katastrofa v dejinách vo forme masovo rozširovanej technickej monokultúry, ktorej základy sa teraz úporne zavádzajú vo všetkých krajinách...» (*Podľa textu z knihy: A. Konstantinov, «Svetozarnyj most», 2. vyd., z publikácie na stránke: <http://noogen.su/Efremov>; pozri tiež: Ivan Antonovič Jefremov. Korešpondencia s vedcami. Nevydané práce. RAV, séria «Vedecké dedičstvo». zv. 22. — M.: Nauka, 1994.*)

² Pozri napr.:

- Labas J.A., Sedleckij I.V. Tento pochabý, bláznivý svet očami zoopsychológov. Učebná pomôcka pre ľudí v štátnej správe, súčasných i nadchádzajúcich. Etnopsychologické štúdie. 1992. (<http://www.etologia.narod.ru/>).
- Doľník V.R. Neposlušné dieťa biosféry. Debaty o správaní človeka v spoločnosti vtákov, zvierat a detí. — SPb: Petroglif. 2009. (<http://www.etologia.narod.ru/>).

«Silne vyzbrojené» biologické druhy majú «vysokú vrodenu morálku», ktorá sa prejavuje v tom, že pri vnútroruhovej konkurencii jedincov sa nepoužívajú tie isté metódy vplyvu na protivníka, aké jedinec používa pri love alebo pri obrane pred inými predátormi. «Slabo vyzbrojené» biologické druhy takéto obmedzenia nemajú, a vo vnútroruhovej konkurencii sa môže používať všetko: odložená pomsta, ľstivosť, prospechárstvo skupiniek na úkor celku, prenasledovanie slabých atď.

³ O typoch režimu psychiky, podstate a úlohe svedomia a studu, vid' prácu VP ZSSR «Základy sociológie», Časť 1., kde sa osobná psychika aj kolektívna psychika, plodená ľuďmi, skúmajú ako informačno-algoritmické systémy.

⁴ Psychodynamika spoločnosti je procesom jej riadenia, v ktorom všetci členovia spoločnosti v súlade s ich mravnosťou, chápaním sveta a etikou (*interagujúc s prúdom udalostí*) robia i nerobia všetko to, čo chcú, vo výsledku čoho vzniká to, čo vzniká.

Z pohľadu DVTR spoločnosť predstavuje supersystém, a psychodynamika spoločnosti to sú:

- v materiálnom aspekte — *ľudské biopolia, zjednocujúce jednotlivcov do rôznych funkčne ucelených skupín, až do ľudstva ako celku;*

• No táto opičia «vrodená morálka» je zároveň jedným z faktorov potenciálu samozničenia národných a náboženských kultúr a ich nositeľov, ako aj civilizácií (*jak regionálnych, tak aj globálnych — v minulosti sa tu vystriedala sotva iba jedna globálna civilizácia*) v prípade, ak spoločnosti sa z rôznych príčin nevyvíjajú náležitým spôsobom a neprechádzajú k Ľudskosti, ale, *zadubene si zachovávajú opičiu «vrodenu morálku» a zneužívajú silu svojho intelektu*, rozvíjajú technosféru alebo mágiu kvôli svojmu zisťnému nenásytnému konzumu alebo kvôli vyvyšovaniu sa jednotlivcov a korporácií nejakou inou formou alebo s nejakým iným cieľom.

Posledné tvrdenie je potrebné vysvetliť. Mechanizmus samolikvidácie *stabilne nedoČlovečích kultúr a ich nositeľov* je jednoduchý: *opičia «vrodená morálka» je prirodzená pre «opice» druhu «Človek rozumný» v divokej prírode pri takmer nulovej úrovni rozvoja kultúry, ale ak sa zachováva aj v podmienkach rozvoja civilizácie cestou technosféry alebo mágie, tak «opica» druhu «Človek rozumný» už prestáva byť «slabo vyzbrojeným» biologickým druhom*. Moc technosféry, vrátane zbraní a mágie, sa v tomto prípade — v dôsledku absencie diktatúry svedomia a studu, ktorým sa za **normálnych** okolností musí podriaďovať osobná vôľa Človeka — bezstarostne a nezodpovedne používa predstaviteľmi tohto biologického druhu vo vnútrodruhovej konkurencii v súlade s normami opičej «vrodenej morálky», a po dosiahnutí určitého kritického nepomeru medzi reálnou (*a nie iba predstieranou*) morálkou a silou zbraní a mágie — neodvratne likviduje aj nositeľov opičej «vrodenej morálky», ktorí nevyužili Zhora im danú otvorenú možnosť stať sa Ľuďmi.

A súčasná globálna civilizácia nielenže podišla na tento okraj samolikvidácie, ale dokonca zdvihla nohu pre ďalší krok.

Treba sa zastaviť a zmeniť smer svojho rozvoja!

A na to existuje len jediný prostriedok — vypracovať a rozšíriť v spoločnosti mravnosť, ktorá bude plodiť etiku Ľudskosti, v ktorej sa tvorivý potenciál každého realizuje prostredníctvom jeho vedomej vôle podriadenej diktatúre svedomia, t.j. slobodne¹.

2. Etické kódexy, právna veda a právna prax

Úlohu etiky ako faktora, ktorý zjednocuje množstvo jednotlivcov do sociálneho systému, si uvedomovali vo všetkých spoločnostiach (*bez výnimky*) jak v dobe «prehistorickej», tak aj v dobe «historickej». Etika vo všetkých kultúrach nebola spočiatku formalizovaná, no variabilita správania ľudí vo všetkých kultúrach viedla k tomu, že etické normy, tie najdôležitejšie *pre danú spoločnosť v navôkol sformovaných prírodných i sociálnych civilizačných podmienkach*, nachádzali svoj prejav v slovách a na členov spoločnosti v priamej direktívnej forme kládli určité povinnosti a udeľovali priame zákazy na rôzne činy; časť týchto povinností a zákazov bola bezpodmienečná, a časť bola podmienená statusom jedinca v spoločnosti alebo nejakými vonkajšími okolnosťami vo vzťahu k nemu či spoločnosti.

Avšak právny princíp liberalizmu *«čo nie je zakázané zákonom, to je nepochybne dovolené»* tu nefungoval, pretože súčasne s povinnosťami a zákazmi vyjadrenými slovne, platili aj povinnosti a zákazy na základe «chápania samo sebou», podmienené jak objektívnymi, tak aj subjektívnymi faktormi, podporované v kultúre tejto spoločnosti automaticky.

• a v nemateriálnych aspektoch — algoritmika a informácia, na základe ktorej sa tvorí samoriadenie v supersystéme a ktorá je svojimi fragmentmi prerozdelená v psychike jednotlivcov, tvoriacich rôzne funkčne ucelené skupiny, spoločnosť a ľudstvo v celku.

Algoritmika a informácia, nesené psychodynamikou, sa menia len následkom zmeny toho, čo sa zvykne nazývať «duchovnosťou», v ktorej sa ukrýva tvorivý potenciál a sklon k biologickej a sociokultúrnej degradácii ľudí a sociálnych skupín. Keď sa tvorivý potenciál, ako aj sklon k degradácii realizuje, tak sa určitým spôsobom mení aj psychodynamika, aj výsledky jej činnosti — t.j. výsledky riadenia. Preto tým najdôležitejším v živote spoločnosti je nedopúšťať degradáciu a realizovať tvorivý potenciál v súlade so Zámerom. Vo vzťahu k mnohým procesom, podmieneným psychodynamikou, sa hodí príslovie «lyžička dechtu znehodnotí celý sud medu», t.j. aj jeden idiot alebo lump dokáže zničiť a znehodnotiť prácu miliónov ľudí.

¹ V ruskom jazyku sa slovo SLOBODA dá dešifrovať ako: „Riadenie sa svedomím, Bohom dané“. (СВОБОДА — с-вестью во-дительство Бо-гом да-нное).

T.j. to, čo nezakazoval zákon, mohlo byť zakázané na základe automatického chápania, povolené na základe automatického chápania, a mohlo byť povolené alebo zakázané podľa okolností na základe automatického chápania.

Súbory takýchto slovné vyjadrených povinností a zákazov budeme v ďalšom texte nazývať termínom «etické kódexy», nikdy nezabúdajúc na to, že vždy sú nerozlučne sprevádzané súborom nie menej zmyslovo určitých «automaticky chápaných» povinností a zákazov, ktoré z rôznych dôvodov nenašli svoje slovné vyjadrenie.

Ďalšie rozširovanie nomenklatúry štandardných situácií a súboru povinností a zákazov pre každú zo štandardných situácií prispelo v spoločnosti k vzniku písaných zákonov a právnických subkultúr — právnej vedy a právnej praxe, tvoriacich právny systém spoločnosti¹. No aj po tomto etické kódexy naďalej existovali a boli spoločnosťou využívané z toho dôvodu, že boli dosť krátke nato, aby si ich obyčajný človek mohol zapamätať — ak aj nie v presnej formulácii, tak aspoň podstatu vyjadrenú slovami; a znalosť písaných zákonov a právnej praxe v ich plnosti a detailnosti boli pre obyčajného človeka, v dôsledku jeho zamestnanosti každodennými životnými záležitosťami, nielen nedostupné, ale z veľkej časti aj nepotrebné v bežnom živote, a stali sa údelom profesionálnych právnikov.

Avšak mnohí z dnešných právnikov sa odtrhli od života, zabúdajúc na to, že písané zákony a právna prax vznikli na pozadí fungovania objektívnych zákonitostí, ktorým sa podriaďuje život ľudí a s ktorými musia byť v súlade. Preto u mnohých predstaviteľov právnickej obce je typická snaha podriaďiť objektívne zákonitosti² rôznym výmyslom zákonodarcov a «ochrancov práv». Avšak zákony Prírody sú objektívne a fungujú nezávisle od subjektivity zákonodarcov a «ochrancov práv». Jedným z výsledkov odtrhnutosti písaných zákonov a právnej praxe od života sa v liberálnej kultúre stal princíp «čo nie je zakázané zákonom, to je **nepochybne** dovolené». A hoci slovo «nepochybne» v tejto formulácii zostáva zamlčané, avšak ním vyjadrovaný zmysel je v právnej praxi prítomný až príliš často, v dôsledku čoho sa právna prax dostáva do konfliktu s dejinne sformovanými «automaticky chápanými» povinnosťami a zákazmi, za mnohými z ktorých stoja objektívne zákonitosti, ktorých činnosť nemožno nijako zastaviť.

A táto odtrhnutosť od života legislatívy, právnej praxe i samotných profesionálnych právnikov predstavuje v podstate psychiatrický problém, vytváraný samotným charakterom právnického vzdelávania v liberálnej kultúre, ktoré formuje u svojich obetí úzky rozhl'ad (*jak prírodovedný, tak aj historický a sociálno-filozofický*) a neschopnosť myslieť ináč, než článkami platnej legislatívy a normami historicky sformovanej právnej praxe aj napriek okolnostiam a objektívnej realite. A tieto špecifiká ohľadom rozhl'adu a mentality, formované systémom právnického vzdelávania (*vid' tabuľku v 1. kapitole, 4. stĺpec*), robia z **takýchto** právnikov (*jak zo zákonodarcov, tak aj z exekutívy*) jedno z najnebezpečnejších antisociálnych nadnárodných mafiózných zoskupení vo všetkých spoločnostiach súčasnosti.

Posledná okolnosť je faktorom, ktorý stimuluje zvrchovanosť «chápania» nad zákonom, pretože úloha prežitia spoločnosti v podmienkach, ktoré predkladá História, si vyžaduje realizáciu práve tých «automaticky chápaných» povinností a zákazov, za ktorými stoja objektívne zákonitosti, v takých prípadoch, keď im protirečí zlý zákon alebo zlá právna prax, realizovaná mafiou psychiatricky problémových profesionálnych právnikov na základe princípu «čo nie je zakázané zákonom, to je **nepochybne** dovolené». Ak má pritom právna prax ešte aj selektívny, personálno-adresný charakter, ak sa odkazmi na zákon zdôvodňujú vyložene svojvoľné mravno-eticky skazené rozhodnutia, tak autorita «automaticky chápaných» povinností a zákazov a ich vlastného «chápania» v spoločnosti nevyhnutne rastie, čo plodí kriminálne (*podľa názoru mafie psychiatricky problémových právnikov a ich pánov*) procesy, z ktorých mnohé, však, ležia v riečisku matrice, opisovanej ruským príslovím «**Kto nehreší proti Bohu, ani pred cárom nie je vinný**».

Preto je potrebné, aby právnici — *tí, so zdravým rozumom* — uznali zvrchovanosť etických kódexov vyjadrujúcich spravodlivosť (*či už sú písané, alebo «automaticky chápané»*) a potichu ich sprevádzajúcich «automaticky chápaných» povinností a zákazov nad legislatívou a právnou praxou.

¹ Táto téma je objasnená v nasledovných materiáloch KSB: «Úvod do ústavného práva» (r. 2013) a «Ruská právna veda: «právnický mor» na Rusi — vyliedime» (r. 2014).

² O nich viac v 6. kapitole.

No a tým právnikom, ktorí tvrdohlavo zotrvávajú v názore, že špecifický právnický rozhl'ad a mentalita nie sú druhom schizofrénie, ale vyšším vývojovým stupňom intelektuálnej kultúry ľudstva, už nepomôže nič a nikto...

3. Kultové etické kódexy zachované z minulosti

Dejiny nám uchovali texty, v ktorých sa prejavili etické kódexy z minulých čias. Tie najznámejšie z nich uvedieme nižšie.

Sedem prikázaní Noema

Ako sa píše vo «Wikipédii», «Podľa Talmudu dal Boh ľudstvu cez Adama a Noema nasledujúcich 7 zákonov:

1. Zákaz modlárstva — viera v jediného Boha.
2. Zákaz rúhania sa — úcta k Bohu.
3. Zákaz vraždy — úcta k ľudskému životu.
4. Zákaz cudzoložstva — úcta k rodine.
5. Zákaz krádeže — úcta k majetku blížneho.
6. Zákaz jedenia mäsa živých zvierat — úcta k živým tvorom.
7. Povinnosť vytvoriť spravodlivý súdny systém.

Podľa zákona Tóry, nežid, ktorý prijal a dodržiava Noemove zákony, získava status obyvateľa-cudzinca (*ger-tošav* = *usadený hosť*) v krajine Izrael. Maimonides¹ sa domnieva, že všetky národy sveta by mali prijať zákony potomkov Noema, a potvrdzuje, že každý nežid, ktorý dodržiava tieto zákony, vojde do nebeského kráľovstva»².

Chronologicky ďalej v oficiálnych dejinách nasleduje desať prikázaní, daných cez Mojžiša a zaznamenaných v Starom závete.

Desať starozákonných prikázaní — dekalóg

V ruskom synodálnom preklade Biblie (*Exodus, 20:1-17*) sú interpretované takto:

1. Ja som Pán, Boh tvoj, ktorý ťa vyviedol z egyptskej zeme, z domu otroctva, nemaj pred tvárou mojou iných bohov.
2. Nerob si modlu ani žiadne zobrazenie toho, čo je na nebi hore, čo je na zemi dole, a čo je vo vode pod zemou. Neklaňaj sa im ani im neslúž; lebo Ja som Pán, Boh tvoj, Boh žiarlivý, trestajúci deti za vinu otcov, nenávidiacich ma, do tretieho a štvrtého kolena, a žehnajúci do tisíceho kolena tých, čo Ma milujú a dodržiavajú Moje prikázanía.
3. Nevyslovuj meno Pána, Boha tvojho, zbytočne; lebo Pán nenechá bez potrestania toho, kto zbytočne vyslovuje Jeho meno.
4. Pamätaj na deň sobotný, aby si ho svätzil. Šesť dní pracuj, a venuj sa všetkým svojim dielam; a deň siedmy — sobotný — venuj Pánovi, Bohu tvojmu: nerob v ten deň žiadne veci ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj otrok, ani tvoja otrokyňa, ani tvoj dobytok, ani cudzinec v tvojom príbytku. Lebo za šesť dní stvoril Pán nebo a zem, more a všetko, čo je v nich; a na siedmi deň odpočíval. A preto Pán požehnal deň sobotný a posvätil ho.
5. Cti svojho otca i svoju matku, aby sa predĺžili tvoje dni na zemi, ktorú ti dáva Pán, Boh tvoj.
6. Nezabíjaj.
7. Necudzolož.
8. Nekradni.
9. Nesvedč krivo proti svojmu blížnemu.

¹ Moše ben Maimon, Rambam, Moše Maimonides (1135-1204), židovský filozof a teológ — talmudista, rabín, lekár a vedec. Po Mojžišovi človek s druhou najväčšou autoritou v judaizme. Ako tvrdia zdroje danej epochy, vážili si ho židia, kresťania aj moslimovia.

² https://cs.wikipedia.org/wiki/Sedm_noachidských_přikázání.

10. Nežiadať si dom blížneho svojho; nežiadať si ženu blížneho svojho, ani jeho otroka, ani jeho otrokyňu, ani jeho vola, ani jeho osla, ani nič, čo má tvoj blížny.

Podľa nášho chápania, pred prvým prikázáním dekalógu sa reálne ešte nachádzalo prikázanie «Neboj sa!», pretože jedinec opantaný strachom nie je schopný adekvátne vnímať a chápať dianie okolo seba, ani Milovať¹.

So vznikom kresťanstva sa objavujú aj jeho prikázania, zahŕňajúce v sebe vyššie uvedený «dekalóg» a prikázania z Kristovho kázania na hore.

Prikázania Kristovho kázania na hore

Nižšie sú uvedené úryvky z Nového zvätku, Matúš, 5. kapitola:

3. Blažení chudobní duchom, lebo ich je Kráľovstvo Nebeské.
4. Blažení plačúci, lebo oni budú potešení.
5. Blažení mierni, lebo oni zdedia zem.
6. Blažení hladní a smädní po pravde, lebo oni budú nasýtení.
7. Blažení milosrdní, lebo im sa dostane milosrdenstva.
8. Blažení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.
9. Blažení tvorcovia mieru, lebo ich budú volať Božími synmi.
10. Blažení vyhnaní pre pravdu, lebo ich je Kráľovstvo Nebeské.
11. Blažení ste, ak vás budú pre Mňa haníť, prenasledovať a všemožne krivo obviňovať.
12. Radujte sa a vesel'te, lebo veľká je vaša odmena na nebesiach: tak prenasledovali aj prorokov, ktorí boli pred vami.
13. Ste soľ zeme. (...)
14. Ste svetlo sveta. (...)
17. Nemyslite si, že som prišiel zrušiť zákon a prorokov: neprišiel som zrušiť, ale naplniť. (...)
22. Ale Ja vám hovorím, každý, kto sa zbytočne hnevá na svojho brata, patrí pred súd; kto povie svojmu bratovi: „hlupák“, patrí pred synedrión; a kto povie: „blázon“, patrí ohnivému peklu. (...)
28. Ja vám však hovorím, každý, kto hľadá žiadostivo na ženu, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci. (...)
32. Ale Ja vám hovorím: každý, kto sa rozvedie so svojou ženou — okrem viny cudzoložstva — ten jej dáva dôvod cudzoložiť; a kto sa ožení s rozvedenou, ten cudzoloží. (...)
34. Ja vám však hovorím: neprisahajte vôbec: ani na nebo, pretože je trónom Božím; (...)
37. Ale nech sú vaše slová: áno, áno; nie, nie; a čo je navyše, je od zlého. (...)
39. Ale Ja vám hovorím: neodporujte zlému. A tomu, kto ňu udrie po pravom líci, nastav aj druhé; (...)
44. Ja vám však hovorím: milujte svojich nepriateľov; žehnajte tým, čo vás preklínajú; robte dobre tým, čo vás nenávidia a modlite sa za tých, čo vás urážajú a prenasledujú, (...)
48. Buďte teda dokonalí, ako je dokonalý váš Nebeský Otec.

Pokračovanie, Matúš, 6. kapitola:

1. Dávajte si pozor a nerobte svoje dobré skutky pred ľuďmi tak, aby vás videli: ináč nebudete mať odmenu u svojho Nebeského Otca. (...)
6. No, ty, keď sa modlíš, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti; a tvoj Otec, ktorý vidí aj skryté, ňu odmení verejne. (...)
14. Lebo ak vy budete odpúšťať ľuďom ich previnenia, tak aj vám odpustí váš Nebeský Otec,
15. ale ak ľuďom nebudete odpúšťať ich previnenia, tak ani váš Otec vám neodpustí vaše viny.

¹ Korán svoje rozprávanie o zoslaní zvestovania Mojžišovi začína práve slovami «Neboj sa!», adresované Najvyšším Mojžišovi (Korán, 27:10).

16. A keď sa postíte, nebuďte skrúsení ako pokrytci, lebo oni mračia svoju tvár, aby ľudia videli, že sa postia. Pravdivo vám hovorím, že oni už dostávajú svoju odmenu.(...)
19. Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich ničia hrdza a mole, a kde sa ukrádajú zlodeji a kradnú ich,
20. ale zhromažďujte si poklady na nebi, kde ich neničí ani hrdza, ani mole, a kde sa neukradajú zlodeji a nekradnú ich,
21. lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce. (...)
24. Nikto nemôže slúžiť dvom pánom: buď jedného bude nenávidieť, a druhého milovať; alebo jednému bude slúžiť horlivo, a druhého zanedbávať. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone. (...)
33. Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Jeho pravdy, a toto všetko dostanete navyše.

Pokračovanie, Matúš, 7. kapitola:

1. Nesúďte, aby ste neboli súdení, (...)
7. Proste, a bude vám dané; hľadajte, a nájdete; klopte, a otvoria vám;
8. lebo každý, kto prosí, dostáva; kto hľadá, nachádza; a tomu, kto klope, otvoria.

V Koráne nie je etický kódex, ktorého prikázania by boli zhrnuté do jedného textu, avšak prikázania-odporúčania sú rozptýlené v celom texte Koránu. Spolu s týmto tradičný islam obsahuje súbor prikázaní pod názvom «Päť pilierov islamu», ktoré sa vzťahujú ku Koránu a vyznávaniu islamu osobne Mohamedom¹:

1. Vyznanie — potvrdenie toho, že niet Pána, okrem Alaha², a že Mohamed je Jeho otrok a posol;
2. Modlitba — obrad každodennej modlitby vykonávanej päťkrát denne;
3. Očistenie — dávanie milodarov;
4. Pôst — dodržiavanie 30 dňového pôstu počas posvätného mesiaca Ramadán;
5. Púť do Mekky — putovanie do mesta Mekka, ak je toho človek schopný.

No tie sociálne najvýznamnejšie koranické prikázania drvivá väčšina tých, čo sa považujú za moslimov buď nepoznajú, alebo ich nevzťahujú na seba a život svojich spoločností:

«... prídte k slovu rovnému pre nás i pre vás, (...) aby si jedni z nás nebrali druhých z nás za pánov namiesto Boha» (3:57); «Boli ste na okraji priepasti ohňa, ale On vás odtiaľ zachránil. Tak vám Boh objasňuje Svoje znamenia, — možno pôjdete priamou cestou! — a nech je medzi vami občina, ktorá vyzýva k dobru, prikazuje odobrené a chráni od neodobriteľného. Títo budú šťastní» (3:99, 100).

Epocha rozšírenia ateistického chápania sveta v ZSSR sa tiež neobišla bez svojich etických kódexov. Existoval kódex-prísaha, adresovaná pionierom — Slávnostný sľub pri vstupe do pionierskej organizácie³. Ďalej, po dosiahnutí veku 14 rokov sa pionieri stávali členmi zväzu mládeže⁴. Zväzákam sa predkladali stanovy VLKZM⁵, ktoré obsahovali aj istý etický kódex — práva a povinnosti členov VLKZM. Analogický stav bol aj vo VKS(b) — KSSZ⁶. Stanovy strany vo verziách príslušnej epochy určovali práva a povinnosti jej členov počas celej histórie.

¹ <http://www.blizkyvyvychod.eu/hlavne-piliere-islam-a-ich-vyznam/>

² V preklade treba arabské slovo «Alah» nahradiť slovom «Boh», pretože bez tohto spresnenia by preklad «Piatich pilierov islamu» bol sám porušením tohto prikázania.

³ Ako sa menil text Slávnostného pionierskeho sľubu počas dejín ZSSR si možno pozrieť na tomto odkaze: <http://nksmrf.ru/page/54>. Celkovo vzaté, väčšina predstaviteľov mnohých pokolení, skladajúcich tento slávnostný sľub, nespĺnila na seba vzaté povinnosti, v dôsledku čoho ZSSR prestal existovať...

⁴ V chruščevsko-brežnevských časoch prekvitalo robenie falošného dojmu, a preto sa zväzákmi stávali takmer všetci žiaci, s výnimkou notorických chuligánov a štvorkárov, ktorým vstup do zväzu mládeže neponúkali (*aby organizácii «nerobili hanbu» svojim prospechom a správaním*), a rôznych málopočetných «ideových», ktorí sa vyhýbali vstupu do VLKZM kvôli svojím názorom, odolávajúc počas mnohých rokov pozvánkam, ktoré boli robené dosť nástojčivo, pretože tí, čo sa vyhýbali vstupu do zväzu mládeže, kazili výročnú štatistiku školských zariadení.

⁵ VLKZM — Vše-zväzový Leninský Komunistickej Zväz Mládeže. — pozn. prekl.

⁶ VKS(b) — Vše-zväzová Komunistickej Strana (boľševikov). KSSZ — Komunistickej Strana Sovietskeho Zväzu. — pozn. prekl.

22. zjazd KSSZ prijal «Morálny kódex budovateľa komunizmu», zaradený do 3. Programu KSSZ a do jej stanov. Tento kódex nebol čisto vnútrostraníckym dielom, a bol propagovaný celému sovietskemu ľudu od roku 1961 až do roku 1986, keď bol 27. zjazdom vyradený z nového programu KSSZ a z jej stanov.

Morálny kódex budovateľa komunizmu

1. Oddanosť vo veci komunizmu, láska k socialistickej Vlasti, k socialistickým krajinám.
2. Svedomitá práca pre blaho spoločnosti: kto nepracuje, nech ani neje.
3. Starostlivosť každého o zachovanie a rozmnoženie majetku spoločnosti.
4. Vysoký zmysel pre spoločenskú povinnosť, netolerantnosť k poškodzovaniu spoločenských záujmov.
5. Kolektívnosť a kolegiálna vzájomná pomoc: každý za všetkých, všetci za jedného.
6. Humánne vzťahy a vzájomná úcta medzi ľuďmi: človek človeku priateľ, kolega a brat.
7. Čestnosť a pravdivosť, mravná čistota, jednoduchosť a skromnosť v spoločenskom a osobnom živote.
8. Vzájomná úcta v rodine, dbanie o výchovu detí.
9. Nezmieriteľnosť s nespravodlivosťou, príživníctvom, hlúposťou, nečestnosťou, karierizmom, mamonárstvom.
10. Priateľstvo a bratstvo všetkých národov ZSSR, netolerovanie národnostnej a rasovej nevraživosti.
11. Netolerancia k nepriateľom komunizmu, mieru a slobody národov.
12. Bratská solidarita s pracujúcimi všetkých krajín, so všetkými národmi¹.

Avšak v chruščevsko-brežnevskej dobe mohlo striktné dodržiavanie noriem stanov VLKZM, KSSZ, «Morálneho kódexu budovateľa komunizmu» priviesť do problémov, ak sa toto dodržiavanie prejavilo v odhalení pracovníkov aparátu VLKZM, KSSZ, odborov, predstaviteľov vedenia podnikov a organizácií, predstaviteľov veliteľskej zostavy Ozbrojených síl ZSSR a tajných služieb, porušujúcich normy komunistickej etiky.

Tajné spoločenstvá a kriminálne subkultúry všetkých čias a národov, existujúce viac-menej dlhší čas, si tiež zhotovujú svoje etické kódexy, ktoré nie vždy bývajú sformované do textu, a tým skôr nie do verejne prístupného textu. A tieto kódexy sú implicitne sprevádzané tiež nejakými «automaticky chápanými» povinnosťami a zákazmi — v každej takejto subkultúre vlastnými. Tam tiež funguje vlastná právna prax, nie vždy zdokumentovaná a rituálne sformalizovaná, no dostatočne efektívna vo vzťahu k činnosti takýchto tajných spoločenstiev a subkultúr.

V tejto kapitole boli uvedené len tie etické kódexy, ktoré sa v rôznych časoch stali v spoločnosti kultovými, t.j. boli propagované v spoločnostiach alebo v určitých subkultúrach, z ktorých niektoré boli uzavreté pred zvyšnou spoločnosťou. **No spoločne s nimi história pozná aj kódexy, ktoré neboli kultové (t.j. neboli propagované), no napriek tomu fungovali, pretože: 1) boli zaznamenávané na nevedomých úrovniach psychiky a prispievali k formovaniu**

¹ Ako tvrdí «Wikipédia» s odkazom na pamäti F.M.Burlackého, tak «Morálny kódex budovateľa komunizmu» vznikol nasledovne:

«Bolo to v okolí Moskvy, na bývalej chate Gorkého. Práve bol rok 1961. So skupinou konzultantov ÚV KSSZ som pracoval na programe strany — od začiatku až do konca. Našu skupinu viedol tajomník ÚV Boris Nikolajevič Ponomarjov, a bezprostrednú prácu vykonával jeho zástupca — Jelizar Il'jič Kuskov, človek s krásnou dušou, píšuci ostro a citlivo vnímajúci slovo novinár.

Niekedy ráno, po tvrdej večernej chľastačke, sme sedeli v altánku a dávali si čaj. A Jelizar mi hovorí:

— Vieš, Fjodor, volal mi «náš» (*tak nazýval Ponomarjova*) a povedal: Nikita Sergejevič Chruščov si pozrel všetko, čo ste napísali, a odporúča rýchlo vymyslieť morálny kódex komunistov. Bolo by dobré ho behom troch hodín doručiť do Moskvy».

A tak sme začali fantazírovať. Jeden hovorí «mier», druhý «sloboda», tretí «solidarita»... Ja som povedal, že treba vychádzať nielen z komunistických postulátov, ale aj z príkazaní Mojžiša, Krista, potom všetko správne «zapasuje» do spoločenského vedomia. Toto bol vedomý akt včlenenia náboženských elementov do komunistickej ideológie.

Doslova za hodinu a pol sme zostavili taký text, ktorý v Prezídiu ÚV bol schválený na „hurá“ (https://ru.wikipedia.org/wiki/Моральный_кодекс_строителя_коммунизма).

Komentár VP ZSSR: Samozrejme, že kým sami písali po chľastačke (*aj «cár Nikita» rád pravidelne užíval vodku*), tak neprípustnosť pitia a fajčenia do «Morálneho kódexu budovateľa komunizmu» zaradené neboli.

psychodynamiky kultúrne svojráznych spoločností, 2) podporovalo ich vedenie tajných spoločenstiev a iných mafiózných (podstatou) zoskupení. Tie kódexy mohli byť jak tajné, tak aj neutajené, dostupné verejnosti. Možno ich nazvať «podkladové». Jeden z nich, ktorý najviac ovplyvnil priebeh svetových dejín, bude uvedený v kapitole 5.2.2.

* * *

Možno sa dlho dohadovať a sporiť o tom, aká by bola história, ak by v nej nebolo sedem prikázaní Noema, desať starozákonných prikázaní, Kristovho kázania na hore, prikázaní piatich pilierov islamu, morálneho kódexu budovateľa komunizmu, etických kódexov iných kultúr a subkultúr, vrátane tajných ezoterických subkultúr a kriminálnych subkultúr. **História aj tak zostane takou, akou bola, a akou ju nepoznáme v dôsledku toho, že historické mýty v ľudskej kultúre nahradili hodnovernú pamäť o minulosti¹.** Napriek tomu, bez ohľadu na to, ako a v čom sa rozchádzajú historické mýty s reálne odohratými dejinami, treba priznať ten fakt, že:

Ani jeden z etických kódexov minulosti sa nestal normou každodenného života pre drvivú väčšinu členov tých spoločností, v ktorých sa tieto kódexy objavili.

Obzvlášť dobre to vidno na príklade krachu ZSSR, uskutočneného stranickou «elitou» zväzovej a republikovej úrovne, to všetko pri zhovievavosti stranických vedúcich na nižších úrovniach, radových členov KSSZ² a nestranického obyvateľstva. ZSSR bol nimi všetkými zničený napriek prikázaniam «Morálneho kódexu budovania komunizmu» a stanovám VLKZM a KSSZ, ktoré v momente začiatku perestrojky boli záväzné pre minimálne 18 287 786 členov strany, 751 592 kandidátov na členov KSSZ³, približne 35 miliónov členov VLKZM⁴, tvoriaci dohromady cca 19 % z celkového počtu obyvateľstva ZSSR 278,8 miliónov ľudí⁵. 19 % — to je takmer 4-krát viac, než je potrebné nato, aby organizovaná «informovaná menšina» dodala činnosti neorganizovaného davu určité smerovanie⁶.

4. Príčiny nefunkčnosti prikázaní

Dôvody, prečo tieto etické kódexy nie sú pre drvivú väčšinu ľudí kostrovým základom ich správania v každodennom živote, spočívajú v tom, že:

- všetci ľudia väčšinu svojho času prechádzajú životom na základe automatizmov, ktorými sa naplnili ich nevedomé úrovne psychiky, t.j. na základe behaviorálnych programov prítomných v kultúre spoločnosti (*sociálnej skupiny*), inštinktov (*najmä — inštinktu vyhľadávania pôžitku; stadovito-svorkovitých inštinktov a pudu sebazáchovy*), nepodmienených reflexov, a tiež sa ocitajú pod vplyvom egregoriálnej a inej posadnutosti, alebo sa ocitajú v roli «funkčných elementov» rôznych «systémov», vyplnenie funkcií ktorých si od nich žiada zbavovanie sa ľudskosti a činnosť v rozpore s prikázaniami kódexov;

¹ «História mlčí o tom, čo s ňou tvoria historici...» (z internetu).

«Lživých historikov by bolo treba trestať ako falšovateľov peňazí» — M. de Cervantes (1547-1616): toto je podľa vlastného chápania, nie podľa zákona. Čo je správnejšie: zákon alebo chápanie? — z pohľadu užitočnosti pre rozvoj spoločnosti.

² Týka sa to najmä členov KSSZ a VLKZM, ktorí pracovali v aparátoch ÚV, slúžili v KGB a boli politickými pracovníkmi v Ozbrojených silách ZSSR. Väčšina z nich bola «funkčnými elementmi systémov», a nie len osobami, poctivo pracujúcimi v «systémoch», neschopnými samoorganizácie, na základe ktorej by mohli dať inú kvalitu činnosti týchto «systémov», v ktorých pracovali a slúžili, čím by nielen zabezpečili zachovanie ZSSR a socializmu, ale zabezpečili aj jeho ďalší rozvoj.

³ Stav v roku 1986 (podľa údajov na stránke: <https://sovtime.ru/kpss/chislennyj-sostav-kpss>).

⁴ «Vrchol početnosti členov zväzáckych organizácii padol na rok 1984 — 42 mil. Koncom 1980-tych rokov začína v krajine odliv zo Zväzu: 1989 rok — 35,5 mil. ľudí, 1991 rok — 26 mil.» (podľa údajov na stránke: <https://tass.ru/arhiv/712002>).

⁵ Stav 1. januára 1986 (podľa údajov na stránke: http://cyclowiki.org/wiki/Численность_населения_СССР).

⁶ «Vedci zistili, že ľudia sú ako „ovce“ a slepo kráčajú za tým, kto sa stal vodcom»: <https://www.newsru.com/world/15feb2008/sheep.html>.

- príkázania kódexov (*zaväzujúce k povinnostiam aj zakazujúce*) sú adresované vedomej úrovni, a v podstate sú markermi-identifikátormi, kódmi, s ktorými by v psychike mali byť spojené čoraz objemnejšie masívy informácie a k nim príslušná algoritmika.

Preto príkázania etických kódexov sa budú realizovať v živote len v tom prípade, ak ich jedinec dodržiava vedome aktom svojej vôle alebo ak sú tieto príkázania aj s príslušnou informáciou a algoritmikou (*znalosťami a zručnosťami*) bezalternatívne podriadené jeho osobnej mravnosti, v dôsledku čoho sa aj nevedomé úrovne jeho psychiky v režime odpracovávaní každodenných automatizmov nevyhýbajú ich realizácii. Aby to tak naozaj bolo, tak je potrebná výchovná činnosť v rannom detstve alebo úsilie samotného jedinca vo vytvorení týchto masívov znalostí a zručností, dopĺňajúcich príkázania a zaradených do algoritmiky psychiky jedinca.

Ale ak:

- masívy informácie a algoritmiky (*znalostí a zručností*), potrebné pre život podľa príkazaní, v psychike nie sú;
 - vôľa nie je rozvinutá alebo jedinec pod vplyvom okolností stratil sebaovládanie, v dôsledku čoho jeho racionálne podložená vôľa nefunguje, nemá silu;
 - jeho mravné štandardy, jednotné pre úroveň vedomia i podvedomé úrovne psychiky, nezodpovedajú príkazaniam,
- tak bude jedinec príkazania etických kódexov vo väčšine prípadov porušovať.

V podmienkach, keď je ich porušovanie (de-facto) všeobecne zaužívanou sociálnou normou, ľudia sa budú sťažovať na nedodržiavanie dobrých príkazaní etických kódexov; presviedčať seba i druhých o nemožnosti žiť v súlade s nimi («nie my sme zlí, ale život je taký...»¹); *nástojčivo trvať na tom, že príkázania «odporujú ľudskej prirodzenosti» a na základe tohto sebauistenia popierať ich uplatniteľnosť v živote a potrebu ich dodržiavania v spoločnosti*². Toto sa týka predovšetkým dobrých príkazaní, ktorých dodržiavanie vedie k Ľudskosti.

No povýšenie na úroveň príkazaní rôznych nastavieb a obalov inštinktívnych programov správania, odzrkadľujúcich «vrodenu morálku» stádovito-svorkovitej opice druhu «Človek rozumný», už problém s ich realizáciou v živote spoločnosti nevyvoláva: príkladom toho sú kultúrne obaly inštinktívnych programov vyhľadávania pôžitkov (*tradície pitia alkoholu pri príležitosti i bez, fajčenia, subkultúry pohlavných zvráteností atď.*), ktoré sa ľahko a rýchlo uchytiť v kultúre, ale ich odstraňovanie z kultúry už ľahko neprebíha... Celkovo vzaté, na inštinktívne programy vyhľadávania pôžitkov možno nasadiť hocijaké svinstvo.

Ak sa z úrovne kultúrne svojráznej spoločnosti spustíme na úroveň firmy, tak dokumenty pod názvom «Korporátna kultúra našej firmy» sú iba deklaratívne a nedodržiujú sa z rovnakých dôvodov.

* * *

Avšak to hlavné, čo urobilo 1. Petrohradské konceptuálne fórum je, že prívržencom Koncepcie spoločenskej bezpečnosti predložilo **etický kódex**. A toto bolo urobené pri plnom chápaní vyššie opísaných slov. Preto je ešte potrebné odpovedať na otázku:

- *Prečo a za akým účelom bol predložený tento etický kódex?*
- *Prečo má práve takúto štruktúru a obsah?*

No aby sme mohli dať odpoveď na tieto otázky, bude treba preskúmať proces formovania spoločensko-politickej situácie v Rusku, ktorú tu dnes máme.

¹ Fráza z ruského kriminálneho filmu «Bumer» (r. 2003).

² Časť vyznačená kurzívou predstavuje pole činnosti liberálov.

5. Spoločensko-politická situácia v Rusku a potreby rozvoja

5.1. Čo sa deje?

Výsledkom plazivého štátneho prevratu, začiatok ktorého odštartovala vražda J.V.Stalina a L.P.Beriju v r. 1953¹, a ktorý sa zavŕšil v r. 1993 prijatím aktuálne platnej ústavy RF (*dajúcej jeho výsledkom právnu formu*), Rusko prišlo o svoju suverenitu. Príčina toho spočíva v tom, že počas celej dohľadnej histórie ani spoločnosť ako celok, ani žiadne sociálne skupiny v jej zložení neboli nositeľmi suverenity z toho dôvodu, že štátna moc počas mnohých storočí v spoločnosti kultivovala chápanie patriotizmu ako vernosť vládnucemu režimu, a nie ako pripravenosť prostého ľudu k realizácii suverenity; **výnimkou z tejto normy bolo historicky krátke obdobie politiky stalinského bolševizmu**². No aj napriek tomu sa počas dohľadnej histórie epizodicky dostávali na čelo štátu osoby, ktoré v politike vyjadrovali záujmy rozvoja národov krajiny, čím premieňali suverenitu na skutočnosť na nejakú dobu, kým riadili štát, a po ich odchode ďalej pôsobila nimi vytvorená sociálna zotrvačnosť.

* * *

Tu i v ďalšom texte:

- **štátna suverenita** je štátne riadenie, realizované podľa plnej funkcie riadenia;
- **štátna suverenita v jej plnosti** je štátne riadenie, realizované podľa plnej funkcie riadenia v záujme rozvoja spoločnosti³.

V slovníkoch a encyklopédiách sú dané iné definície štátnej suverenity z toho dôvodu, že ich autori (*historici, sociológovia, politológovia, filozofi*) sú negramotní v riadení, následkom čoho nie sú schopní spojiť svoje predstavy s plnou funkciou riadenia a adekvátne to vyjadriť slovami.

Nositel'mi štátnej suverenity môžu byť:

- prakticky všetci obyvatelia štátu,
- alebo len niektoré sociálne skupiny,
- a v tom najhoršom prípade — len jeden jediný človek stojaci na čele štátu.

Čím užší je okruh nositeľov suverenity, tým ľahšie je zničenie suverenity štátu a spoločnosti, a tým ťažšia je jej obnova v prípade straty.

* * *

¹ V USA v r. 1945, podľa všetkého, tiež prebehol štátny prevrat, pretože mnohé v oficiálnej verzii smrti F.D. Roosevelta vyvoláva pochybnosti. Potom sa udial ešte jeden štátny prevrat v r. 1963, keď bol zavraždený prezident J.F. Kennedy.

² «Po tretie, je nutné dosiahnuť taký kultúrny rast spoločnosti, ktorý by všetkým jej členom zabezpečil všestranný rozvoj ich fyzických a rozumových schopností, aby všetci členovia spoločnosti mali možnosť získať vzdelanie, dostatočné na to, aby mohli byť aktívnymi činiteľmi spoločenského rozvoja, aby mali možnosť si slobodne vybrať profesiu, a nebyť na celý život prikovanými (*vd'aka existujúcej del'be práce*) iba k nejakej jednej profesii» (*J.V.Stalin, Ekonomické problémy socializmu v ZSSR, r. 1952*). — Aby sme boli «aktívnymi činiteľmi spoločenského rozvoja», nestačí byť lojálnym, ale človekom vyjadrujúcim suverenitu v jej plnosti, lebo v opačnom prípade nie je možné predchádzať chybám a zneužitiam zo strany nositeľov štátnej moci. Despotovia a tyrani takéto úlohy spoločnosti nekladú.

³ Časť vyznačená kurzívou je dôležitá, pretože štátna suverenita môže byť aj protispoločenská, protiludská.

O etike a jej úlohe v živote

Po strate suverenity v rokoch 1991-1993 prebiehajú v Rusku, prepletajúc sa, tri procesy:

1. Príprava k *zdanlivo spontánnej* demontáži a rozčleneniu Ruska ako jednotného štátu na množstvo kryptokoloniálnych¹ štátov, plne podriadených nadnárodnému kapitálu a štátom-lídrom vo vedecko-ekonomickom rozvoji (*analogické obrázky, ako je ten naľavo, sa na Západe pravidelne publikujú už od druhej polovice 19. storočia, a maximá ich publikovania pripadajú na krízové obdobia v živote našej krajiny*). Verejn

posudzovanie priebehu tohto procesu v médiách je zakázané². Jedným z jeho príznakov sú termíny: «krajské vlády», «ministri» na úrovni krajov a iných subjektov federácie. Tieto termíny sú ale charakteristické pre celoštátnu úroveň moci, a nie pre úroveň krajov v zložení štátu.

Bolo

Je

Kde sú výrobné zariadenia, notebooky, mobily a ďalšia domáca technika, operačné systémy a užívateľské aplikácie a ďalší «high-tec» domácej výroby, **žadávajúce svetovú úroveň?**

2. Budovanie kryptokoloniálneho kapitalizmu s «jemne poľudštenou» tlamou a ambíciami obnoviť status Ruska ako jednej z «veľmocí», popredných vo vedecko-technickom a vojensko-ekonomickom aspekte (vid' ďalší obrázok³). *O «úspechoch» v realizácii tohto procesu počas posledných 10-15 rokov každodenne informuje televízia*⁴.

¹ Kryptokolónia je štát, ktorý je suverénny de-jure, deklarujúci svoju «nezávislosť v zahraničných veciach a zvrchovanosť štátnej moci vo vnútorných veciach», de-facto je však vykorisťovaný zahraničnopolitickými subjektmi (inými štátmi, nadnárodnými korporáciami a mafiami). Väčšina obyvateľstva v takomto štáte de-facto predstavuje jeden z ekonomických zdrojov, na ktorý sa normy «elitárno»-korporatívnej etiky miestnej vládnucej «elity» nevzťahujú. Avšak ani na miestnu vládnucu «elitu» sa normy «elitárno»-korporatívnej etiky zahraničnopolitických subjektov nevzťahujú, hoci o tom ich v priamej forme zvyknú neinformovať.

² Napríklad, problémy vzájomných vzťahov medzi národmi sa zamlčujú, národnosť mnohých zločincov sa nezverejňuje pod zámienkou «kriminalita nemá národnosť, darebáci sú vo všetkých národoch» a zamlčuje sa, že štatistika zločinnosti má národnostný ráz, a niektoré národy sú v nej zastúpené pomerom, ktorý mnohonásobne prevyšuje ich pomer v zložení mnohonárodnostnej populácie krajiny.

³ Na obrázku sú uvedené údaje ohľadom leteckého parku RF podľa stavu v septembri 2013 (podľa údajov Štátneho vedecko-výskumného inštitútu civilného letectva). No ak sa pozrieme na plochy domácich letísk, tak v r. 2019 je to ešte horšie: lietadlá domácej výroby a nové budovy na nich už nevidno vôbec.

⁴ Avšak o úspechoch štátnej politiky a vysokej životnej úrovni ľudí televízia presvedčiť ľudí nedokáže. Toto dokáže urobiť len: 1) kúpna sila výplat, penzií, iných sociálnych dávok, rodinných úspor, 2) nákupné pulty obchodov a trhovísk, na ktorých musí prevládať vysokokvalitná produkcia domácich spracovateľov a výrobcov, udávajúca svetovú

→→→

3. Posúvanie spoločnosti k obnove suverenity v jej plnosti vo vyššie definovanom zmysle — samoriadenia podľa plnej funkcie. *Tento proces tiež prebieha bez ohlasu v médiách, pretože z právneho hľadiska je ľud Ruska nositeľom suverenity¹, v dôsledku čoho sa v oficiálnych médiách, sociológii a politológii nemôže vyskytovať téma «obnova suverenity v jej plnosti».*

Následkom vzájomne sa vylučujúceho charakteru cieľov týchto procesov, Rusko žije v režime «studenej občianskej vojny», schopnej za určitých okolností sa zmeniť na veľmi tvrdú horúcu vojnu s cieľom vyčistenia spoločnosti a územia od svojich protivníkov stúpenkami cieľov každého z procesov². A hlavnou úlohou politiky — jak štátnej, tak aj spoločenskej — je nedopustiť prechod «chladnej občianskej» vojny do horúcej fázy.

Pritom v otázke obnovy suverenity štátu a spoločnosti (*dokonca aj keď zostaneme v medziach v spoločnosti prevládajúceho chápania tohto javu, ako «nezávislosti štátu v zahraničných veciach a zvrchovanosti štátnej moci vo vnútorných veciach»*) existuje v Rusku jeden chronický problém, ktorý sa vyskytuje ešte z čias pred vládou Ivana Hrozného. A ďalší problém spočíva v tom, že tento problém si neuvedomujú ani politici, ani akokoľvek početná a politicky spôsobilá časť obyvateľstva, a takmer všetci ho považujú za životnú normu.

Podstatu prvého problému opísal Josif Volockij (1440-1515), svätec RPC. On napísal: *«Cár je svojou podstatou podobný ktorémukolvek človeku, ale svojou funkciou a mocou je podobný Najvyššiemu Bohu»³*. Pritom Josif nezveličoval cárovu moc v tom zmysle, že by ohlasoval jej nepoškrvnenosť, ako sa mnohí snažia interpretovať jeho názory, pretože *«samotného cára Josif zaraďuje do toho istého systému Božieho záprahu. Cár tiež podlieha zákonu, a len v hraniciach Božieho Zákona a prikázaní disponuje svojou mocou. A nespravodlivý alebo „vzdorovitý“ Cár sa*

úroveň vo svojej oblasti použitia, cenovo dostupná drvivej väčšine obyvateľstva, 3) štátne garancie ochrany práv a slobôd občanov a práv ich detí na budúci šťastný život.

Samozrejme, že po katastrofe kultúry v r. 1991 nemožno toto všetko zabezpečiť naraz, no za 25 rokov pôsobenia súčasnej Ústavy RF nebolo urobené nič, čo by faktami potvrdilo celonárodný, a nie len «elitárno»-korporatívny charakter postsovietskej štátnosti a ňou uskutočňovanej politiky.

Čo sa stalo so ZIL-om, AZLK, Stalingradským traktorovým závodom, Tagangorským kombajnovým závodom, Akadémiou K.A. Timiriazeva a mnohými ďalšími podnikmi? V koho vlastníctve sú VAZ, UAZ a mnohé iné závody? Čo stojí za faktom, že «mliečnych produktov» je v RF plno, a celkový počet kráv je menší, než bol v ZSSR v r. 1941? Aká je kvalita života na vidieckej periférii? A nech už budú ako v TV ukazovať a vychvaľovať parazitov (*športových rekordérov a ostatných šoumenov*), odmeňovať ich štátnymi vyznamenaniami a cenami, ekonomika sa od toho inovatívnou a mocnou nestane, ani autorita štátnej moci a osobne politikov od toho nestúpne.

Zdôvodnenia faktu, že *«všetko sovietske je zničené, a nové nie je vybudované — to je pozoruhodné»*, existujú, ale majú idiotský charakter, viď napr.: <https://zzackon.ru/blog/43355911639/ZASUNTE-SEBE-ETI-ZAVODYI-KUDA-POGLUBZHE> — je to dielo blbcov zo CIA alebo tých domácich — otvorená otázka.

Treba spomenúť, že na ruskojazyčných stránkach je pomerne veľa publikácií, napísaných z iniciatívy tajných služieb Západu: charakteristické pre tieto publikácie je systematické používanie rečových obrátov, ktoré ruskému jazyku nie sú vlastné; vyberanie v rámci prekladu iných ruských slov, než sa používajú v príslušných sférach činnosti; neznalosť všeobecne známych faktov dokonca aj v prípadoch, keď zmysel rozprávania nie je idiotský. Situácia sa zjednodušuje tým, že agenti CIA sú nepoučiteľní a počas mnohých rokov predvádzajú neznalosť noriem ruského jazyka a jeho profesionálneho slangu, neznalosť našej histórie a nášho života — je to všeobecne známy syndróm: «pochádzam z Krymu a som dcérou dôstojníka...»

¹ Ústava RF, čl. 3, časť 1: «Nositeľom suverenity a jediným zdrojom moci v Ruskej Federácii je jej mnohonárodný ľud».

² Internetový vtip, vyjadrujúci nálady obyvateľstva a predpovedajúci možné udalosti: *«Prezident povedal, že ruskí občania „sú ochotní obetovať za Vlast' aj život“. Ja, ako uvedomelý občan, som sa už pripravil. Mám dlhý zoznam ľudí, ktorých život som ochotný obetovať za Vlast'. A som presvedčený, že Vlasti sa tým ulaví».* — A množstvo takto «zmýšľajúcich» ľudí medzi prostým ľudom narastá, a špeciálne medzi mládežou, z ktorej mnohí nevidia pre seba dobré vyhliadky do budúcnosti, pretože ich psychika a chápanie sveta sú zmrzačené vzdelávacím systémom, vytvoreným reformátormi počas budovania kryptokoloniálneho kapitalizmu s «jemne poľudštenou» tlamou. Konkurz «Lídri Ruska» je šou, a nie nástroj na riešenie problémov kadrovej politiky, a to vďaka tomu, že zvolená metodológia kastingu a hodnotenia kandidátov bola vypracovaná Vysokou školou ekonomiky vôbec nie pre rozvoj Ruska, pretože neobsahuje adekvátny vzdelávací program na tému riadenia biosféro-sociálno-ekonomických systémov na základe objektívnych zákonitostí, ktorými sa riadi život ľudí vo všetkých svojich aspektoch.

³ Protorej V.V. Zeňkovskij. Dejiny ruskej filozofie. — YMCA-PRESS, Paríž, 11, rue de la Montagne-Ste-Genevieve. 1989. Zv. 1, č. 1. — Str. 49.

nerád podriaďuje, on v podstate ani nie je cár — „taký cár nie je Boží sluha, ale diabol, žiadny cár, ale mučiteľ“»¹.

Josif fakticky vystríhal pred zotročením spoločnosti dogmou o neomylnosti moci cára. Dogmou, ktorú cirkev síce nikdy nevyhlásila verejne, ktorá však automaticky fungovala v tichosti počas vlád mnohých cárov a stala sa jedným z generátorov katastrofy roku 1917. Táto «dogma» sa otvorene prejavila v plnom titulovaní sa Nikolaja II: «Božou pomáhajúcou milosťou, My, Nikolaj Druhý, Imperátor a Samovládca Všeruský, (...) a tak ďalej, a tak ďalej...»², ktoré ani cirkev ako celok, ani nikto z jej jednotlivých činiteľov neodmietli.

V dnešnej dobe sa platnosť tejto dogmy prejavuje v legislatíve v tendencii zavádzania trestov pre občanov za neúctivosť k štátnej moci, v pravidelne obnovovaných pokusoch zavádzania «prezumpcie zákonnosti» činov ľubovoľného predstaviteľa súdneho systému, pokiaľ nie je na súde dokázaný opak, vo vyžadovaní rituálne-povinného oslovovania sudcov «vaša česť» atď.

Avšak Josif nenapísal nič o tom, ako by zvyšná spoločnosť mala reagovať na situáciu, ak hlava štátu «nie je Boží sluha, ale diabol, žiadny cár, ale mučiteľ». To sa ale týka aj reakcie spoločnosti (t.j. «prostých ľudí», bežných občanov) na činnosť predstaviteľov štátnej moci na nižších úrovniach, ak títo «nie sú Boží sluhovia», ale tyrani, zneužívajúci svoje postavenie.

A toto je jeden z problémov, pretože zamlčania o tomto zo strany Josifa Volockého znamenajú z pohľadu riadenia v systéme absenciu spätných väzieb, pripojených jak na hlavu štátu, tak aj na nižšie úrovne vo všetkých vetvách moci. Ak chýbajú spätné väzby, tak riadenie je možné len na základe programovej schémy, ktorá stráca svoju funkčnosť úmerne tomu, ako jej program prestáva zodpovedať okolnostiam, v ktorých sa používa. T.j. katastrofy riadenia (pri zachovaní tejto kvality systémom) sa budú nutne opakovať: obdobia smuty³ na prahu 16. a 17. storočia, r. 1917, r. 1991⁴ (bude pokračovanie?).

Ak budeme analyzovať korešpondenciu A.M. Kurbského a Hrozného nepredpojato, t.j. bez obviňovania cára z despotizmu kvôli despotizmu a z likvidácie ľudí, na základe neopodstatnených podozrení a panovačnosti, ale budeme vychádzať zo sociálno-kultúrnych okolností a politickej konkrétnosti tej doby, tak bude treba urobiť záver: *Ivan Hrozný sa snažil úprimne dodržiavať koncepciu cárskej moci a jej vzájomných vzťahov so spoločnosťou, ktorej základné tézy vo formuláciách Josifa Volockého sú uvedené vyššie.*

¹ Protojerej G.Florovskij. Cesty ruskej teológie. 1. časť — 2. vydanie, opravené a doplnené, r. 2003. Internetová verzia pod redakciou jeho excelencie Alexandra (Mileanta), biskupa buenos-aireského a juhoamerického. Zdroj: http://dl.biblion.realin.ru/text/10_Bogoslovie/Florovskij_Puti_russkogo_bogosloviya/Florovskij_Puti_russkogo_bogosloviya-1.doc.

² Touto formuláciou sa myslí: nech už by cár urobil čokoľvek, všetko je «pomáhajúca milosť Božia»: kádrová politika, ktorá priviedla k rusko-japonskej vojne a smrti množstva ruských ľudí v nej, rozstrelanie sprievodu veriacich kráčajúcich k tatkovi-cárovi 9. januára 1905 (v súvislosti s rozstrelaním tohto sprievodu veriacich platia na Nikolaja II. Kristove slová z Matúšovho evanjelia, 7.kap.: 9. Alebo je medzi vami človek, čo by podal synovi kameň, keď ho prosí o chlieb? 10. Alebo keby pýtal rybu, čo by mu dal hada? 11. Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá váš Nebeský Otec dobré veci tým, čo Ho prosia), lenské rozstrelanie štrajkujúcich robotníkov r. 1912, politika vŕahovania Ruska do 1. svetovej vojny 20. storočia, ktorá krajinu priviedla ku katastrofe štátnosti a kultúry, a k občianskej vojne, a ďalšie...

³ Ruský výraz pre veľké krízové obdobia v živote spoločnosti spôsobené neadekvátnym správaním „elit“. – pozn. prekl.

⁴ V tejto súvislosti uvedieme slová J.V. Andropova: «Ak mám hovoriť otvorene, tak dodnes sme v dostatočnej miere nepreskúmali spoločnosť, v ktorej žijeme a pracujeme, úplne sme neodhalili jej zákony, najmä ekonomické. Preto sme časom nútení konať, takpovediac, empiricky, veľmi neracionálnou metódou pokusov a omylov» (z jeho článku v časopise «Komunista» № 3, r. 1983 «Učenie Karla Marxa a niektoré otázky ohľadom budovania socializmu v ZSSR»). — Je príznačné, že tieto slová patria človeku, ktorý stál na čele KGB v rokoch 1967 až 1982, ved' ktorý «úrad» má na starosti skúmať to, čo sa deje v spoločnosti ZSSR, a to, čo sa deje vo svete. T.j.:

- J.V. Andropov sa v tejto vete rozhovoril o vlastnej nekvalifikovanosti v zastávaných funkciách — minulej (Predseda KGB — «úradu», ktorý je povinný skúmať a poznať všetko, týkajúce sa bezpečnosti štátu a spoločnosti) a aktuálnej (Generálneho tajomníka ÚV KSSZ).
- Tá veta v plnej miere objasňuje aj domácim politikom, aj agentom CIA nízku úspešnosť prognóz vo vzťahu k Rusku a realizovateľnosť scenárov v ňom so sprievodnými efektmi, ktoré v mnohom znehodnocovali dokonca aj dosiahnuté ciele.

Oligarchiu (*v tom období bojarskú*), ktorá sa v tom čase sformovala, obviňoval Ivan Hrozný v tom, že, po prvé, v cárovi nevidí vyššieho pána v spoločnosti, daného Bohom, ale nominálnu postavu, ktorej autorita, posvätená cirkvou, by mala zabezpečovať moc oligarchie nad prostým ľudom. Pritom záujmy predstaviteľov oligarchie sa zužujú na svoje osobné a klanovo-skupinové obohatenie a ctižiadostivosť, ale slúžiť Bohu (*a teda aj kresťanskému ľudu*) pod vedením cára, daného Bohom, si neželajú, sabotujú jeho politiku a splietajú komploty, aby sa ho zbavili a na trón posadili svoju bábku (*ako tomu bolo v tom čase v Poľsku a Anglicku*).

Ak to dáme do vzťahu s plnou funkciou riadenia, tak konflikt medzi Ivanom Hrozným a bojarskou oligarchiou bol konfliktom ohľadom prvých etáp plnej funkcie riadenia: zadávania cieľov a generovania cieľovej funkcie riadenia (*konceptie na dosiahnutie cieľov*).

- Z pohľadu Ivana Hrozného malo zadávanie cieľov prameniť od Boha prostredníctvom cára, ako námestníka Božieho.
- Z pohľadu oligarchie sa v zadávaní cieľov malo odrážať uspokojovanie klanových záujmov, a povinnosť cára zabezpečiť ich dosiahnutie pomocou štátneho aparátu, ktorý riadi.

T.j. bol to konflikt ohľadom realizácie cárom žreckej moci v ruskej civilizácii, alebo likvidácie žreckej moci v akejkoľvek jej organizačnej forme úzkoprso-vypočítavou politicky slepou bojarskou oligarchiou — čo je ekvivalentné likvidácii štátnej suverenity.

Pritom Ivan Hrozný, priznávajúc svoju hriechnosť, obviňuje bojarskú oligarchiu v tom, že bojari, sami žijúci nemravným životom, zaťahujú do hriechu aj jeho, a on hreší z ľudskej slabosti, tak ako všetci ľudia. Pritom on berie na seba zodpovednosť aj za hriechy jeho poddaných, ktorí ich spáchali pre jeho nepozornosť. A uznáva, že medzi obeťami jeho represíí môžu byť aj nevinní. No A.M. Kurbského a ďalších členov oligarchie, ktorí mu vzdorujú, obviňuje z toho, že vzdorujú Bohu, pretože cirkvou kultivovaná etika zaväzuje kresťana k tomu, aby neodporoval zlu, ale verejne a s láskou presviedčal o chybnosti činov, a nepodnecoval nenávisť v spoločnosti a nesplietal intrigy. Pritom, ak sa cára o svojej pravde presvedčiť nepodarí a ten ho odsúdi na trest smrti, tak to treba prijať ako Božiu vôľu, pretože mučenícky veniec spravodlivého je najvyššou odmenou od Boha, prevyšujúcou všetky pozemské blahá. No protivníci Ivana Hrozného dávajú prednosť pozemským blahám, a nie kráľovstvu nebeskému, čím seba usvedčujú ako odpadlíkov od Boha a potvrdzujú pravdu Ivana Hrozného. Tieto myšlienky sú rozptýlené v celom texte odpovedí Ivana Hrozného Kurbskému, preto v citátovej forme ich vykladať nebudeme kvôli obmedzenému objemu tejto práce.

Ak to dáme do súvisu s novozákonným učením¹, tak história v osobe Ivana Hrozného ukázala nesplniteľnosť snívania mnohých o dokonalom cárovi, ktorý svojou mocnejšou vôľou potrestá darebákov a zabezpečí šťastný život všetkým ostatným: úprimne dobromyseľný cár, ako obyčajný človek, nemôže vedieť všetko; je odsúdený k chybám; je odsúdený stať sa obeťou podvodu a sabotáže jeho politiky zo strany oligarchie; je odsúdený k diváckej nevšímavosti voči prebiehajúcim udalostiam zo strany väčšiny *prostého ľudu, ktorý v spoločnosti (organizovanej na základe odporúčani apoštola Pavla²) nemá ani práva, ani možnosti, ani starostlivý vzťah k osudu krajiny, ani znalosti potrebné k tomu, aby mohli pomôcť spravodlivej hlave štátu uskutočňovať moc v duchu Božieho Zámeru*.

Podstata prvého problému je v tom, že:

¹ Učenie Krista o vytvorení Kráľovstva Božieho úsiliami samotných ľudí: «Zákon a proroci do Jána <Krstiteľa>; od toho času sa dobrozvestuje Kráľovstvo Božie a každý vlastným úsilím do neho vchádza» (Lukáš, 16:16). «Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Jeho Pravdy, a toto všetko (podľa kontextu pozemské blaho pre všetkých ľudí) dostanete navyše» (Matúš, 6:33). — Všetky cirkvi Kristovho mena ho označili za herézu — lživým učením.

² «5. Otroci, poslúchajte svojich telesných pánov so strachom a chvením, v jednoduchosti srdca svojho, ako Krista, 6. neslúžte iba naoko ako tí, čo sa chcú zapáčiť ľuďom, ale ako otroci Kristovi, zo srdca plniaci Božiu vôľu, 7. slúžiaci horlivo, ako Pánovi...» (List Efezanom, 6. kapitola).

Toto Pavlovo odporúčanie teológovia v oficiálnych vieroukách cirkví ďalej rozvíjali a prispôbovali aktuálnym politickým potrebám toho či onoho «cisára», vo väčšine prípadov ignorujúc nasledovný Pavlov text:

«A vy, páni, zachádzajte s nimi tiež, krotiac svoju prísnosť, uvedomujúc si, že aj nad vami samotnými, tak ako nad nimi je na nebesiach Pán, ktorý nikoho neuprednostňuje» (List Efezanom, 6:9).

O etike a jej úlohe v živote

- povinnosť zabezpečovať suverenitu štátu v záujme všetkých obyvateľov krajiny sa už od čias pred Josifom Volockým kladie ľuďmi všetkých stavov a tried (*bez ohľadu na ich národnosť*) na knieža, cára, imperátora, generálneho tajomníka ÚV KSSZ, prezidenta RF;
- a sami sú schopní len verejne vyjadrovať hlave štátu svoju oddanosť a sympatie, občas aj pokrytecky, alebo podryvať suverenitu (*v prospech svojho egoizmu*), nachádzajúc sa pod riadením *zahranično-politických manipulátorov, vždy pripravených dať potrebný smer ruskej vzbure — nezmyselnej a krutej — a riadiť ju.*

Podstata druhého problému je v tom, že drvivá väčšina obyvateľov vníma prvý problém ako bezalternatívnu životnú normu. No tejto «životnej norme» počas celej dohľadnej histórie zodpovedá aj príslušná kvalita života v podobe série sociálnych katastrof a vojenských porážok na hrane zničenia štátu a genocídy jeho ľudu¹.

Každopádne:

- suverenita štátu v jeho plnosti — to je štátne riadenie podľa plnej funkcie všetkých aspektov života spoločnosti v záujme spoločenského rozvoja (*rozvoj a degradácia sa objektívne odlišujú vďaka tomu, že sa v nich prejavuje činnosť objektívnych zákonitostí, ktorými sa riadi život ľudí*²);
- no aj neprítomnosť suverenity — to je tiež riadenie spoločnosti podľa plnej funkcie, ktorej viacero etáp sa realizuje výlučne zahranično-politickými subjektmi.

V oboch prípadoch sa riadenie realizuje na všetkých šiestich prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia³, no v druhom prípade mnohé prostriedky vplyvu na štát, ktorý stratil suverenitu, sú používané ako zbrane s cieľom znemožnenia obnovy suverenity.

Strata suverenity v tvrdej forme — to je okupácia a riadenie «domorodcov» priamo okupačnou vládou.

Strata suverenity vo forme kryptokolónie sa zabezpečuje tak, že «elita» «domorodcov» (*prevažne bez priamej administratívno-polícajnej kontroly zo strany zotročiteľa*) vládne sama, no v záujme zotročiteľa, ktorý jej dovoľuje mať viac-menej uspokojivejší spotrebiteľský a sociálny status. Presne takto je aj riadené postsovietske Rusko.

V projekte «Stratégie inováčného rozvoja Ruskej Federácie na obdobie do r. 2020» «Inovačné Rusko — 2020»⁴, zverejnenom Ministerstvom ekonomického rozvoja v r. 2010⁵, sú takéto výsledky:

Názov indikátora	2010	2016	2020
Podiel štátnych pracovníkov, ktorí každoročne získavajú doplnkové vzdelanie v zahraničí	0,1 %	1 %	3 %
Podiel osôb, zastávajúcich pozície vedúcich v najvyššej a hlavnej skupine funkcií vo verejnej štátnej službe, ktorí získali vyššie profesionálne vzdelania v zahraničí	> 0,5 %	4 %	12 %

Pritom obrátíme pozornosť na to, že vo vyššie uvedenom fragmente tabuľky «Indikátorov riešenia vytýčených úloh» v prvom riadku je reč o získaní *doplnkového vzdelania*⁶ v zahraničí pracovníkmi štátnej služby, ale v druhom — o získaní *profesionálneho vyššieho vzdelania* v zahraničí, čo v zamlčaní znamená uprednostňovanie tých kandidátov na pozície «v najvyššej a hlavnej skupine funkcií vo verejnej štátnej službe», ktorí získali prvé vyššie *profesionálne* vzdelanie v zahraničí. Zostáva už len predpokladaných 12 % *zahraničných agentov vplyvu (ktorí získali profesionálne vzdelanie v zahraničí)* preťačiť na najvýznamnejšie funkcie a — na reálnu suverenitu Ruska budeme

¹ Vid' prácu VP ZSSR «Smuta na Rusi: zrod, priebeh, prekonanie...» (r. 2006).

² Objektívne zákonitosti sú poznateľné, a politika štátu a život spoločnosti by sa mali budovať v súlade s nimi tak, aby to zabezpečovalo spoločenský rozvoj. Preto koreň, z ktorého vyrastá suverenita osôb a spoločností — je osobná poznávací-tvorivá kultúra, metodológia poznania a tvorby.

³ O prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia / zbraní vid' viacej v kapitole 5.2.2.

⁴ Zdroj: http://www.economy.gov.ru/minec/activity/sections/innovations/doc20101231_016#.

⁵ V tom čase bola na čele Ministerstva ekonomického rozvoja E.S. Nabiullina, neskôr pomocníčka prezidenta RF a dnes hlava Centrálnaj Banky RF. Vzhľadom na to, ňou navrhnutý Program obsahuje príznaky série trestných činov, spadajúcich pod článok 275 TZ RF — vlastizrada.

⁶ To je užitočné za podmienky, že základné vzdelanie vo Vlasti je životu adekvátne, čo sa potvrdzuje princípom «prax je kritériom pravdy», ktorý nepozná výnimky.

môcť na nejaký čas zabudnúť z dôvodu účelnosti nimi získaného vzdelania na riešenie celkom konkrétnych úloh, nezodpovedajúcich záujmom národov Ruska. To sa v mnohom týka aj zvyšovania kvalifikácie terajších štátnych úradníkov na zahraničných vysokých školách¹. **Ak aj príjemcovia vzdelávania na zahraničných univerzitách nebudú naverbovaní tamojšími tajnými službami, tak štatisticky sa prejaví zákonitosť: sociologicko-ekonomické teórie, vstupujúce do vzdelávacieho systému, formujú mentalitu riadiaceho korpusu v štátnom aparáte a biznise, a táto mentalita programuje ich manažérske reakcie na prúd udalostí (aj samotná E.S. Nabiullina je toho žiarivým príkladom: získala určité doplnkové vzdelanie na Yalovej univerzite).**

T.j. nie je prípustné žiť cudzím rozumom: *tí, čo žijú cudzím rozumom, sú odsúdení stať sa obeťami cudzích chýb a zákerností.*²

Pritom nutnosť vypracovania adekvátneho vedecko-metodologického zabezpečenia riadenia v štátnom aparáte a biznise³ si vôbec neuvedomujú ani v oficiálnej politike, ani v oficiálnej vede: politici uviazli v demagógii, tajné služby uviazli v oddanosti demagógom, a rovnako oddaná veda zase uviazla v grafománii, dávajúc «nádyh vedeckosti» každej somarine a vyzdvihujúc lotroviny politikov na úroveň dobrodení «pomáhajúcej milosti Božej» (*v zamlčaní, pretože značná časť vedcov sú ateisti*).

Práve v takýchto podmienkach sa prostriedkami «hybridnej vojny» rieši hlavná úloha vonkajšieho riadenia Ruska, ktoré stratilo suverenitu — politická: jej podstata spočíva v stratégii derusifikácie krajiny. Derusifikácia predpokladá jak likvidáciu Rusov všetkých národností rôznymi spôsobmi, tak aj odmietnutie civilizačných ideálov mnohonárodnej ruskej civilizácie preživšími Rusmi v ďalších pokoleniach a vychovanie v nich oddanosti k nevoľníckym «ideálom», ktoré sa cieľavedome

¹ Ktorí zo súčasných štátnych úradníkov rôznej úrovne si «zvyšili kvalifikáciu» v zahraničí na špeciálne pre tento účel vytvorených (*zahraničnými štátmi*) kurzoch? — každý si túto informáciu môže vyhľadať sám: získa zaujímavý zoznam.

Aký má krajina z tohto «zvyšenia kvalifikácie» prospech? — žiadny, pretože za hranicami RF nie sú žiadne sociologicko-ekonomické teórie, ktoré by umožnili vyriešiť problémy našej krajiny a predchádzať im. Zato je tu hrozba verbovania «zvyšujúcich si kvalifikáciu» tajnými službami štátov-«osvietencov»...

² Zaujímavé, že v Japonsku si tento problém veľmi dobre uvedomujú a dosť efektívne chránia svoju historicky sformovanú kultúru riadenia a metodológiu riadenia pred vonkajším vplyvom a intervenciou. Najviac to ilustruje fenomén takzvaných navrátiťších sa mladíkov (kikoku šidžo) — japonských detí, ktoré sa nejaký čas učili v zahraničí, kým ich otcovia pracovali v zahraničných pobočkách svojich firiem. Vzdelanie získané v zahraničí (okrem získania znalostí z technických a prírodovedných disciplín) **znamená zvyčajne prekážku pre prácu v systéme sociálneho riadenia Japonska**. Je to z toho dôvodu, že tínedžeri, ktorí sa vrátili do vlasti a pokračujú vo vzdelávaní tu, sú vnímaní ako nevydarené deti. Nielenže si ich nevážia pre objem a novotu znalostí a skúseností, ktoré po návrate vnášajú do japonských stredných škôl a univerzít, ale stretávajú sa aj s otvorenou nevráživosťou okolia, a v triede bývajú často terčom rôznych posmeškov a výstrelkov. Vo výsledku «*sa v nich tak usadzuje pocit vlastnej skazenosti. Ten problém je natoľko vážny, že bolo treba zriadiť osobitné školy kvôli ich prekovaniu na normálnych Japoncov. Ich učitelia sa sťažujú, že kladú príliš veľa otázok. Za očividnú neochotu nekonečne a všade dodržiavať školské pravidlá ich nálepkujú ako potenciálnych narušiteľov verejného poriadku. Nútia ich všimnúť si vlastnú chôdzu a zvyk smiať sa, nakoľko podľa týchto príznakov ich môžu okamžite identifikovať ako vyvrhelov vo vlastnej krajine. Firmy sa snažia neprijímať tých, čo žili v zahraničí, obávajú sa o to, že ich správanie by mohlo rozladiť prácu kolektívu*» (Karel van Wolferen. Záhada japonskej moci. Ruský historický časopis. — Str. 205-273: <http://dawk.grandevit.ru/atlas/num-3520.php>).

Spolu s týmto bol v Japonsku v júni 2015 zavedený zákaz na vyučovanie celého radu humanitných disciplín v univerzitách krajiny. «Minister vzdelávania Hakubun Shimomura poslal 86-tim štátnym univerzitám Japonska list, v ktorom ich vyzval sústrediť sa na oblasti poznania, ktoré «viac zodpovedajú potrebám spoločnosti», t.j. obmedziť alebo celkom zrušiť učebné programy z oblasti humanitných a sociálnych vied. Najvýznamnejšie univerzity v krajine — Tokijská a Kiotská — sa odmietli podriaďovať dekrétu, napriek tomu publikácia Times Higher Education hovorí o tom, že 17 univerzít ohlásilo uzavretie humanitných programov, a ďalších deväť súhlasilo s obmedzením; univerzity nebudú pripravovať právnikov, ekonómov, politológov, sociológov a ďalších humanitných špecialistov» (*Ira Solomonova, Japonsko zrušilo humanitné vedy. Prečo je to dôležité? // Elektronický zdroj: <https://republic.ru/posts/56806>*).

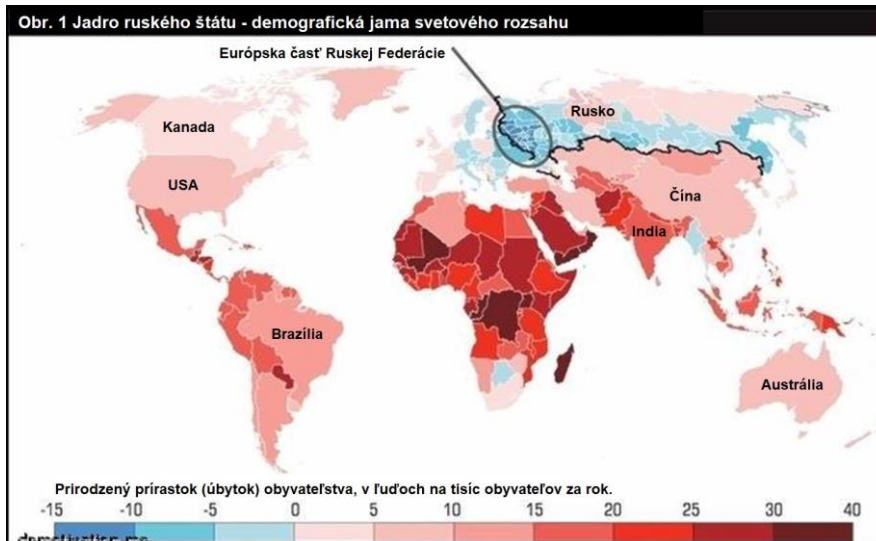
Je to akt, zameraný na obnovenie intelektuálnej suverenity krajiny, ochrana riadenia pred vplyvom nezmyslov humanitných disciplín, ktoré sa sformovali v kultúre regionálnej civilizácie Západu.

³ Vid' monografiu: M.V. Veličko, V.A. Jefimov, V.M. Zaznobin «*Ekonomika inováčného rozvoja*».

- Verzia 2015 na odkaze: http://www.kpe.ru/files/pdf/2015/Ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya_Velichko_Efimov_Zaznobin.pdf;
- Verzia 2017 bola vydaná vo vydavateľstve «Konceptual», vid' odkaz: <https://konzeptual.ru/catalogsearch/result/?q=экономика+инновационного+развития>.

nasadzujú zotročiteľmi (na tento cieľ pracuje celý prúd «hollywoodštiny» na televíznej obrazovke a vzdelávací systém); a okrem toho — nahradenie pôvodného obyvateľstva regiónov krajiny migrantmi s inou kultúrou, jak z druhých regiónov Ruska, tak aj zo zahraničia.

Preto architektúra štátnej moci postsovietskeho Ruska bola vytvorená na riešenie práve týchto úloh (derusifikácia a exploatácia kryptokolónie) takým spôsobom, aby nebola schopná niesť plnú funkciu riadenia. Prejavuje sa to v tom, že:

napomáha ekonomickej genocíde obyvateľstva¹ (vid' uvedenú demografickú mapu sveta — je prevzatá z internetu, no charakter demografickej situácie, ktorý je na nej zobrazený pre RF, potvrdzujú aj iné publikácie);

- poslanci štátnej Dumy za 25 rokov jej existencie:
 - buď nie sú schopní pochopiť, že krajina žije v moci tyranie globálnej úžerníckej korporácie, ktorá si uzurpovala bankovníctvo,
 - alebo slúžia tejto tyranii z presvedčenia ako bezcharakterní nájomníci, a preto nezávisle od svojho presvedčenia bránia zmene Ústavy a zvyšnej legislatívy tak, aby sa umožnil inovatívny rozvoj ekonomiky a ekonomické zabezpečenie rozvoja spoločnosti a vyriešenia demografického problému;
- **nikto z poslancov Dumy nie je voleným zástupcom ľudu**, pretože nikoho z nich ľudia nenavrhovali za kandidátov na poslancov; všetci sa do Dumy dostali na základe straníckych zoznamov — ako vyvolenci stranického vedenia a sponzorov strany, a jednomandátnici — ako chránenci sponzorov volebných kampaní;
- poslanci sú reálne legalizovaní korupčníci, pretože ich «mzdy» a penzie mnohonásobne prevyšujú mzdy a penzie v reálnom sektore, a oni sa starajú hlavne o to, aby ich platy a rôzne výhody (preplácané zo štátneho rozpočtu) neboli znížené (zriedkavé legislatívne iniciatívy tohto druhu neprechádzajú);
- Ústava a legislatíva nepozná miery, ktoré by umožnili odvolať poslancov, ktorí stratili dôveru svojich voličov, a zosadiť z funkcií štátnych úradníkov, ktorí stratili dôveru občanov;
- článkom 13 v 2. časti kryptokolóniálna Ústava RF zakazuje štátnu ideológiu, t.j. zakazuje ohlasovať politické ciele, spôsoby a prostriedky ich dosiahnutia, a tak ničí určitosť štátneho riadenia, čím vlastne vytvára podklad pre beztrestné sabotovanie politického kurzu, ktorý ohlasuje hlava štátu;
- článkom 15 v 4. časti sa hlása zvrchovanosť medzinárodného práva (dohovory RF s inými štátmi) nad zákonmi RF;
- odkazy na «všeobecne uznávané princípy a normy medzinárodného práva» v tomto i iných článkoch Ústavy RF sú celkovo právnickým nezmyslom, pretože tieto «všeobecne uznávané princípy a normy medzinárodného práva» ani neexistujú: rôzne štáty uznávajú jedny dohovory

¹ «Ak Rusi vymierajú, potom niekto to tak asi chce», — L.V. Šebaršin (1935-2012), náčelník Služby vonkajšej rozviedky ZSSR. Vysloviac to, nepoukázal na tých, ktorí to tak chcú, kto a ako uskutočňoval genocídu.

a konvencie, a odmietajú iné, nehovoriac už o tom, že tie isté dohovory a konvencie možno rôznym spôsobom interpretovať a sabotovať dokonca aj vtedy, ak ich štát podpísal a boli ratifikované (*USA, Veľká Británia, štáty EÚ poskytujú mnoho príkladov tohto druhu v priebehu mnohých desaťročí, ba aj storočí*);

- justičný systém (*vyšetrovanie, prokuratúra, advokácia a súdy*) je celkovo od spoločnosti odizolovaná «elitárna» korporácia, ktorej kontrola a čistka osôb, zneužívajúcich svoju právomoc (*až po beztrestné vraždy vyšetrovaných v Celách predbežného zadržania*), zo strany občanov nie je možná v žiadnej forme: žiadne takéto právne legálne procedúry neexistujú, a písať sťažnosti členom tejto korporácie na činy ich kolegov vychádza často drahšie; štatistika rozsudkov podľa článkov TZ RF za zločiny proti súdnictvu sa ani poslancom, ani spoločnosti nepredkladá. Ak sa takéto prípady aj vyskytnú v súdnej praxi, tak médiá o nich neinformujú ani na federálnej, ani na regionálnej úrovni, čo je v spoločnosti vnímané ako nadvláda princípov «vrana vrane oko nevykole», «ruka ruku myje...».¹

Okrem toho, za štvrtstoročie platnosti súčasnej Ústavy RF v krajine sa nesformoval žiadny riadiaci korpus (*pracovníci všetkých orgánov štátnej moci na všetkých úrovniach povestnej «vertikály moci»*), ktorý by aspoň začal privádzať krajinu na cestu inovačného rozvoja, a preto nie je ani žiadny dôvod dúfať v to, že vďaka «múdrosti» Dumy, vedenia Centrálnej Banky, Ministerstva ekonomického rozvoja a Vlády celkovo prebehne v krajine v najbližšom čase kultúrno-ekonomický zázrak²: toto neumožňuje mravnosť, lživé vzdelanie v oblasti sociológie, politológie a ekonomiky, ktoré oni všetci získali.

Príčina spočíva v tom, že v kádrovej politike postsovietskej štátnosti Ruska sa prejavuje «vrodená morálka» stádovito-svorkovitej opice druhu «Človek rozumný», ktorá generuje kultúrne obaly a nadstavby vo forme etiky rodo-kmeňového systému. V podmienkach rodo-kmeňového systému je menovanie na vedúce pozície a pracovný pomer v «prestížnych» sférach podmienený:

- nie tvorivým potenciálom osoby, ani znalosťami a profesionalitou, ani mravno-etickými kvalitami (*svedomitosťou, čestnosťou*),
- ale jedine — príslušnosťou k tým klanom, ktoré sa zmocnili moci nad príslušnými «prestížnymi» sférami činnosti a organizačno-personálnymi štruktúrami v orgánoch štátnej moci alebo biznise.

¹ Pritom ani v spoločnosti, ani v prostredí profesionálnych právnikov neexistuje jednotné chápanie toho, že **procesné predpisy** (vrátane trestno-procesných) **sú určené** nielen na usvedčenie zločinca, ale **predovšetkým kvôli tomu, aby nebolo možné právne bezchybným spôsobom obžalovať a odsúdiť reálne nevinných ľudí**. A táto vec — **nedopustenie obžaloby a odsudzujúceho rozsudku voči nevinným ľuďom — je tou hlavnou v predurčení procesných predpisov, vrátane TPP RF** (Trestno-procesného predpisu RF). Ak si niekto myslí, že zločinec musí vždy skončiť pred súdom aj v prípade systematického porušovania TPP, tak tí, čo tomu veria, môžu byť šťastní, ak sa oni sami alebo ich blízki neocitnú pred súdom na základe vymysleného obvinenia, a nebudú odsúdení za zločiny, ktoré reálne nespáchali (*ale spáchali ich iní*), alebo dokonca za zločiny, ktoré sa reálne ani nestali.

Ak sú procesné predpisy porušované vyšetrovacím orgánom, tak ten je buď neprofesionálny, alebo koná na základe objednanej obžaloby. Ak prokurátori a sudcovia nevidia v prípade porušenie procesných predpisov, tak sú tiež buď neprofesionálni, alebo idú v tom spolu s vyšetrovateľmi.

Ak procesné predpisy v niečom prekazujú efektívnemu vyšetrovaniu, tak ich treba zdokonaľovať. Pritom je možné, že vyšetrovanie zločinov rôznych kategórií (*kvôli špecifickosti týchto zločinov*) nie je možné na základe jedného procesného predpisu, v dôsledku čoho treba vypracovať špecifické predpisy pre vyšetrovanie zločinov každej z týchto kategórií. Takéto špecifické procesné predpisy môžu dopĺňať nejaký základný procesný predpis, no môžu tiež tvoriť samostatnú zbierku procesných predpisov štátu.

V každom prípade však **porušovanie procesného predpisu je — vo svojej podstate — druhom vlastizrady, pretože všetci porušujúci konajú v mene štátu, ale príjemcami výhod sa stávajú geopolitickí protivníci a konkurenti štátu.**

² Pripomíname, že katastrofu leta 1941 a let J.A.Gagarina delí od seba čosi menej ako 20 rokov, počas ktorých sa odohrali: porážka fašistického Nemecka, porážka Japonska, obnovenie zničeného národného hospodárstva počas jednej päťročnice, vytvorenie jadrových zbraní a ich nosičov, prezbrojenie armády a námorníctva. N.S.Chruščov s týmito úspechmi nemá nič spoločné, pretože toto všetko bola sociálna zotrvačnosť obdobia suverénneho stalinského boľševizmu, ktorého dedičstvo nedokázali definitívne zničiť ani perestrojka, ani neskoršie «geniálne reformy» E.T.Gajdara, A.B.Čubajsa a ich bábkarov.

Mohol V.V.Putin ovplyvniť a vziať pod svoju kontrolu kádrovú politiku či nie? — otázka na neho. Obviňovať ho z toho, že je to výsledkom jeho zámeru a ním vykonávanej kádrovej politiky — nemá opodstatnenie, pretože všetko prebieha v riečisku historicky sformovanej psychodynamiky spoločnosti, ktorá sa nemôže zmeniť okamžite; no vzniká dojem, že kádrovú politiku prezident nemá vo svojej moci: iba schvaľuje pozície tých kandidátov, ktorých mu na schválenie predkladajú klany, nejakým spôsobom vytvoriac predbežne svoj konsenzus ohľadom menovania určitých ľudí na dané pozície, a potom V.V.Putin už len verejne vyjadruje svoj údiv, keď niektorí štátni úradníci «narobia galibu», no títo «galibníci» aj po tomto naďalej zastávajú funkcie v štátnej službe a biznise¹.

T.j. v praxi štátneho riadenia sa nariadenia a rozhodnutia hlavy štátu ignorujú príliš často, klany nariadeniami a rozhodnutiami hlavy štátu manipulujú podľa svojej ľubovôle. Stal sa z toho už systémový faktor — ignorovať prezidentom prijaté rozhodnutia a nariadenia, čo našlo svoj prejav aj vo «folklóre»². Do dnešnej doby sa v Rusku sformovala obrovská a zložito riadená byrokratická mašinéria so svojimi vnútornými pravidlami a princípmi, ktorá «žije vlastným životom». Preto počas dvoch posledných desaťročí čas od času, no regulárne-systematicky, sa dejú veci tak, že hlava štátu čosi povie, a potom sa nedeje nič alebo sa deje presne opačné povedanému.

Ide o to, že deklarácie (*nariadenia a rozhodnutia*) sami od seba nevedú k zmenám v systéme štátnej moci a života spoločnosti. Uvádzanie rozhodnutí do života sa uskutočňuje prostredníctvom procesov, a procesy uskutočňujú ľudia, a ľudia majú svoje individuálne špecifiká, ktoré sa prejavujú v chybách chápania a realizovania reťazca «rozhodnutie — proces — výsledok», ale aj v sabotovaní politiky, ktoré sa deje buď v dôsledku osobnej neochoty, alebo neznalosti ako vykonať zverenú úlohu. Počas organizácie procesov (*objektívne*) vznikajú subjektívno-objektívne vzťahy, a hlavným faktorom sa stáva princíp: — či subjekt riadenia zodpovedá objektu riadenia. A ďalej bezalternatívna ľudová kontrola podľa pravidla «prax je kritérium pravdy» a jej výsledok:

- buď strata dôvery voči štátnej moci a politikom osobne;
- alebo dôvera voči štátnej moci a politikom osobne, spolupráca občanov s orgánmi štátnej moci, majúce za následok úspešnú politiku.

¹ Veľmi charakteristická epizóda sa odohrala 9. decembra 2016 «Putinovo rozhorčenie na zasadaní *Rady pre rozvoj občianskej spoločnosti a ľudských práv* vyvolalo uznesenie súdu, v ktorom bol občan braný na zodpovednosť za obrátenie sa na prokuratúru... «Z takýchto vecí, ktoré keď vidím, mi vstávajú vlasy na hlave dupkom. To je čo? Úplne ste sa zbláznili? No, zarážajúce! — rozhorčil sa prezident. — V uznesení súdu sa píše: Meno, priezvisko, a ďalšie — «spáchal trestný čin napísaním správy na Lipeckú oblastnú prokuratúru»

(List, od ktorého Putinovi vstali vlasy dupkom: <https://www.gazeta.ru/social/2016/12/08/10413389.shtml>; video na odkaze: https://www.youtube.com/watch?time_continue=19&v=K-M1Oonjr4).

Aj keď V.V.Putin hovorí: «...bude treba požiadať aj Generálneho prokurátora, aj predsedu Najvyššieho súdu aby si to vyjasnili... toto... už neviem ako je to tam ohľadne zaujatosti, no ohľadom kvalifikácie tam, pochopiteľne, vzniká otázka...», no oficiálne verejné hlásenie o výsledkoch interpelácie aj tak nenasledovalo, a na samotnú epizódu väčšina ľudí už zabudla.

O udalostiach, spojených s touto epizódou, viď reportáž NTV: <https://www.ntv.ru/video/1368728>. Ak fakty oznámené v tejto reportáži zodpovedajú skutočnosti, tak mnohí v Lipecku a okolí budú musieť ísť sedieť za zločiny proti justícii. No žiadne údaje o vyšetrovaní zločínov proti justícii a o rozsudkoch z usvedčených zločínov nie sú.

A na tomto odkaze: https://www.youtube.com/watch?time_continue=7&v=oKLhq2yfE5E je verzia Lipeckého súdu. Ako možno pochopiť zo slov predsedu Lipeckého oblastného súdu, šlo len o nepresnosť vo formulácii, a konkrétne: «napísaním správy na Lipeckú oblastnú prokuratúru», no v samotnej správe zaslanej na prokuratúru boli klebety na adresu sudcu a urážky, čo už je skutkovou podstatou trestného činu; v zvyšných častiach je celá dokumentácia tohto trestného konania vyhotovená bezchybne a zodpovedá udalostiam dávaným za vinu, čo aj potvrdilo rozhodnutie súdu v Rostove a Najvyšší súd.

Avšak komentáre k tomuto videu svedčia o tom, že **prezumpcia dôvery v justičný systém, vrátane jej súdnej zložky, v Rusku neexistuje: zničili ju samotní zástupcovia justičného systému svojimi systematickými beztrestnými zneužitiami právomocí a porušovaním TPP RF a ďalších zákonov.**

T.j. stále funguje koncepcia vzájomných vzťahov štátnej moci a spoločnosti, opísaná Josifom Volockým, ktorou sa riadil Ivan Hrozný: nech by už čo robila štátna moc — podriadení to musia pokorne pretrpieť a nemajú právo reptáť a stavať sa na odpor, ani keď je vláda hriešna.

Ale veď tu bol aj prípad bandy Capkov (*Sergej Capok a jeho banda*), po ktorom gubernátor Krasnodarského kraja A.N. Tkačjov nielenže nevyšiel zo štátnej služby, ale ešte si v nej aj robil kariéru, podporujúc svoj klanový poľnohospodársky biznis.

A toto nie sú jediné «zvláštnosti» v kádrovej politike postsovietskej štátnosti Ruska.

² Semjon Slepakov. Pieseň ruských úradníkov: <https://www.youtube.com/watch?v=Gxz0iG82jOo> (r. 2013).

No dúfať v to, že sa nájde «ruský Pinočet», ktorý zorganizuje štátny prevrat, obnoví suverenitu, potrestá darebákov a idiotov, a oblaží svojou politikou všetkých «skutočných patriotov», je tiež neopodstatnené: skôr, než sprisahanie dospeje do štádia pripravenosti na realizáciu projektu, bude vydané niektorými jeho účastníkmi FSB dokonca aj v takom prípade, ak ho FSB neodhalí samostatne na základe technológií «Big Data»: príkladom toho sú výsledky sprisahaní, v ktorých reálne alebo len podľa operatívnych štúdií, nepredložených spoločnosti, účinkovali kandidáti na «ruských Pinočeto» — L.J.Rochlin a V.V.Kvačkov. T.j. štátny prevrat môže prebehnúť iba v tom prípade, ak zákulisní kurátori FSB dajú FSB príkaz «prehliadať prípravu štátneho prevratu» alebo «aktívne v ňom účinkovať ako vedúca a smerujúca sila» (*takto KGB v po-stalinských časoch riadila prípravu potenciálu budúcej „perestrojky“, no v priebehu samotnej „perestrojky“ nešlo všetko tak, ako plánovali oni sami, ich kolegovia z CIA a zákulisní kurátori oboch tajných služieb*).

V súčasnosti v Rusku nemá kto povedať «Existuje taká strana!»¹, ako to urobil V.I.Lenin v júni 1917 na Prvom Všeruskom zjazde Sovietov, a potom potvrdiť svoje slová činmi, vezmúc do svojich rúk všetku plnosť štátnej moci: nie je ani taká strana, ani také sociálne skupiny v spoločnosti, z ktorých by taká strana mohla vzniknúť.²

Okrem toho, spoločnosť v Rusku má už od čias Bylín takú «národnú zábavu»: ak krajina upadá do silnej krízy alebo ak v nej už uviazla a nachádza sa na hrane záhuby, tak všetkých, ktorí sa snažia nedopustiť krízu alebo vytiahnuť krajinu z katastrofy — treba zosmiešňovať, tyranizovať, držať vo väzení a vyhnanstve, alebo ešte lepšie — zabiť. Ak sa to nepodarí, a takíto ľudia predsa len dokázali odvrátiť krízu alebo vytiahnuť krajinu z katastrofy, tak po smrti ich treba ohovoriť, a na piedestál hrdinov a svätých postaviť idiotov a podliakov — tých, ktorí krajinu uvrhli do katastrofy alebo ju k nej viedli..

A toto tvrdenie potvrdzuje aj folklór, aj historické fakty.

* * *

Ako nám hovoria Byliny, Il'ju Muromca, po mnohých jeho hrdinských skutkoch pre blaho Vlasti, knieža Vladimír Krásne Slniečko posadil do hladomorne na smrť, kde Il'ja prežil len vďaka kňažnej, ktorá mu nosila jedlo a vodu. Ako vieme, folklór zachytáva predovšetkým systematicky prebiehajúce spoločensky dôležité udalosti, zaobalujúc reálne významy do umeleckých foriem.

T.j. v danom príbehu folklór zaznamenal normy vzájomných vzťahov medzi zdravomysliacimi členmi spoločnosti v osobe Il'ju Muromca, syna roľníka, a «elitárno»-korporatívnou štátnosťou v osobe kniežaťa Vladimíra Krásne Slniečko.

Ďalej smuta na rozmedzí 16. a 17. storočia. V nej bol istý vojvoda Michail Vasiljevič Skopin-Šujskij (1586-1610), synovec vtedajšieho cára Vasilija Šujského. On úspešne porážal poľsko-litovských interventov a k nim primknutých kozákov-zápороžcov. Keď mu navrhli zosadiť z trónu strýka a samému sa stať cárom, tak to odmietol. — Tak ho otrávil na hostine v Moskve, a potom ponechali zabudnutiu. No ak by bol nažive a rovnako aktívny aj ďalej, tak „obdobie smuty“ mohli skončiť skôr. V skutočnosti smuta sa v r. 1613 nezavšila, iba došlo k zasednutiu Romanovcov na trón, po ktorom smuta ešte niekoľko desaťročí pokračovala: zavšila sa až po víťazstve Romanovcov a «elity», hrnúcej sa do neprávostí nevoľníckeho otrokárstva, v občianskej vojne proti prostému ľudu na čele so Stepanom Timofejevičom Razinom (*bol popravený v r. 1671*). Tiež poznamenáme, že S.T.Razina zradili vlastní.

Romanovci — Filaret, otec prvého cára Michaila z dynastie Romanovcov, bol usvedčený z vlastizrady, no vtedajší právoplatný cár Godunov ho nepopravil, ale dal z neho urobiť mnícha. Filaret (*pred mníšskym stavom — Fjodor*) bol jedným z organizátorov smuty, no v tejto úlohe je

¹ Odpoveď Lenina na Prvom Všeruskom zjazde Sovietov v júni 1917, ako odpoveď na otázku jeho predsedu I.G.Cereteli, či „vie niekto z delegátov menovať stranu, ktorá by riskla vziať do svojich rúk moc a prevzala zodpovednosť za všetko čo sa deje v Rusku?“ (v čase rozpadu štátnosti spôsobenom februárovým prevratom a dočasnou vládou). – pozn. prekl.

² Pravdivú (*a nie mytologizovanú «vernými petrovcami»*) históriu Konceptuálnej strany «Jedinenie» (*v prekl. „Jednota/Svornosť“*) tiež treba poznať.

málokomu známy, pretože bol zakladateľom vládnucej dynastie, ktorá sa na základe výsledkov smuty dostala na trón. Ale Boris Godunov je vnímaný ako protekčný, uzurpátor trónu, organizátor vraždy cároviča Dimitrija Jánoviča (*vina Godunova v tejto vražde nebola dokázaná, ale Romanovcom tiež prekážal k ovládnutiu trónu*), a nie právoplatný cár.

Ďalej je tu 19. storočie. A.S. Puškin¹, M.J. Lermontov, A.I. Kazarskij² — zavraždení vlastnými.

Nikolaj I. sa snažil ako len vedel, urobil toho veľmi veľa, riešil problémy zdedené Ruskom po vládnutí jeho babky Kataríny II a staršieho brata Alexandra I. — otrávil ho po vôli cudzincom, aby tí mohli ukončiť «krymskú vojnu» Parížskym mierovým dohovorom, a po jeho smrti ho ohovorili: tupý vojak, despota, tyran, skončil život samovraždou, prikázal svojmu osobnému lekárovi aby ho otrávil (*nemohol spáchať samovraždu, pretože bol hlboko veriaci*). Zato **dekabristi** boli hrdinovia, nositelia pokroku, a nie **podnecovatelia občianskej vojny, ktorú Nikolaj I. zarazil hneď v prvý deň svojho faktického vládnutia...**

Alexander III. sa snažil ako vedel, hoci nie všetko robil správne. Kým bol nažive, tak sa pred ním plazili a posluhovali mu, až bol z toho všetkého znechutený³, — otrávil ho (*súdiac podľa všetkého*), potom ohovorili: tyran a somár¹.

¹ D'Anthès — hoci bol pôvodom cudzinec, no slúžil v Rusku a bol prijatý «vyššou spoločnosťou» Petrohradu. O tom, ako sa táto «vyššia spoločnosť» stavala k udalostiam, ktoré priviedli A.S.Puškina k smrteľnému duelu, zaznamenal ešte za horúca M.J.Lermontov v básni «Smrť básnika»: *Nezniesla duša poeta / Malicherné urážok hanenie, / Povstal proti mienke sveta / Jeden, ako vždy... a zabitý je! / Zabitý!.. k čomu teraz ten vzlykot, / Prázdnych pochvál zbytočný tón / A úbohý ospravedlnenia džavot? / Osud zavřil sa rozsudkom! / Či nie vy ste sprvu tak zlostne hnali / Jeho slobodný, smelý dar / A pre vlastnú radosť rozdúvali / Takmer zatajený požiar? / Čo už? vesel'te sa... — je mučený / Posledných on nemohol zniesť: / Zhasol, ako fakľa, génus zvláštny, / Zvädol majestátny veniec.*

No a film «Bokombrada» (režisér J.B.Mamin povedal o svojom zámere emigrovať na slobodu do USA — marec 2019), objavenie sa akoby A.S.Puškina v šou «šesť kádrov» je súčasným pokračovaním tradícií «vyššej spoločnosti», o ktorých napísal M.J.Lermontov. M.J.Lermontova fakticky dohnali k samovražde v podobe duelu, len aby sa nestal pokračovateľom diela A.S.Puškina. Tvrdenia, že táto básň bola listom na rozlúčku samovraha Lermontova, «nečakane rozhorúčeného slávou» potom, ako sa začala šíriť v Petrohrade, popiera samotný epigraf: *«Pomstu, gosudar, pomstu! / Padám k nohám tvojim: / Bud' spravodlivý a potrestaj vraha, / Aby jeho poprava v neskorších dobách / Tvoj pravý súd potomstvu vyzdvihla, / Aby darebáci videli príklad v nej»,* — no uskutočniť to nebolo v silách Nikolaja I.

² A.I.Kazarskij bol veliteľom lode „Merkúr“, počas rusko-tureckej vojny v r. 1828 šikovnými činmi zachránil loď aj posádku, sám prežil v boji, v ktorom mali všetci zahnúť. Po boji z neho Nikolaj I. urobil svojho „flügeladjutant-a“ a poslal ho s kontrolou do Nikolajevskej a Chersonskej gubernie, kde prekvitala sprenevera, organizovaná milenkou admirála-podpapučníka A.S.Grejga (*velitela Černomorskej flotily*), Liou Stalinskou a jej súkmeňovcami — bábkarmi. O rozsahu prekvitajúcej tam sprenevery hovorí ten fakt, že cena lodí, postavených na objednávku A.S.Greiga v súkromných lodeniciach, trikrát prevyšovala cenu analogických lodí, postavených v štátnych lodeniciach v Petrohrade a Archangelsku. A to všetko pritom, že štátne lodenice na Čiernom mori stáli mnohé roky bez objednávok, a kvalita lodí v súkromných lodeniciach klanu Rafailovičovcov a ďalších «patriotov» bola citeľne nižšia. A.I. Kazarského otrávil, jedom nešetřili, v hrobe ležal fialový. Nikolaj I. sa neodvážil doviest' až do súdu a rozsudku vyšetřovanie mafiánsky organizovanej vraždy hrdinu rusko-tureckej vojny r. 1828 — svojho flügeladjutanta. A liberáli pritom hovoria, že Nikolaj I. bol neobmedzene mocný despota a tyran. Vid' V.Šigin. Tajomstvo lode «Merkúr». Neznáma história Černomorskej flotily. (<https://www.libfox.ru/569438-vladimir-shigin-tayna-briga-merkuriy-neizvestnaya-istoriya-chernomorskogo-flota.html>).

³ «Raz prechádzal honosnými sálami Gatčinského paláca a pohliadnuc do okna, cez ktoré bola vidno stanica Baltskej železnice, povedal osobe, ktorá ho sprevádzala: «Kof'ko rokov už žijem v Gatčine, a prvý raz vidím, že medzi palácom a vojenským poľom je stanica, a čiastočne ho zakrýva». A stalo sa, že o niekoľko dní cár znova prechádzal tou istou sálou a tiež s niekým zo sprievodu. Pozrel do okna, cár si pretrel oči a opýtal sa svojho spoločníka: «Počújte, so mnou sa deje niečo zvlášť — nevidím stanicu». Nato jeho spoločník odvetil, že stanicu v týchto dňoch preniesli nabok tak, aby nebránila vo výhlade na vojenské pole. Cár sa začudoval: «A prečo to urobili?!» «Vaše Veličenstvo, ja som počul, že ste ráčili rozkázať preniesť stanicu, pretože bránila vo výhlade na vojenské pole». Cár nespokojne povedal: «Čokoľvek povieš, zo všetkého urobia najvyšší rozkaz». (N.A.Japančin. «V službe u troch imperátorov»: <https://ru.citaty.net/tsitaty/629128-iii-/>).

Musí byť jasné, že v očiach spoločnosti bolo prenesenie železničnej stanice behom niekoľkých dní šialenosťou cárosomára, ale v žiadnom prípade nie prejavom lokajského podlizovania jeho «verných» poddaných.

Keď v r. 1865 umieral cárovič Nikolaj Alexandrovič (*milovaný starší brat a priateľ ešte len budúceho imperátora Alexandra III.*), tak Alexander s trpkosťou povedal jednému zo svojich učiteľov: «Niet nádeje, všetci dvorania ma začali obľetovať» (<https://zen.yandex.ru/media/1Iecu/naslednik-prestola-5bc613622667aa00ab8cbe9f?from=feed>). Do jeho vstupu na trón v r. 1881 zostávalo ešte 16 rokov, no dvorania už mysleli na budúcnosť — svoju budúcnosť...

Nikolaj II. priviedol krajinu do katastrofy — je svätý.

G.J.Rasputin sa snažil zabrániť tomu, aby Nikolaj II zatahol krajinu do prvej svetovej vojny, a v jej priebehu krátko pred zrejúcou revolúciou pracoval na separátnom miery s Nemeckom, čo mohlo znemožniť revolúcie roku 1917 a následnú občiansku vojnu — zavraždili ho a ohovorili: aj jeho (*ešte za života liberálni poslanci Dumy organizovali ohováračskú kampaň a jej financovanie*), a okrem neho ohovorili aj jeho akože milenky — imperátorku Alexandru Fjodorovnu, jej dvorné dámy a priateľku A.S. Vyubovovú².

V.I.Lenin organizoval záchranu krajiny z katastrofy, vytvorenej z ničoho v čase vlády Nikolaja II., nasmeroval krajinu k rozvoju na viac ako polstoročie dopredu, vďaka čomu sa ZSSR-Rusko stalo veľmocou № 2, — je zlosyn³.

L.D.Trockij prehlboval katastrofu (*jeho činy počas rokovaní o uzavretí brestského mieru*⁴), pracoval na novú katastrofu (*porážku ZSSR vo vtedy len zrejúcej druhej svetovej vojne 20. storočia s cieľom vytvorenia revolučnej situácie v krajine, príchodu k moci a obnovenia projektu svetovej pseudosocialistickej revolúcie*) — je idealista, romantik revolúcie, v niečom sa zmýlil, bil sa za demokraciu v strane i spoločnosti, bojoval s byrokraciou a stal sa nevinnou obeťou tyrana Stalina.

M.N.Tuchačevskij doviedol poľsko-sovietsku vojnu rokov 1919-1920 do katastrofy a porážky Robotnícko-Roľníckej Červenej Armády⁵, výsledkom ktorej zahynulo v poľskom zajatí približne 50-85 tisíc príslušníkov Červenej Armády (*zo 150-160 tisíc zajatých*⁶), v čase mieru neurobil nič v oblasti vojenskej teórie a budovania ozbrojených síl ZSSR, prispel k vytvoreniu predpokladov pre

O politike Alexandra III. vid' práce VP ZSSR: «Rozhermetizácia» (kapitola 1.1 Zóna mlčania ruskej histórie), «Vláda na Rusi a Rus: premrhané možnosti a možnosti aktuálne...» (analytická správa zo série «O súčasnej situácii» № 4 (111), november 2013).

¹ «Na námestí stojí komoda, na komode hroch, na hrochovi **somár**, na somárovi čapica, na čapici kríž, a ten kto to uhádne, do basy pôjde» — vtip-epigram o pamätníku Alexandra III na Znamenskom námestí (dnes Námestie povstania) v Petrohrade.

² Po vypuknutí februárovej revolúcie v r. 1917 bola A.S.Vyubovová vystavená poníženiu — gynekologickej prehliadke, vykonanej «*Mimoriadnou vyšetrovacou komisiou na prešetrenie protizákonných služobných činov bývalých ministrov, vedúcich pracovníkov a ďalších vyšších úradníkov jak civilného, tak aj vojenského a námorného rezortu*», zriadenou dočasnou vládou. Avšak prehliadka odhalila, že je panna. No klebetníci sa neutíšili a po nejakom čase sfalšovali jej denníky s cieľom povýšiť falzifikát na úroveň hodnoverných historických dôkazov.

Liberálno-buržoáznej dočasnej vláde stačil rozum iba na to, aby vykonala gynekologickú prehliadku A.S.Vyubovovej. Ale na to, aby riadili krajinu a predišli svojmu zvrhnutiu, občianskej vojne a intervencii protivníkov a «spojencov» — na to im rozum ani vôľa nestačili: «**debili, b...**» (© S.J.Lavrov).

³ Charakteristiku V.I.Lenina a jeho historickej úlohy v Rusku a vo svete poskytol Sergej Alexandrovič Jesenin v básni «Guljaj-pole»: *Stal sa pre nás symbolickým hrdinom, / Máme radi tých, čo sú v čiernych maskách, / Ale on s usopenými detvákmi / V zime šmýkal sa na sánkach. / A nenosil on také vlasy, / Čo žnú úspech u žien zasnených, — / Ale s lysinou, ako tácka, / Hľadel najskromnejšie zo skromných. / Ostýchavý, prostý a milý, / Stojí ako sfinga predto mnou. / Nepochopím, akou silou / Dokázal otriasť so Zemou? / No otriasol... (...) / Monarchia! Zlovestný smrad! / Večne hostina za hostinou, / A Vlasť predal aristokrat / Priemyselnikom a bankárom. / Lud stonal, a v tejto hrôze / Krajina hľadala, kto pomôcť môže... / A on prišiel. (...) / On slovom mocným / Viedol nás k začiatkom novým. / Povedal nám: "Na skončenie múk, / Berte všetko do robotníckych rúk. / Väčšieho spasenia pre vás niet / Ako vaša vlasť a váš Soviet". (...) / Tak sme šli pod hvizdom meteli, / Kam jeho oči hľadeli: / Šli tam, kde videl on / Slobodu všetkým národom... (...) / A hľa, zomrel... / mrzutý plač. / Neslávia múzy nešťastia hlas. / Z medených kolosov / Pozdrav posledný je daný. / Toho, čo nás spasil, viacej niet. / Už ho niet, no tých, čo sú živí, / A tých, ktorých zanechal, / Krajinu v burlivej záplave / Musia prikovať do betónu. / Im nepovieš: / "Lenin umrel!" / Ich smrť k smútku nepřimála. (...) / Ešte drsnejšie a pochmurnejšie / Tvoria oni jeho diela... (<http://www.world-art.ru/lyric/lyric.php?id=1228>).*

Toto nie je súčasťou vzdelávacích programov postsovietskeho Ruska a liberálnej inteligencii je to cudzie — vraj, sa jedná o omyl politicky negramotného veľkého lyrika...

⁴ O Brestskom mieri vid' analytickú správu VP ZSSR «rok 1917 — začiatok transformácie ľudstva» zo série «O súčasnej situácii» № 4 (132), október 2017.

⁵ J.V.Stalin bol proti pochodu na Varšavu. J.Pilsudský, hlava Poľského štátu, obnoveného po rozpade impérií, medzi ktorými bolo predtým rozdelené Poľsko — napísal, že hlavným tvorcom poľského víťazstva v tejto vojne bol pán Tuchačevskij, ktorý velil Varšavskej operácii bez toho, aby vnikal do faktickej situácie (<http://maxpark.com/community/14/content/2651938>).

⁶ Poľsko trvá na tom, že do zajatia padlo od 42 do 110 tisíc ľudí, z ktorých v ňom zahynulo od 3 do 32 tisíc. Pritom vec dospela až do toho, že na cvičeniach poľskí kavalieri rúbali do zajatých krasnoarmejcov: http://ruskline.ru/monitoring_smi/2012/06/12/tyomnye_pyatna_istorii_tragediya_russkih_v_polskom_plenu_ii/. T.j. Poľsko, ktoré vzniklo na základe výsledkov prvej svetovej vojny, sa spočiatku sformovalo ako nacistický štát.

katastrofu leta 1941 — je neuznaný «nedouk-seminarista» vojenský génius a nevinná obeť tyrana J.V. Stalina.

Jednou zo zložiek tragédie r. 1937 bola masová psychóza na tému «*písanie anonymných sťažností s cieľom jednoducho uškodiť, vybaviť si úcty, urobiť kariéru*». Obviňovanými ale nie sú pisatelia sťažností, ani bezcharakterní právnici, z ktorých mnohí sa sami stali obeťami trestnej mašinérie, ale Stalin a Beria, ktorému sa podarilo skrotiť túto trestnú mašinériu, ktorá nabrala šialené otáčky pri N.I. Ježovovi, vďaka čomu vyšli na slobodu desiatky tisíc ohovorených občanov ZSSR.

Keď sa v r. 1991 dni GKČP («puču») zavřšili, tak hneď aj bolo oznámené, že udania na «komančov» a ich komplicov nová «demokratická» vláda prijímať nebude. Príčina toho bola v tom, že liberáli na základe skúsenosti z roku 1937 chápali, že ak začnú teror, bude veľmi ťažké ho zastaviť, a mnohí z nich v ňom zhnú sami. Veď aj príslovie «udavačovi prvý bič» vzniklo v minulosti preto, lebo vláda sa utápala v udaniach svojich poddaných, a aby zastavili vlnu udaní, tak ako prvých začali trestať udavačov; ak udavač aj napriek tomu trval na svojom udaní, tak nechali vec prebiehať. No množstvo udaní po zavedení tejto miery sa prudko znížilo.

Generál D.G. Pavlov v roku 1941 fakticky odkryl vlastný front wermachtu a v júli 1941 bol zastrelený pre hrubú nedbalosť (*na vyšetrovaní priznal aj vlastizradu, ale na súde toto priznanie poprel, a uznal iba hrubú nedbalosť, ale dôkazné bremeno na podporu obvinenia z vlastizrady vyšetrovanie neuneslo*) — je nevinnou obeťou stalinských represíí.

V postsovietskych časoch sa neustále opakujú pokusy vyniesť zradcu generála A.A. Vlasova na piedestál (*nepochopiteľného pre súčasníkov*) národného hrdinu — bojovníka s tyranou J.V. Stalina.

J.V. Stalin — pripravil Víťazstvo, organizoval Víťazstvo, organizoval povojnovú obnovu, organizoval vytvorenie moci našej krajiny, ktorou žijeme dodnes (*napr. prvý let TU-95 «Medved'» sa uskutočnil pri ňom 12.11.1952*) — je horší ako Hitler, zlosyn.

L.P. Berija skoncoval so zločinmi roku 1937, prispel kolosálnym vkladom k Víťazstvu, napríklad, pri obrane Kaukazu; okrem toho prispel riadením národného hospodárstva počas vojny. Práve on riadil vytvorenie raketovo-jadrového štítu, čím zabezpečil mier prinajmenšom na sto rokov dopredu — je darebák, sukničkář-pedofil, agent britskej rozviedky, bezcharakterný zločinec, akých je málo.

Na 20. zjazde KSSZ, keď N.S. Chruščov čítal svoj lživý referát¹, nikto sa nepostavil na odpor, hoci v sále boli aj maršali a generáli s väčšou autoritou, než mal N.S. Chruščov, ktorí vedeli, že N.S. Chruščov klame, a boli schopní vydať príslušné rozkazy, čím by ZSSR dali iný smer vývoja.

Počnúc vládou N.S. Chruščova, KGB sa cieľavedome starala a vychovávala disidentov, vrátane banderovcov na Ukrajine, vytvárajúc tak potenciál „perestrojky“ a následných antinárdných reforiem, potláčajúc pritom skutočných bolševikov.

N.S. Chruščov — to je Novočerkaské postrieľanie občanov ZSSR na námestí a vykonštruované rozsudky trestu smrti zastrelením pre tých, koho KGB označilo ako pôvodcov «antisovietskych vystúpení», o čom liberáli radšej nehovoria, pretože pre nich je cár-Nikita tým, ktorý odhalil tyranu Stalina a prispel k «odmäku», a preto je osobnosťou zasluhujúcou si úctu a vynikajúcim politickým činiteľom.

2. júna 1990 na 28. zjazde KSSZ nikto nepodporil delegáta z Magadanu, Vladimíra Daniloviča Bludova, ktorý žiadal demisiu Politbyra a ÚV KSSZ, osobný výkaz činnosti členov Politbyra, vyšetrovanie zradcovskej činnosti vedenia KSSZ na čele s M.S. Gorbačovom². Niekoľko mesiacov po 28. zjazde KSSZ sa 4. zjazd ľudových poslancov ZSSR tiež začal predložením návrhu od Saži Zajdinovny Umalatovej ohľadom nedôvery M.S. Gorbačovovi — prezidentovi ZSSR, generálnemu tajomníkovi vládnucej strany. Ju tiež nikto nepodporil. Všetci poslanci 28. zjazdu a účastníci 4. zjazdu ľudových poslancov, okrem V.M. Bludova a S.Z. Umalatovej, boli oddanými idiotmi a zbabelcami.

Akademik A.D. Sacharov, ktorý pritom naozaj prispel k vytvoreniu raketovo-jadrového štítu ZSSR, keď vstúpil do politiky, tak iba rozprával nezmysly a klamal (*t.j. bol darebák, abstraktný humanista, podpapačník Jeleny Bonner*) — je vynikajúci politický činiteľ, génius, svedomie národa.

¹ Vid' napr. názor amerického historika menom Grover Furr: <http://www.dal.by/news/174/16-09-13-2/>; <https://www.proza.ru/2015/09/15/262>.

² Vid' «Prepis záznamu z činnosti 28. zjazdu KSSZ», zv. 1. — M.: Vydavateľstvo politickej literatúry, r. 1991: http://soveticus5.narod.ru/85/xxviii_1.htm.

A.I. Solženicin — reálny dezertér z frontu do GULAGu (*štatistika úmrtnosti v GULAGu bola výrazne nižšia, než na fronte*), udavač (*podľa názoru všetkých, ktorí v tom čase s ním sedeli a hodnotili jeho bájky o živote v táboroch*), grafoman a spoločný produkt KGB a CIA vo forme veľkého spisovateľa a verejného činiteľa. Význam jeho literárneho a sociálno-filozofického dedičstva pre obrodu krajiny je negatívny, napriek tomu nie je označený ako veľký klamár, ale — veľký spisovateľ, svedomie národa. Rok 2018 bol na štátnej úrovni vyhlásený ako «rok Solženicina», t.j. zo storočia odo dňa jeho narodenia sa pokúsili urobiť udalosť oveľa dôležitejšiu, než bolo storočie od Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie, ktorá zmenila podobu sveta, a ktorú rok predtým ponechali zabudnutiu, len ako epizódu nejakej «ruskej revolúcie r. 1917».

A v perspektíve — takí, ako «Kolja z Urengoja»¹ (Desjatničenko), nositelia protištátnych ideí alebo bezcharakterní lokaji, vyrastú a, nedaj Boh, vstúpia do sféry umeleckej tvorby, historickej vedy, sociológie a politológie, alebo do štátneho riadenia.

A toto sú len «samé» „hrdinské skutky“ našich krajanov v tejto «národnej zábave». Tí, čo sa v nej sami nezúčastňujú, tí ju poväčšine v tichosti tolerujú alebo vystupujú ako zlomyseľní fanúškovia².

* *
*

v susedných krajinách, tak aj vo zvyšnom svete⁴. A v samotnom Rusku má väčšina ľudí k tejto «národnej zábave» postoj «je mi to jedno: pijeme a tancujeme ďalej — túto krajinu nikto neporazí...».

No ak chcete naozaj budúcnosť pre Rusko — pre svoje deti a vnukov — tak túto «národnú zábavu» a ju sprevádzajúce «je mi to jedno: pijeme a tancujeme ďalej — túto krajinu nikto neporazí...» — je načase vykoreniť: vykoreniť v sebe samých premyslene a silou vôle, pretože nositelia algoritmiky psychiky, plodiacej túto «národnú zábavu», sú potláčaný a likvidovaní, a aj budú potláčaní a likvidovaní noosférou matky-Zeme až do ich úplnej fyzickej likvidácie spolu s hlúposťami, ktoré plodia.

Treba sa učiť a naučiť pracovať svedomite.

¹ Prejav Kolju z Urengoja v nemeckom Bundestagu: <https://www.youtube.com/watch?v=BHdiF87tUF0>. O Koljovi: <https://www.yaplakal.com/forum7/topic1728438.html>.

² Častušky typu: «Uhorky, paradajky v debničke, zabil Stalin Kirova v chodbičke...», «Rastie v Tbilisi kačiča, nie pre Lavrentij Pavliča...», «Lavrentij Pavlovič Beria, nezaslúžil si dôveria...» — výtvary a repertoár podobných idiotov — zlomyseľných fanúškovi.

³ To je pseudonym Alexeja Vladimiroviča Kudelina. (Na mape sú vyznačené teritória s prezývkami národov a invektívami. Rusko je označené ako „Veľké krásne Rusko“, Čína ako „šikmooké opice“, Mongolsko ako „step a hovno“, Japonsko ako „Posrani japončiči“, Norsko ako „Všelijakí pederasti“, Kaukaz ako „čurkovia“ (čmoudi), Ukrajina ako „Chochli“ atď.- pozn. prekl.)

⁴ V po-stalinskej dobe sa táto «národná zábava» a v nej ležiace pokrytectvo stali jedným zo stimulov k tomu, aby si v národných a autonómnych republikách Sovietskeho Zväzu začali želať vystúpenie zo zostavy ZSSR a Ruska v nádeji, že keď národné republiky získajú plnosť suverenity, tak si budú žiť lepšie. No tieto nádeje sa ukázali ako márne, pretože ani v národných republikách nevedeli o tom, že suverenita v jej plnosti znamená riadenie štátu podľa plnej funkcie, a na to, aby sa všetkým žilo dobre, musí byť nositeľom suverenity celá spoločnosť, a nie len vodcovia, ani «elita».

5.2. Ako je tento bordel riadený a kým?

5.2.1. Mafie v živote spoločnosti

Ak dáme život do súvislosti s tabuľkou v 1. kapitole, v ktorej sú uvedené funkcie a vzájomné vzťahy spoločenských inštitútov, tak kvalitu života spoločnosti určuje:

- **v historicky krátkych časových intervaloch** — inštitút štátnosti: koncepcia života spoločnosti, na ktorú pracuje štátna moc, a kvalita riadenia v súlade s platnou koncepciou (*t.j. nakoľko úspešne sa dosahujú ciele koncepcie*);
- **v historicky dlhých časových intervaloch**, obopínajúcich dĺžku aktívneho života dvoch pokolení a viac — inštitút rodiny, pretože rodina formuje genetický potenciál rozvoja svojich detí, vytvára mravno-svetonázorový základ osobnosti (jej charakter), na ktorom sa následne formuje komplex znalostí a zručností, na základe ktorých dospelý človek v živote koná alebo nekoná v Živote predkladaných okolnostiach, a to aj vo sfére štátneho riadenia a vo sfére riadenia ekonomiky.

«Štátna mašinéria», «štátny aparát» — to je množina funkčne špecializovaných orgánov štátnej moci a systém funkčných prepojení medzi nimi. Je to systém štruktúrneho riadenia spoločenských vecí a zároveň generátor bezštruktúrneho riadenia množstva procesov, uskutočňovaného prostredníctvom: politiky formovania kultúry (*ako informačno-algoritmického systému*), legislatívy a právnej praxe, kreditno-finančného systému a systému štandardizácie a certifikácie produktov a služieb.

Štátny aparát, to sú predovšetkým organizačno-personálne štruktúry orgánov štátnej moci, zoznamy právomocí a služobných povinností pracovníkov, stanovené prepojenia rôznych orgánov štátnej moci medzi sebou. Avšak samotnú prácu nevykonávajú organizačno-personálne štruktúry ani zoznamy služobných povinností, ale ľudia, ktorí sú súčasťou týchto štruktúr a nejakým spôsobom v nich plnia určité služobné povinnosti. Preto otázka práce «štátnej mašinerie» sa zužuje nielen na jej usporiadanie (architektúru) vo vyššie uvedenom zmysle, ale predovšetkým na ľudí pracujúcich v tomto štátnom aparáte a bezprostredne spolupracujúcich s inými ľuďmi jak v orgánoch štátnej moci, tak aj mimo nich.

Pri takomto prístupe sa vyjasní, že ľudia majú jak spoločné záujmy, tak aj prepojené (*navzájom sa dopĺňajúce*) záujmy, v súvislosti s ktorými sa v spoločnosti vytvárajú systémy vzájomnej ľudskej komunikácie a ich interakcie v procese realizácie týchto záujmov. V tomto type procesov prakticky neexistuje žiadne dokumentovanie, formalizácia vzájomných prepojení a predpísaných služobných právomocí a povinností účastníkov. V činnosti systémov takýchto neformalizovaných vzájomných vzťahov prebieha dynamické prerozdeľovanie právomocí a povinností, podmienené záujmami a okolnosťami, v ktorých dochádza k ich realizácii reálnymi znalosťami a zručnosťami účastníkov, ich potenciálom, **etikou**. Zaradenie nových a vyradenie starých účastníkov a uchádzačov takýmito neformalizovanými systémami ľudskej súčinnosti v súvislosti s realizáciou ich záujmov má tiež dynamický charakter, podmienený záujmami a okolnosťami, v ktorých dochádza k ich realizácii reálnymi znalosťami a zručnosťami účastníkov, ich potenciálom, **etikou**. Takéto systémy prenikajú celou spoločnosťou, tí istí jednotlivci môžu byť v rovnakom alebo rôznom čase účastníkmi rôznych systémov existujúcich dostatočne dlhý čas. Sú systémy, ktoré stabilne existujú v dlhodobých časových intervaloch, obopínajúcich život niekoľkých pokolení, neprestajne obnovujú personálne zloženie svojich účastníkov, no sú aj systémy, ktoré vznikajú, vykonajú svoje dielo, a miznú behom niekoľkých minút.

V drvivej väčšine prípadov takéto systémy ľudskej súčinnosti pracujú na realizáciu záujmov, ktoré sú pre väčšinu ľudí pochopiteľné (*ak aj nie v celej spoločnosti, tak v tej sociálnej skupine, v ktorej sa sformovalo jadro systému*), a preto nepritáhujú k sebe pozornosť. Ak takéto systémy pracujú na realizáciu nejakých záujmov, ktorých realizácia spôsobuje iným ľuďom škodu, tak takéto systémy začínajú byť ostatnými ľuďmi vnímané ako kriminálne. A takéto kriminálne systémy dostali v dnešnej dobe názov «mafia», používaný vo väčšine krajín sveta. No ak dáme stranou kriminálny charakter činnosti, tak mafie sú vytvárané práve na vyššie uvedených princípoch:

- prítomnosť v nejakej množine ľudí spoločných alebo vzájomne sa dopĺňajúcich záujmov, stabilne pretrvávajúcich dostatočne dlhý čas;

- komunikácia ľudí (*nositeľov predmetných záujmov*) a ich činnosť na realizácii týchto záujmov na základe:
 - dynamického prerozdelenia povinností, podmieneného: okolnosťami, reálnymi znalosťami a zručnosťami účastníkov, ich potenciálom, **etikou, zahrňujúcou pripravenosť urobiť pre systém všetko potrebné**;
 - dynamického zaradovania systémom nových a vyradovania starých účastníkov a uchádzačov, podmieneného okolnosťami, reálnymi znalosťami a zručnosťami účastníkov a uchádzačov, ich potenciálom, **etikou**;
 - neprítomnosti alebo minima dokumentovania, ktorého štandardné formy sa zadávajú len zriedkavo, ale sú určované priebežnými potrebami a možnosťami účastníkov.

Ak takýto systém ľudskej komunikácie existuje dlhší čas, tak etiku môže sprevádzať príslušná etiketa-rituál správania, jedným z účelov ktorého môže byť rozpoznávanie «cudzí — svoj». Je to obzvlášť nutné, ak systém vykonáva nejakú antisociálnu alebo kriminálnu činnosť. V takomto prípade sa rozpoznávací rituál buď drží v tajnosti pred ostatnými, alebo sa mu dáva taká forma, aby ostatní ľudia na pozadí života spoločnosti v ňom videli len všedný čin a neobracali naň pozornosť, ale aby zároveň s týmto v ňom bolo niečo nenápadné, čo by svoji vnímali ako primárny znak príslušnosti k určitému systému¹.

T.j. naša kultúra je paradoxná v tom zmysle, že:

- ak sa tie isté organizačné princípy prejavujú v kriminálnej a antisociálnej činnosti, tak systém komunikácie a činnosti, ktorý sa na týchto princípoch sformoval, má názov «mafia»;
- ak sa tie isté organizačné princípy prejavujú v činnosti, ktorú okolie nevníma ako kriminálnu a antisociálnu, tak systém komunikácie a činnosti, ktorý sa na týchto princípoch sformoval, ostáva bez mena.

Vzhľadom na túto okolnosť budeme ďalej kvôli stručnosti nazývať všetky systémy pracovnej komunikácie, utvárané a fungujúce na základe vyššie opísaných organizačných princíпов — «mafiami», *majúc však pritom na mysli, že mafia nemusí vždy obligátne vykonávať nejakú antisociálnu, kriminálnu činnosť, hoci v celej množine mafii, existujúcich v spoločnosti, sú aj také*.

Z vyššie opísaného by malo byť jasné, že mafie vznikali ešte dávno predtým, ako vznikli prvé štáty. Mafie začali vznikáť vo výsledku toho, že kedysi v dávnej minulosti nejaká kultúra zjednotila množinu-svorku «opíc» druhu «Človek rozumný» do kultúrnej svojráznej spoločnosti. A hoci inštinkty stádovito-svorkovitého správania môžu tiež ľudí zjednocovať do systému-svorky, no vyššie opísané princípy si vyžadujú aj určitý rozum a vôľu, vďaka čomu určitá skupina, sformovaná na základe inštinktov stádovito-svorkovitého správania, sa môže stať jadrom mafie, ale žiadnu mafiu nemožno redukovať len na svorku, ani keď mnohé je v nej podmienené inštinktom stádovito-svorkovitého správania, pretože rozum a vôľa, ktoré sa v nej prejavujú, nie sú zložkami inštinktívnych programov správania. Vyššie uvedený opis umožňuje pochopiť frázu, známu z filmu «Neuveriteľné príhody Talianov v Rusku» (r. 1973): «*Mafia je nesmrteľná!*». — Je to naozaj tak: kým bude existovať ľudstvo, bude v sebe plodiť rôznorodé mafie, ale nie všetky mafie pritom budú mať antisociálny a kriminálny charakter. No mafia nie je analógiou združenia², pretože vyššie opísané princípy, realizované v štruktúre mafii, nezahŕňajú vzájomné ľudské sympatie, ktoré sa môžu vyskytovať aj pri počiatočnej neprítomnosti akýchkoľvek spoločných alebo vzájomne sa dopĺňajúcich záujmov.

Z pohľadu DVTR³ sa mafia utvára, žije a koná na základe (predovšetkým) bezštruktúrneho riadenia a riadenia na základe virtuálnych štruktúr, a štruktúrne riadenie v jej živote obsahuje len

¹ Napríklad, špeciálne vzorovanú viazanku môžu všetci vnímať ako obyčajnú viazanku, no špecifický vzor môže byť zároveň znakom «patrim k vám» pre určitú skupinu osôb. Viazanka môže byť doplnená nejakými ďalšími statusnými vecami, ktorých súhrn (a nie každá jedna samostatne) môže plniť rovnakú funkciu, čo zvyšuje spoľahlivosť systému prvotného rozpoznania «cudzí — svoj».

² V zmysle spoločenstva a zjednocovania založenom na priateľstve. — pozn. prekl.

³ Vid' práce VP ZSSR «Základy sociológie», 2. časť (1. zväzok) alebo «Dostatočne všeobecná teória riadenia».

minimálne množstvo účastníkov a je typické len pre viac-menej stabilne fungujúce riadiace jadro («štáb») mafie, trvale riadiace rôzne sféry činnosti mafie. Štruktúrne riadenie sa rodí z bezštruktúrneho a z riadenia na základe virtuálnych štruktúr v prípade, ak určité množstvo cieľov je v čase stabilne obnovované, a spôsoby dosiahnutia cieľov sa stávajú štandardnými procedúrami, ktoré sa nemenia alebo sa menia veľmi pomaly. Preto:

Štátnosť ako spoločenský inštitút, ktorý v sebe nesie subkultúru riadenia spoločenských vecí na profesionálnej báze, vznikol na základe inštitútu rodiny (*výučba profesionálnej činnosti bola spočiatku vnútornou rodinnou záležitosťou*), no tento proces bol sprevádzaný prienikom nejakej mafie do inštitútu štátnosti počas transformácie bezštruktúrneho riadenia a riadenia na základe virtuálnych štruktúr na štruktúrne riadenie.

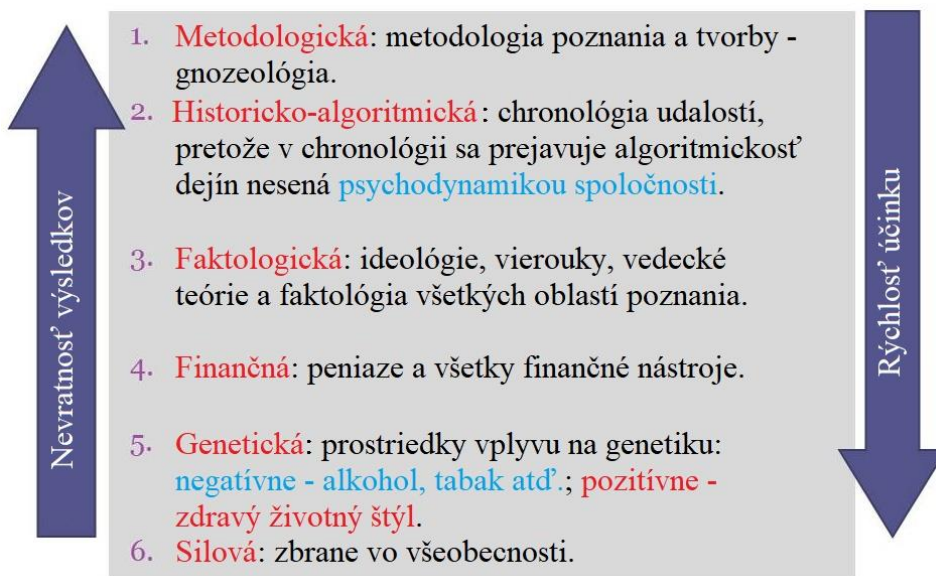
5.2.2. Štátnosť,

hierarchia priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia a mafie

Napriek tomu, žiadna sformovaná štátnosť nie je mafiou, pretože štátnosť nemôže existovať bez dokumentovania, a v jej architektúre majú všetky jej štruktúrne útvary (vládne orgány) a úradné osoby svoju stabilnú funkčnú špecializáciu, a nie *dynamické rozdeľovanie právomocí a povinností* — čo je princíp, ktorý sa vo väčšine subkultúr štátneho riadenia nepodporuje. Avšak:

Lubovoľná štátnosť je odsúdená byť prenikanou mafiami rôzneho druhu, pretože neodňateľnou črtou ľudí je vytvárať mafie vo vyššie definovanom zmysle na základe vyššie opísaných princípov: to je bezalternatívna vlastnosť každej štátnosti.

Celá spoločnosť, všetky sféry profesionálnej činnosti, všetky organizačno-personálne štruktúry bez výnimky, vrátane štátnosti a jej tajných služieb, sú prenikané mafiami rôzneho druhu, z ktorých časť tvoria ich vnútorné mafie (plne lokalizované a aktívne len v ich vnútorných hraniciach), a časť tvoria mafie prenikajúce do nich zvonka alebo vystupujúce z nich do okolitého sociálno-kultúrneho prostredia: toto nemá alternatívu, pretože ľudom, tvoriacim spoločnosť, je vlastné tvoriť mafie, nemôžu to neurobiť, pretože disponujú rozumom a vôľou, určitými spoločnými a vzájomne sa dopĺňajúcimi záujmami, a početnosť spoločností mnohonásobne prevyšuje početnosť stádovito-svorkovitých útvarov, v ktorých je možné samoriadenie len výlučne na základe stádovito-svorkovitých inštinktov.

V kontexte nami skúmanej témy straty suverenity a riadenia historicky sformovaného bordelu v našej Vlasti, sú predmetom záujmu mafie a ich vzájomné vzťahy so štátnosťou. Klasifikácia týchto mafii závisí od väzieb každej mafie (*bez ohľadu na jej antisociálnosť, bezpečnosť alebo užitočnosť pre rozvoj spoločnosti*) na hierarchiu zovšeobecnených prostriedkov riadenia /

«V meste Kujbyševo (Novosibirská oblasť) priviezol farmár na traktore hromadu hnoja a vysypal ju pred pobočkou Sberbanky. Sibíračan hnoj doplnil plagátmi: «Bankári sú nepriatelia národa» a «Preč s úverovým otroctvom». Hnojom sa Alexander Bakšajev pokúšal splatiť zvyšok dlhu banke. «Som dlžník a ručím veriteľovi svojim majetkom. Mám v banke dlh asi 50 tisíc. Tak ho vezmite, je to majetok, ktorý ocenili na 40 tisíc» — priznal sa Bakšajev miestnym novinárom» (február 2015: https://baikal24.ru/text/15-02-2015/navoznyi_protest/).

No to, čo pochopil farmár, si už 25 rokov nevedia uviesť do povedomia všetci doterajší poslanci Dumy a senátori, všetky doterajšie vedenia Centrálnej banky, vlády RF a vedenia ministerstiev ekonomického rozvoja a financií — alebo sú všetci zainteresovaní v realizácii finančného otrokárstva mafiou úžerníkov?

Ďalší farmárov osud nie je známy, no sotva ostal bez trestu, hoci v tomto má pravdu on, a nie štát, centrálna banka ani ďalší mafiáni - bankovní úžerníci a právnici, podporujúci a obsluhujúci tyranii úžerníctva v RF.

kriminálnemu biznisu formu legálnej bezúhonnosti a dosahujú v tom úspech porovnateľný s tým, akí dosiahli zlegalizovaní úžerníci).

V myslení davu sa týmito tromi prioritami zovšeobecných prostriedkov riadenia² ohraničuje všetka antisociálna kriminálna mafiánska aktivita. Pritom dav je presvedčený o verejnej prospešnosti mafie úžerníkov, ktorí si pre seba uzurpovali bankovníctvo³ v globálnom rozsahu, a len malý počet ľudí nezávisle od ich profesie a sociálneho statusu dospel k názoru, že bankári-úžerníci sú nepriatelia všetkých národov, pričom väčšina davu a väčšina vládnucej «elity» tento názor vníma ako kuriozitu a nezmysel (*viď vľavo fotografiu sibírskeho farmára s vysvetlením*).

Tento fakt chápu nielen niektorí robotníci z prostého ľudu. Napríklad Louis Thomas McFadden (1876-1936), predseda Bankového a menového výboru v Kongrese USA v rokoch 1920-30, uznal nasledovné: «Máme tu zriadenú filiálku celosvetového bankového systému, «superštát», riadený medzinárodnými bankármi, ktorí spolupracujú na zotročení sveta vo svoj prospech. Federálne rezervy si uzurpovali moc. Národu povedali, že Federálny rezervný systém je garantom stability a ekonomiky, a že inflácia a ekonomické krízy sa stali minulosťou» (t.j. McFadden poukázal na to, že USA nie sú suverénne). Okrem toho, McFadden obviňoval bankárov USA z financovania revolúcie v Rusku v roku 1917. Všetko to hovoril nie na základe neopodstatnených výmyslov a klebiet, ale na základe toho, že 1) si vypracoval široký pohľad na politiku a 2) mal dostup k insiderskej informácii spoločenstva úžerníkov. **Takéto chápanie a pokusy realizovať ho v politike na vlastnú päsť — sa**

zbraní (pri nezlučiteľnosti koncepcií riadenia): viď priložený obrázok¹.

Veľká časť dnes žijúcich ľudí stavia na prvé miesto z množstva každodenných životných záujmov (*vo svojom vektore cieľov*) vlastníctvo peňazí, čo nie je možné bez zabezpečenia systematického prítoku peňazí do ich vlastných peňaženiek. A tak na základe tohto záujmu formujú mafie, z ktorých určitá časť má antisociálny a kriminálny charakter.

Ich antisociálny a kriminálny charakter pramení z ich mravnej skazenosti vyjadrujúcej princíp: «peňazí nikdy nie je dosť», «peniaze nesmrdia», «len nech sú zdravie a peniaze, ostatné si kúpim».

V tejto kriminálnej podmnožine mafii existujú mafie, ktoré si zaobstarávajú peniaze silovou cestou (lúpeže a krádeže) — ich záujmy a činnosť sa pohybuje v medziach 6. priority zovšeobecných prostriedkov riadenia. Sú mafie, ktoré sa posunuli na 5. prioritu, zaoberajúce sa rôznym narko- a porno-biznisom, podporujú svoju činnosť na týchto prioritách hrozbou a aj použitím hrubej sily voči tým, ktorí sa nepoddávajú hrozbe. Sú mafie, ktoré pracujú na 4. prioritě, zaoberajúc sa ťažením zisku z peňažného obratu, a medzi nimi sú jak legálne (*bankovní úžerníci, burzovní makléri*), tak aj nelegálne, kriminálne (*rôzni podvodníci a špekulanti, nelegálni úžerníci, z ktorých mnohí sa snažia dať svojmu*

¹ Podrobnejšie vysvetlenie hierarchie prostriedkov zovšeobecného riadenia / zbraní viď v práci VP ZSSR «Základy sociológie», 2. zväzok, kapitola 8.5. Plná funkcia riadenia vo vzťahu k spoločnosti: špecializované druhy moci, zovšeobecné prostriedky riadenia / zbraní a «hry s nenulovými súčtami».

² Aj keď dav tieto termíny nepozná.

³ Podstata bankovníctva — účtovníctvo na makroúrovni (v medziach štátu) a megaúrovni (v globálnom rozsahu). Úžerníctvo — pre spoločnosť veľmi drahý doplnok k bankovníctvu, ktoré je samo osebe pre riadenie potrebné a preto aj potenciálne spoločensky prospešné v podmienkach technosférickej civilizácie.

treťajú mafiánsko-organizovaným spôsobom mimo akýchkoľvek právnych procedúr: po dvoch neúspešných atentátoch na jeho osobu bol McFadden nakoniec otrávený na jednom z banketov. Vražda kongresmana McFaddena nie je jedinou takouto vraždou. Vražda prezidenta USA J.F.Kennedyho je ďalším príkladom takýchto mimosúdnych mafiánskych vražd dobromyseľných politikov konajúcich samostatne: krátko pred vraždou vydal J.F.Kennedy rozhodnutie, ktoré umožňovalo štátnej pokladnici USA tlačiť doláre mimo súkromný stánok — Federálny rezervný systém USA, a okrem toho v jednom z verejných vystúpení oznámil, že USA sa nachádzajú v moci rôznych tajných spoločenstiev (t.j. antisociálnych mafii), a pretože to nie je zlučiteľné s reálnou demokraciou, treba takýto stav vecí zmeniť¹. V tomto zmysle Lyndon LaRouche (1922-2019) — *americký ekonóm, 8-násobný kandidát na prezidenta USA, ktorý počas niekoľkých desaťročí verejne vystupoval proti globálnej tyranii mafie úžerníkov* — mal šťastie: v roku 1989 ho na základe rozsudku úžerníckej mafie nezabili, ale odsúdili na 15 rokov väzenia pre obvinenie z podvodu a daňové úniky. V roku 1994 bol predčasne prepustený, pokračoval vo svojej osvetovej a politickej činnosti, a zomrel prirodzenou smrťou 12. februára 2019 (ako 96 ročný).

O jeho smrti v médiách RF informovali len zbežne, s ironickou poznámkou, že «bol zástancom rôznych konšpiračných teórií»², no o podstate jeho názorov a jeho spoločensko-politickej činnosti nepovedali nič, hoci tento človek, aj pri všetkých jeho chybách v chápaní sveta a politike, urobil pre ľudstvo oveľa viac užitočného, než napríklad nedávno zosnulá „hviezda“ šoubiznisu Júlia Načalova.

Domáce média upriamovali pozornosť na chorobu a smrť Júlie Načalovej viac ako dva týždne, hoci väčšina občanov Ruska sa o nej dozvedelo (*alebo si na ňu spomenulo*) až výsledkom toho, že média v RF sa «prebudili» v súvislosti so zhoršením jej choroby (*8. marca 2019 konzultovala svoj stav, 11. marca bola hospitalizovaná*), následnou smrťou (*16. marca*) a pohrebom (*21. marca*). No prejdú ďalšie dva-tri týždne, a takmer všetci (*okrem príbuzných a blízkych*) na ňu zabudnú v prúde životného zhonu. A ani jedna z piesní, ktoré spievala, sa nestane ľudovou, pretože šoubiznis je jednou z politických technológií a je určený na riešenie objednaných politických úloh, a nie je prejavom chápania (sveta) a túžob ľudu... Napriek tomu bezprecedentná mediálna kampaň ohľadom choroby, smrti a pohrebu J.Načalovej³ privádza k otázkam:

- Kto cielene vyberá nové správy a témy pre každodenné vysielanie, čím skresľuje význam udalostí pre život spoločnosti?
- Pre nejakú mafiu je choroba a smrť J.Načalovej, speváčky s takmer nulovou popularitou v spoločnosti — naozaj v nejakom zmysle významná udalosť, a má táto mafia dostatočnú moc nato, aby prinútila federálne média o tom každodenne vysielat' vyše dvoch týždňov na všetkých kanáloch?⁴
- Alebo je činnosť «nezávislých médií» nejaký neriadený «slobodný» živel, žijúci si vlastným životom, nepochopiteľným pre «prostých smrteľníkov»?

¹ Lee Hervey Oswald — psychicky narušený vrah, samotár, t.j. prejav akoby nikým neriadeného sociálneho živlu? agent KGB (nejaký čas žil v ZSSR) plniaci si svoju úlohu, no neodhalený, pretože ho zabili pred ukončením vyšetrovania? — operácia na krytie reálnych vrahov a ich kurátorov? — každý si odpovie sám podľa miery chápania globálno-politických, medziregionálno-politických a regionálno-politických procesov a chápania spôsobov ich riadenia...

² «Komsomolská pravda» zo 14. februára 2019: <https://www.kp.ru/online/news/3386864/>.

O tom, že Louis McFadden, J.F.Kennedy, Lyndon LaRouche mali pravdu, a že v základoch «konšpiračných teórií» ležia reálne fakty, viď knihy Ralpa Eppersona «Neviditeľná ruka. Úvod do pohľadu na históriu ako na Sprisahanie»: https://royallib.com/book/epperson_ralf/nevidimaya_ruk_a_vvedenie_vo_vzglyad_na_istoriyu_kak_na_zagovor.html.

³ Predtým média na pozadí ostatných udalostí tiež iba letmo spomenuli smrť Ž.I.Alferova (*akademika, laureáta na nobelovu cenu*), epochálne znamenitých hercov V.A.Etuša, S.J.Jurského, potom smrť režiséra M.M.Chucieva. Okrem toho 3. februára zomrel raper «Decl» (K.A.Tolmackij, 1983-2019), o niečo populárnejší ako Júlia Načalova, ktorého smrť tak intenzívne v médiách nepropagovali, ako to bolo v prípade J.Načalovej.

⁴ Ďalší taký podobný príklad, keď na ochranu režiséra-pornografistu Kirila Serebrennikova pred obvineniami z rozkrádania rozpočtových prostriedkov vstávajú rôzni umelci, ktorí Kirila Serebrennikova nikdy nepoznali osobne, poroty rôznych konkurzov mu udeľujú ceny, a médiá šíria ich protestné názory a oznamy o oceneniach už niekoľko rokov, počnúc rokom 2017. No médiá nehovoria nič o negatívach na adresu K.S.Serebrennikova za jeho pornografickú činnosť: vložte do Yandexu «pornografia Kirilla Serebrennikova» na záložke «Obrázky», a bude vám jasné, že je to psychicky chorý jedinec alebo zákerný demoralizátor, no v žiadnom prípade nie spoločensky prospešný umelec.

No politika podávania informácií v médiách (*spektrum verejnosti predkladaných udalostí, ich hodnotenie, ďalšie témy*) — to už je tretia priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia. Avšak **podľa názoru ľudí z davu tretia až prvá priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia (ZPR) v prírode neexistuje.**¹ Na vyšších prioritách ZPR od štvrtej podľa názoru ľudí z davu vôbec nič antisociálne ani kriminálne účelovo organizované neprebíha a ani prebiehať nemôže: nie je tam priamy prístup k veľkým peniazom. Preto tých, ktorí na týchto prioritách reálne konajú, ľudia z davu vnímajú ako izolovaných «jednotlivcov» — inteligentov rôznych profesií, medzi ktorými je rozšírené priateľstvo a známosti, škriepky ako medzi ostatnými ľuďmi.

Preto davu a obzvlášť jeho «elitárnej» liberálno-proburžoáznej zložke sa nepáči len zasahovanie mafii do sféry biznisu, ktoré sa sformovali v štátnom aparáte a pracujú na odsávanie peňazí do svojich peňaženiek, ako doplnok k ich výplate, formou rôzneho vydierania «čestne zarobených» peňazí u podnikateľov v ich biznise. Preto všetky obvinenia M.B.Chodorkovského z organizácie zločineckej bandy, ktorá sprevádzala legálnu činnosť «JUKOSu» a dospela až k organizácii vražd nepohodlných osôb pre M.B.Chodorkovského a jeho biznis-partnerov, sa v liberálno-proburžoáznych kruhoch vnímajú ako vyložene lživé a ohováračské².

No utváranie, neprestajná obnova takýchto mafii v orgánoch štátnej moci a ich činnosť³ je jedným z dôsledkov článku 13 časti 2 aktuálne platnej Ústavy RF, podľa ktorého je zakázaná štátna ideológia.

¹ Hoci boli aj takí, ktorí dozvediac sa o existencii uvedených priorít z prác VP ZSSR, avšak nepochopiac ich podstatu, všetku informáciu ohľadom matrično-egregoriálnych procesov a ich riadenia «vytrhli» z tretej priority, vyzdvihli ju na úroveň nulte priority, a nakoniec obvinili VP ZSSR: jedni zo zatajovania «nulte priority», iní z omylu a nechápania podstaty vecí. Po vznesení týchto obvinení začali žiadať: jedni ospravedlnenie za ukrytie dôležitého tajomstva, druhí priznanie si omylu. No zopakujeme to ešte raz: **tematicky fubovoľná** informácia faktologického (opisujúceho fakty) charakteru — *nezávisle od jej dôležitosti (moci ako prostriedku riadenia)* — sa vzťahuje k 3. priorite zovšeobecnených prostriedkov riadenia / *zbraní (pri nezlučiteľnosti koncepcií riadenia)*.

Avšak opis poznávaco-tvorivej kultúry osoby je vyzdvihnutý na prvú prioritu, pretože vypracovanie takejto osobnej kultúry na základe opisov a jej ovládanie v praxi určuje v živote spoločnosti všetko a je zároveň kľúčom, ktorý otvára alebo zatvára možnosti k získaniu slobody a suverenity v jej plnosti. Práve osobná poznávaco-tvorivá kultúra odkrýva všetky znalosti a premieňa ich na praktické zručnosti, nech už by sa tieto znalosti a zručnosti vzťahovali k akejkoľvek priorite zovšeobecnených prostriedkov riadenia v ich praktickom použití. Preto opis osobnej poznávaco-tvorivej kultúry je na prvej priorite, a všetko ostatné je na nižších prioritách, v závislosti od charakteru interakcie, rýchlosti a nezvratnosti výsledkov použitia.

² Vladimír Arkadjevič Petuchov (16. december 1949 — 26. jún 1998) — primátor Neftejuganska v rokoch 1996-1998. Podľa vyšetrovacej komisie RF bol zavraždený na príkaz prvého viceprezidenta ropnej spoločnosti «JUKOS» Leonida Nevzlina v dôsledku konfliktu kvôli neplateniu «JUKOSom» daní do miestneho rozpočtu. Moskovský mestský súd uznal, že organizátorom zločinu bol člen bezpečnostnej služby «JUKOSu» Alexej Pičugin. **V.A.Petuchov bol zavraždený v deň narodenín M.B.Chodorkovského:** je to čistá náhoda? alebo jeho vražda bol darček bossovi mafie?

Z pohľadu liberálov vraždu V.A.Petuchova zorganizovala FSB ešte pred príchodom V.V.Putina na post hlavy štátu kvôli tomu, aby v predstihu skompromitovala M.B.Chodorkovského ako liberálne mysliaceho progresívneho politika, schopného sa postaviť na čelo Ruska a priviesť ju k úspechu tak, ako priviedol k úspechu «JUKOS», vytvorený jeho géniom.

³ Prezident Ruska Vladimír Putin priznal, že vykoreniť korupciu v silových štruktúrach je mimoriadne zložitá. Jedným z možných spôsobov boja s ňou je rotácia, oznámil počas veľkej tlačovej konferencie 14. decembra 2017.

Ruský líder pripomenul, že pred rokom sa obracal s touto otázkou k riaditeľovi FSB Alexandrovi Bortnikovovi. Vtedy sa udial rad súdnych procesov.

«Bortnikov vtedy povedal, že pred rokom odovzdali vec na súd, všetci skončili vo väzení. Pred polrokom nabrali nových ľudí, a všetko sa začalo odznova» — povedal Putin.

Podľa slov prezidenta je ťažké vymyslieť, čo presne treba spraviť. Ponúka sa jedno z riešení, ktoré zatiaľ nemožno realizovať — zaviesť rotáciu, ako v armáde. «Je to jedna zo súčastí vojenskej služby — poslúžil 3-5 rokov na jednom mieste, a takmer automaticky ho prevelia na iné miesto. Možno má zmysel zaviesť niečo podobné aj v justično-poriadkovej sfére» — vysvetlil Putin. Dodal, že takýto krok bude spojený s finančnými nákladmi, nutnosťou zabezpečiť prísušníkov štruktúr ubytovaním. No nie je vylúčené, že takáto rotácia by preukázala efektívnosť» (<https://regnum.ru/news/2357367.html>).

No ako vidno z uvedeného článku, tak pri obnove personálneho zloženia štruktúry stačí na obnovenie korupčnej činnosti menej ako polroka, a na dôkladný vstup do funkcie treba často oveľa viac času, než je polroka. To znamená, že pri uskutočňovaní systematickej rotácie, bude korupcia prevítať aj naďalej a kvalita plnenia služobných povinností, ktorá závisí od profesionalizmu, a nie od korupcie — sa zníži.

Celkovo vzaté, takáto prax bude neefektívna, pretože korupčníci nikdy nebudú mať dosť peňazí na boj s korupciou, o to viac, že sa objavujú dodatočné náklady pri prejazde z jedného miesta «výberu úplatkov» na iné miesto «výberu úplatkov».

Avšak človek môže byť nepredajný a odolný voči vydieraniu a hrozbám až po zabitie jeho samého a blízkych jedine v tom prípade, ak je úprimne oddaný idej, ktorej realizácia je pre neho **nepochybne** dôležitejšia, než získanie určitej sumy peňazí alebo uspokojenie nárážok a požiadaviek vydieračov, pretože prežívať vo svete, v ktorom sa táto idea v živote nerealizuje (a to i jeho úsilím), je pre neho nepríjemné a nezmyselné. No tí, čo uviazli v konzume toto nepochopia, a nebudú súhlasiť s týmto tvrdením.

Ak takáto idea, na základe ktorej možno v historicky sformovaných okolnostiach zložiť riadiaci korpus štátnej moci a ekonomiky, nie je vyjadrená a uznaná ako štátna ideológia, tak masová korupcia v spoločnosti (*a nielen v orgánoch štátnej moci*) bude nevyhnutná.

No na úroveň takejto idey nemôže byť (ani explicitne, ani implicitne) postavená idea NEOBMEDZENÉHO obohacovania málopočetnej «zelitarizovanej» menšiny na úkor a ku škode väčšiny dnes žijúcich ľudí a ich potomkov¹.

Ak je momentálne niekto z účastníkov «elitárno»-korporatívnej štátnosti nepodplatiteľný, tak vo väčšine prípadov mu už niekto nejako (*priamo či nepriamo*) platí za to, aby sa nezapredal druhým; ak sa však podarí zistiť koľko a ako mu treba zaplatiť, aby zradil toho, kto mu už platí za «nepodplatiteľnosť», tak sa hneď predá novému kupcovi².

Práve z tohto dôvodu legálne platy poslancov a štátnych zamestnancov, mnohonásobne prevyšujúce platy robotníkov mimo štátnej služby, extrémne nadbytočné pokiaľ ide o zabezpečenie rozumného dostatku v živote jedinca a jeho rodiny, no propagované ako jedna z mier na predchádzanie korupcie — nie sú prostriedkom na boj s korupciou, ale predstavujú jednu z jej sociálno-kultúrne legalizovaných a štátom uzákonených foriem.

A bezpodmienečná vernosť idej celonárodného významu bola jedným z faktorom, vďaka ktorému opozície, vyzbrojené takýmito ideami, zodpovedajúcimi potrebám rozvoja spoločnosti, vždy zvrhávali mravno-eticky rozložené režimy, v politike ktorých bolo najhlavnejšie uspokojenie predovšetkým svojho korporatívneho neobmedzeného spotrebiteľsky-ambiciózneho egoizmu na úkor a ku škode zvyšného obyvateľstva.

Všetko to ukazuje na tú okolnosť, že 6. až 4. priorita ZPR a vyššie priority (3. až 1.) sú oddelené neviditeľnou svetonázorovou hranicou:

- pre väčšinu jednotlivcov a mafii konajúcich na úrovniach 6. až 4. priority je disponovanie peniazmi *v čo možno najväčšom množstve, mnohonásobne prevyšujúcom úhradu demograficky*

1

Spoločná práca v
môj prospech, tá
zjednocuje

T.j. známy slogan Kocúra Matroskina («Chatul Madan» – hebr. „Kocúr vedec“): «*Spoločná práca v môj prospech, — tá zjednocuje!*», — v zamlčaní predkladaný Rusku oligarchátom ako «národná idea», na ktorej by sa mala stmeliť celá spoločnosť, reálne nemôže fungovať. Dúfanie v takýto «patriotizmus» je následkom toho, že oligarchátu je mimo sféru robenia peňazí vlastné to, čo vyjadruje obrázok vpravo.

Avšak táto múdrosť ostane mimo hraníc chápania oligarchátu, presvedčeného o tom, že efektivita intelektu sa prejavuje výlučne v schopnosti robiť peniaze, a teda v bohatstve a uspokojovaní spotrebiteľskej vášne, odmietajúcej akékoľvek ohraničenia. Preto «prostriedkov majú dost», no rozum na identifikovanie a vyriešenie problémov krajiny a ľudstva — im **chronicky** chýba...

² Výnimky z tejto korporatívnej normy bývajú zriedkavé. Patria medzi nich: od reálneho života odtrhnutí «idealistickí ignoranti (*viď 5 druhov sociálnej idiocie — lahostajnosť*)», zadubene veriaci liberálnej propagande; zbabelci, bojací sa trestu za zločin korupcie; rôzni tajní agenti, vykonávajúci v štátnom aparáte rôzne misie, zverené im kýmkoľvek, ktorých vyplnenie si vyžaduje zaistenie odolnosti voči obvineniam z korupcie, napríklad, ak agent zahraničnej rozvedky ide sedieť za korupciu, môže byť ešte krutejšie potrestaný svojimi nadriadenými za zmarenie úlohy: v súvislosti s týmto CIA a Gosdep USA môžu mať otázky a výhrady k bývalému šéfovi Ministerstva ekonomického rozvoja RF A.V.Uljukajevovi, ktorý začiatkom 1990-tych rokov získal doplnkové profesionálne vzdelanie v USA (<https://twitter.com/oleglurie/status/798521773939683328>) v tej istej Yalovej univerzite, kde študovala aj E.S.Nabiullina, A.B.Čubajs a niektorí ďalší...

podmienенých potrieb daného jedinca a jeho rodiny — ich konečným záujmom, neustále obnovovaným cieľom ich činnosti;

- Peniaze a kreditno-finančný systém pre všetky mafie a jednotlivcov konajúcich na vyšších prioritách (3. až 1.):
 - buď nič neznamenajú (*t.j. svoje finančné záujmy realizujú podľa zostatkového princípu využitia svojho času a dostupných zvyšných zdrojov¹ v režime «ako Boh dá»*),
 - alebo sú pre nich nástrojom na realizáciu záujmov (dosiahnutie cieľov) nefinančného charakteru, ktorým sú podriadené ich finančné záujmy a finančne zameraná činnosť (*v prípade, ak formovanie a uspokojenie finančných záujmov je vhodné ako zdroj financovania činnosti s vyššou prioritou (podľa ich chápania), orientovanej na dosiahnutie nejakých iných cieľov*).

Poukázanie na túto neviditeľnú svetonázorovú hranicu nie je žiadnym epochálnym objavom súčasnosti, pretože oddávna sú známe príslovia, poukazujúce na jej existenciu:

- «Všetci vedia, že za peniaze si možno kúpiť topánky, ale nie šťastie; jedlo, ale nie apetít; posteľ, ale nie sen; liek, ale nie zdravie; sluhov, ale nie priateľov; zábavu, ale nie radosť; učiteľov, ale nie rozum»².
- Kadiaľ neprejde mocné vojsko, tadiaľ prejde osol naložený zlatom;
- Peniaze sú dobrý sluha, ale zlý pán³.

K 3. prioritě ZPR sa vzťahuje všetka informácia a algoritmika, potrebná pre činnosť na nižších prioritách ZPR (4. až 6.) vo všetkých oblastiach života spoločnosti, vrátane všetkej informácie vzťahujúcej sa k oblasti politickej činnosti a štátneho riadenia — vypracovanie politických cieľov štátu, zadanie úloh na dosiahnutie týchto cieľov, voľba metód a spôsobov ich riešenia. T.j. všetko to, čo možno nazvať «vedecko-metodologickým zabezpečením štátneho riadenia a riadenia v biznise», sa vzťahuje k 3. prioritě zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

Malo by byť jasné, že ak v spoločnosti existujú ľudia s politickými záujmami, tak:

- nutne vznikajú mafie, pracujúce na realizáciu príslušných politických záujmov⁴;
- a realizácia určitých politických záujmov⁵ si vyžaduje aj príslušné *vedecko-metodologické zabezpečenie, bez ktorého záujmy môžu byť prítomné, no ich realizácia bude nemožná*.

Preto mafie môžu vznikáť nielen spontánne, samovoľne. Mafie môžu byť vytvárané cieľavedome na riešenie určitých úloh, vrátane politických (*a nemusia to byť nutne «zločinecké skupiny», spadajúce pod platnosť článkov trestných zákonníkov mnohých štátov*). Cieľavedomé vytvorenie mafie na riešenie určitých úloh vyžaduje:

1. Znalosť skôr opísaných princípov formovania mafie alebo integrácia týchto princípov do svojej psychiky vo forme zručností, neopísaných slovne.
2. Schopnosť vidieť prejavy týchto princípov v živote.
3. Existencia sociálno-kultúrneho prostredia, v ktorom existujú nositelia záujmov, zlučiteľných s úlohami, na riešenie ktorých sa plánuje vytvorenie mafie.

¹ V súvislosti s týmto sa oplatí spomenúť na výrok Otta von Bismarcka «Rusko je nebezpečné úbohosťou svojich potrieb». To znamená, že predajní zradcovia sa môžu vyskytovať, ale genetické jadro civilizácie je v podstate nepredajné aj v tých najťažších podmienkach plodených vojnou (konvenčnou alebo «hybridnou»), hoci v určitých podmienkach jeho predstavitelia môžu imitovať svoju predajnosť a zradu.

² Autorstvo sa pripisuje Sokratovi (470-399 pred n.l.). Na zamyslenie — vid' film «Sokrates» (ZSSR, r. 1991): <https://www.youtube.com/watch?v=bOuh7NYe8vU>.

³ Autorstvo sa pripisuje americkému šoumenovi 19. storočia Phineas Taylor Barnum-ovi (1810-1891).

⁴ No pre väčšinu ľudí to nie je realitou, v ktorej žijú, ale námet zo sveta umeleckých diel: «Hamlet», «Kráľ Lear», «Traja Mušketeri», «Po 20 rokoch», «Vikomt de Bragelonne alebo po 10 rokoch», «Pohár vody» (*film ZSSR v r. 1979 podľa divadelnej hry Eugena Scriba*), a apoteóza, v ktorej je všetko opísané maximálne detailne a tematicky úplne, je román «Faraón» od Boleslawa Prusa.

⁵ Neurčité politické záujmy nebývajú. Odmietanie jedných konkrétnych politických záujmov bez formovania druhých konkrétnych politických záujmov je nihilizmus. Ak sa realizujú nejaké politické záujmy a plodia v spoločnosti nihilizmus, tak v prvom štádiu je nihilizmus ničivý pre spoločnosť a jej kultúru, a v druhom štádiu prejavuje svoju neplodnosť, čo prehlbuje katastrofu, vyvolanú ničivosťou nihilizmu v prvom štádiu jeho činnosti... Okrem toho, nihilizmus otvára možnosti pre bezproblémovú činnosť zahraničnopolitických subjektov a je zbraňou — svojho druhu «trójskym koňom».

4. Existencia v kultúre príslušného informačno-algoritmického zabezpečenia na zadanie a riešenie úloh mafie, ktoré má osvojené určitá časť nositeľov nevyhnutných záujmov alebo si ho môže osvojiť.
5. Určitý minimálny štartovací kapitál, ktorý môže byť poskytnutý buď vo forme peňazí, alebo vo forme nejakých iných zdrojov, ktoré mafia v ich naturálnej podobe môže vo svojej činnosti využiť¹.
6. Praktické zručnosti ohľadom realizácie «kádrovej politiky»², zaisťujúce výber (*medzi nositeľmi nevyhnutných záujmov*) kandidátov do mafie, schopných plniť v kolektívnej činnosti mafie tie funkcie, ktoré sú potrebné pre zdar jej činnosti, a následne ich regrutovanie za ozajstných členov mafie. Pritom *etika, ktorá by v mafii mala zjednocovať mnohých ľudí, je jedným z kritérií výberu kandidátov a transformácie tých, čo prešli «kastingom», za skutočných členov mafie.*

Kým prvý až piaty bod sa v procese živelno-spontánneho vzniku mafie realizuje určitým spôsobom takmer automaticky, tak cieľavedomé formovanie mafie bez šiesteho bodu je prakticky nemožné: nutne musia existovať ľudia, ktorí poznajú ciele mafie, úlohy, výsledkom riešenia ktorých má dosiahnuť vytýčené ciele, a ktorí sú schopní na tieto ciele a úlohy realizovať «kasting» kandidátov a tých, čo ním úspešne prešli «regrutovať» za ozajstných členov mafie, alebo ich nechať ako «kádrovú rezervu», alebo ako perifériu-zámostok mafie, služby ktorého využívajú sporadicky a prevažne «naslepo» (*t.j. bez vysvetľovania následkov a sprievodných efektov jednotlivých činov*).

Odbočka od témy 1:

Psychologické základy kádrovej politiky

Bez ohľadu na to, či existuje nejaká teória (*vedecká alebo z bežného života*), na základe ktorej sa buduje «kádrová politika», alebo nie³, tak v základe «kádrovej politiky» vždy leží určitá typológia osôb. V dejinách psychológie existuje množstvo typológií osôb, my ich však nebudeme rozoberať a hodnotiť, ale budeme analyzovať túto problematiku z pozície KSB.

- V KSB je základnou typológia režimov psychiky jedinca⁴: 1) **zvierací** — všetko v správaní jedinca je podriadené inštinktom (*tu existuje ešte modifikácia tohto typu — dobytčí režim psychiky, ktorého podstata je zrejmá z frázy «vlka krmia jeho nohy, a dobytok jeho pán», pričom «dobytok», ako aj ostatné zvieratá, túži po pôžitkoch a vyhýba sa robote*); 2) **zombi** — všetko sa podriaďuje normám kultúry alebo subkultúry, no vystúpenie z týchto sociálno-kultúrnych programov nie je možné, ani keď ostanú nefunkční vo vzniknutých podmienkach); 3) **démonický** — realizuje svoj tvorivý potenciál na základe princípu «robím si čo chcem» až dovtedy, kým ho nezastavia neprekonateľné okolnosti); 4) **ľudský** — tvorivý potenciál sa realizuje vedome skrze vôľu pod vplyvom diktatúry svedomia); 5) **spustený do neprirodzenosti** — fyziológia a psychická činnosť sa pravidelne deformuje vplyvom psychotropných (*psychoaktívnych*) látok (*alkohol, tabak a ďalšie narkotiká*).
- Nadstavbovou vo vzťahu k typológii KSB je typológia «školských typov» — *štýlov správania*, odhalená P.F.Lesgaftom: 1) **pokrytecký** typ; 2) **ambiciózny** typ; 3) **dobrosrdečný** typ (*dobromyseľní, no pasívni vzdelanci-rojkovia, pozorovatelia, ktorí sa vo väčšine prípadov vyhýbajú iniciatívam v praktickej činnosti*); 4) **zakríknutý** — **mäkký** typ (*mamičkini synčekovia a dcérenky, ktorí vyžadujú neustálu starostlivosť, no sami nie sú schopní ničoho okrem pasívneho parazitizmu — zodpovedajú dobytčej modifikácii zvieracieho režimu psychiky*); 5) **zakríknutý** —

¹ Lubovoľné zdroje môžu byť v kolektívnom vlastníctve mafie alebo čiastočne v kolektívnom a čiastočne osobnom či rodinnom vlastníctve, alebo kompletne v osobnom a rodinnom vlastníctve potenciálnych členov mafie. To posledné sa týka predovšetkým znalostí a intelektuálnej moci, ktoré sú neodcudziteľnou vlastnosťou ich nositeľov.

² Tie sa nemusia nutne prejavovať v nejakej teórii, ale môžu byť realizované automaticky na základe «intuície», schopnej v predstihu pred nejakými udalosťami identifikovať z množstva priťahovaných kandidátov práve tých, ktorí budú schopní dosiahnuť úspech.

³ Fráza z filmu «Džentlmeni úspechu» (r. 1971): «On sa pri tom „skoku“ „rozkolí“! Red'kovka! Pri prvom „šume“!» (*skok=krádež; rozkoliť=zradiť; red'kovka=krysa; šum=hrozba, nebezpečenstvo*) — jedna z foriem vyjadrení praktických kritérií výberu do mafie, ak mafia nemá vedeckú teóriu kádrovej politiky.

⁴ Vid' «Základy sociológie», 1. Časť.

zlostný typ (*iniciatívno-protestný, antisociálny*); 6) **zotročený** typ (*ideálny otrok: pripravený pracovať do úmoru, uspokojí sa s tým, čo mu dajú, nenamieta, neprotestuje*); 7) **normálny** typ (*zodpovedá Ľudskému typu režimu psychiky*)¹. Avšak opis P.F.Lesgaftom odhalených psychotypov je presný iba v tom prípade, ak jedinec disponuje iba jedným z uvedených štýlov správania. No existujú ľudia, ktorí v sebe nesú niekoľko štýlov správania a prechádzajú z jedného k druhým v závislosti od okolností, v ktorých sa ocitajú.

- V praktickej činnosti sa všetky typy režimu psychiky aj Lesgaftove štýly správania prejavujú v jej výsledkoch, na základe čoho vznikla «vojenská typológia», v ktorej sa ľudia odlišujú podľa ich schopnosti alebo neschopnosti plniť určité funkcie v kolektívnej činnosti: 1) **vykonávatelia** — môžu určité veci vykonávať sami, no nemôžu mať ani jedného podriadeného, pretože nie sú schopní organizovať ich prácu; 2) **zástupcovia** — môžu byť vykonávateľmi a dokážu aj organizovať podriadených za účelom vyriešenia zverených im úloh, avšak zadávať sami sebe úlohy nie sú schopní; 3) **samostatní velitelia** — môžu byť vykonávateľmi, zástupcami, no okrem toho sú schopní (*po vyhodnotení situácie*) sami si zadávať úlohy (*z vlastnej iniciatívy*) tak, aby podporovali činnosť veliteľov svojej i nižšej úrovne a *predchádzali chybám nadriadeného veliteľstva (to je hlavná prednosť samostatného veliteľa)*; 4) **«problémoví»** — nezapadajú do systému služobnej komunikácie ani v jednej z vyššie uvedených kategórií².

No «problémoví» nie sú homogénni. Je medzi nimi skupina, ktorú možno nazvať «**jurodiví**»³. «Jurodiví» nezávisle od svojej informovanosti a osvojeného profesionalizmu (*a niekedy aj napriek nim*) disponujú «mystickou» schopnosťou bezchybne «uhádnuť naslepo», poukazujúc na reálne chyby nadriadených aj podriadených (a to aj v kádrovej politike), na «medzery» v projektoch a mnoho ďalšieho, čo má potenciál zmarit projekt; okrem toho, «jurodiví» majú schopnosť vykonávať zdanlivo absurdné činy, ktoré pri neskoršom skúmaní rozvoja situácie a spätých udalostí mali, ako sa ukázalo, nakoniec rozhodný vplyv na dosiahnutie želaného výsledku alebo zamedzili nástupu ťažkých či katastrofických nepríjemností⁴. «*Jurodiví sú objektívne potrební a užitoční pre akúkoľvek dobrú vec (objektívne nespravodlivú vec oni rozvrátia, pretože patria do kategórie problémových), no nie všetci nadriadení sú schopní a dokážu využiť ich schopnosti a nájsť pre nich také miesto, na ktorom by nevytvárali problémy ostatným účastníkom kolektívnej činnosti.*

Medzi «jurodivými» je ešte jedna skupina — «**jurodiví velitelia**»⁵ (*v základe tohto psychotypu je režim psychiky, ktorý má najbližšie k Ľudskému podľa typológie KSB i normálnej podľa P.F.Lesgafta*), ktorí v sebe spájajú kvality jurodivých (*sú schopní bezchybne uhádnuť chyby a podnikat zdanlivo absurdné skutky, ktoré však vedú k úspechu v kritických a katastrofických situáciách*) a samostatných veliteľov (*dokážu predchádzať chybám svojich nadriadených*

¹ Vid' P.F. Lesgaft. Rodinná výchova dieťaťa a jej význam. 1. Časť. Školské typy (Antropologická etuda).

² «Problémoví» — to nie je žiadny defektný psychotyp, ale skupina psychotypov, ktorých nositelia nezapadajú do určitého systému organizácie kolektívnej činnosti: t.j. v inom systéme bude niekto z problémových doň zapadať, a vykonávatelia, zástupcovia a samostatní velitelia, zapadajúci do predchádzajúceho systému, sa v tomto druhom systéme môžu (*všetci alebo len ich časť*) stať preňho problémovými; hoci medzi problémových, nepochybne, patria aj rôzni tupci, ktorí sa vďaka svojej hlúposti, nezodpovednosti a minimálnym návykom sebaovládania nedokážu začleniť do činnosti žiadneho systému (*takýmto problémovým bol aj kapitán 3. rangu V.M.Sablin, ktorý organizoval pokus o ukradnutie veľkej protiponorkovej lode «Storoževoj» (projektu 1135) do Švédska 7. novembra 1975.*

³ Jurodivý – (v ruskom pravoslávnom prostredí) svätec neraz obdarený schopnosťou konať zázraky, ktorý sa občas správa ako blázon, aby od seba odvrátil úctu a pochvaly. – pozn. prekl.

⁴ Príklad takýchto absurdných činov jurodivého, z kategórie problémových, bol ukázaný vo filme «Žeňa, Ženečka a „Kaťuša“» (Lenfilm, 1967). Filmová postava — radový vojak gardy, Jevgenij Kolyškin — ktorého hrá Oleg Ivanovič Daľ (1941-1981), sediaci v kabíne «Kaťuše» (raketový mínomet BM-13) sa ocitne vo svete snov a fantázie, pričom spustí reálnu paľbu, ktorá dopadne na blízky les: pod paľbou sa tak ocitne diverzná skupina wehrmachtu, o pobyte v lese ktorej nikto netušil. Nakoniec pod dojmom, ktorý spôsobila paľba, diverzná skupina z lesa okamžite vychádza a vzdáva sa v celej zostave preživších... (viď <https://www.youtube.com/watch?v=Dn3HudqFecI> od 10. do 15. minúty). Aj keď opísaný príbeh je len jedna z filmových epizód, no takéto prípady sa stávajú aj v reálnom živote, hoci nie často.

⁵ Najvýraznejším príkladom je Alexander Vasiljevič Suvorov: napríklad, jeho skutky v bitke pri Trebbii (*v r. 1799, počas talianskeho pochodu*), keď jeden z ruských plukov povolil, a začal ustupovať, stratiac bojovú disciplínu pod tlakom Francúzov.

Vid': [https://www.e-reading.club/chapter.php/86057/226/Alekseev_1_Nebyvaloe_byvaet_\(Povesti_i_rasskazy\).html](https://www.e-reading.club/chapter.php/86057/226/Alekseev_1_Nebyvaloe_byvaet_(Povesti_i_rasskazy).html).

a z vlastnej iniciatívy organizovať činnosť svojich podriadených tak, aby zabezpečili úspech spoločného diela na ktorom sa zúčastňujú, občas aj napriek príkazom nadriadených až po odstránenie neadekvátneho vyššieho velenia).

Keďže ľubovoľná kolektívna činnosť sa skladá z čiastkových činností, ktoré plnia rôzni ľudia¹, a schopnosť alebo neschopnosť plniť tieto činnosti je vo svojom základe určovaná psychotypmi «vojenskej» typológie, vo vzťahu ku ktorej sú znalosti a zručnosti len svojho druhu doplnkovým inštrumentárium, potrebným pre vyplnenie úloh, — tak vyššie uvedená «vojenská» typológia je vlastne univerzálnou, t.j. použiteľnou na analýzu a organizáciu kolektívnej činnosti vo všetkých sférach života spoločnosti bez výnimky. Napriek tomu, treba pamätať na to, že:

- v základe «vojenskej» typológie leží bazová typológia režimov psychiky KSB i typológia viac-menej stabilných štýlov správania P.F. Lesgafta, voči ktorým je «vojenská» typológia iba «obal» v dôsledku toho, že je založená na druhotných charakteristikách psychiky jedinca, ktoré sú samy následkom iných charakteristík — tých bazových (t.j. vykonávatelia, zástupcovia a samostatní velitelia, ak ich prepojíme s typológiou štýlov správania P.F. Lesgafta a typmi režimov psychiky — môžu mať rôzne «modifikácie», čo sa tiež určitým spôsobom odráža na chode vecí a ich výsledkoch);
- okrem psychotypu podľa «vojenskej» typológie, ktorý by mal zodpovedať funkciám jednotlivca v kolektívnej činnosti, výsledky jeho činnosti vždy závisia od: 1) mravne podmienenej etiky, ktorá by mala byť zlučiteľná s mravne podmienenou etikou druhých účastníkov tejto činnosti, a 2) znalosťami a zručnosťami, ktoré si nesie ako nemateriálne inštrumentárium, prostredníctvom ktorého môže prispievať svojou časťou do kolektívneho diela.

Medzi psychotypmi všetkých troch typológií nie je žiadna jednoznačná vzájomná zhoda, no existujú tu určité vzájomné typologické vzťahy. Každý z typov režimu psychiky (podľa KSB) sa v typológii štýlov správania (podľa P.F. Lesgafta) môže prejavovať len v určitých typoch, a nemôže sa prejavovať v iných. A typy štýlov správania (podľa P.F. Lesgafta) sa zase môžu prejavovať len v určitých psychotypoch «vojenskej» typológie a nemôžu sa prejavovať v iných jej psychotypoch².

Okrem toho, typy režimu psychiky podľa KSB a typy štýlov správania podľa P.F. Lesgafta môžu byť nestabilné, t.j. jednotlivec pod vplyvom okolností môže prechádzať od jedného typu režimu psychiky (alebo štýlu správania podľa P.F. Lesgafta) k iným typom režimu psychiky (a štýlom správania), občas i viackrát za deň. Vo «vojenskej» typológii všetci, v správaní ktorých sa neprípustne často prejavuje *psychická nestabilita, negatívne sa prejavujúca na ich činnosti a výsledkoch*, automaticky padajú do kategórie problémových: problémoví nie sú chránení na rozdiel od vykonávateľov, zástupcov a samostatných veliteľov, ktorí sú pre dielo cenní. Kritériá neprípustnosti opakovania faktov straty psychickej stability v danom prípade v mnohom závisia od možných a reálnych následkov takejto straty potrebnej funkčnosti u jedinca, preto u niekoho (v závislosti od sféry činnosti a zverenej mu funkcie) spadnutie do kategórie problémových môže byť následkom jednorazového zlyhania, a inému sa budú odpúšťať aj občasné opakované recidívy. No tí, čo padajú do kategórie problémových kvôli *psychickej nestabilnosti, nezvyknú byť jurodivými ani jurodivými veliteľmi*, takýto sa ocitajú v kategórii problémových preto, lebo v dôsledku ich psychickej nestability nie sú vhodní na spoľahlivý výkon žiadnych funkcií, ktoré by im mohli byť zverené. **Ďalej nasleduje pokračovanie hlavného textu.**

¹ Vid' sieťové modely kolektívnej činnosti.

² Tak napríklad: *Ľudský typ režimu psychiky, normálny typ podľa Lesgafta a jurodivý samostatný veliteľ* — tvoria bezalternatívny vzájomný súlad.

No zombi môže byť aj *pokrytcom*, aj *ambicióznym*, aj *dobrosrdečným*, a kým ešte (podľa typológie P.F. Lesgafta), no vo «vojenskej» typológii nemôže byť *samostatným veliteľom*, ale len *vykonávateľom*, *zástupcom* alebo *problémovým*. A niektoré poddruhy *pokrytcov* a *ambiciózných*, spolu so *zakríknutými-mäkkými* (podľa typológie P.F. Lesgafta) môžu vo vojenskej typológii patriť len do kategórie *problémoví*.

Všetko vyššie opísané v *Odbočke od témy 1* je dostatočné na pochopenie toho, ako môže byť organizovaná mafia, ktorej úlohou je vnútorná kontrola činnosti štátnosti v záujme majiteľov mafie, vrátane s cieľom vylúčenia možnosti obnovy štátnej suverenity v jej plnosti.

Predovšetkým: nositelia psychotypu samostatný veliteľ, a tiež jurodiví (*vrátane jurodivých veliteľov*) sa nesmú dostať do štruktúr orgánov štátnej moci ani medzi skutočných členov mafie, kontrolujúcej štátnosť. Ak sa predsa len nejakí ojedinelí — nositelia týchto psychotypov — hoc len zriedkavo ocitajú v štruktúrach orgánov štátnej moci, musia byť odhaľovaní a vytláčaní odtiaľ ľubovoľnými spôsobmi: neprešli pravidelnou atestáciou, stali sa obeťou znižovania stavov, boli obvinení z neplnenia nariadení svojich vedúcich alebo na nich hodili zodpovednosť za reálne či vymyslené zločiny, a koniec koncov môžu byť aj zavraždení (*a to aj svojimi kolegami — legálnymi príslušníkmi silových štruktúr, takzvanými «vľkolakmi v uniforme»*).

Ďalšia okolnosť spočíva v tom, že štátnosť, ako nástroj štruktúrneho riadenia spoločenských vecí, je spolu s týmto aj jedným z generátorov a regulátorov procesov bezštruktúrneho riadenia, prostredníctvom:

- štátnej kultúrnej politiky (*v RF je to vec ministerstva kultúry; ministerstva vzdelávania; ministerstva vedy a vyššieho vzdelania; ministerstva digitálneho rozvoja, spojov a masmédií*);
- formovania legislatívy a realizácie právnej praxe;
- vytvorenia a organizácie fungovania kreditno-finančného systému;
- vytvorenia a organizácie fungovania systému štandardizácie a certifikácie produktov a služieb.

To fakticky znamená, že štátnosť bezprostredne kontroluje proces, ktorý je schematicky znázornený na obrázku nižšie. Avšak štátnosť, ako jedna z jeho nositeľov, je sama následkom minulých osobitostí tohto procesu. A tak mafia, ktorá štátnosť vzala pod svoju kontrolu, musí dať prostredníctvom štátnosti tomuto procesu iný smer, vyhovujúci pre jej majiteľov-organizátorov-kurátorov. Kvôli tomu skutoční členovia mafie, kandidáti a jej *periféria-zámostok* (*ľudia, využívaní naslepo v záujmoch mafie*) musia prenikať do všetkých sfér života a činnosti spoločnosti, aby:

- sa vedenie mafie mohlo dozvedieť všetko potrebné, požiadajúc svoju kompetentnú perifériu v ľubovoľnej sfére činnosti, a na tomto základe vypracovávalo a vykonávalo svoju politiku;
- a predstavitelia oblastných útvarov mafie v každej z činných sfér života spoločnosti mohli plniť úlohu organizovanej «informovanej menšiny»¹, aktívnej pre politiku mafie rôzne nevyhnutné automatizmy

správania v sociálnom okolí skutočných členov mafie.

Aby táto schéma fungovala, je potrebné, aby mentalita (*videnie sveta, spôsob myslenia*) v sociálnom okolí skutočných členov mafie (*v ich obklopujúcom sociálno-kultúrnom zámostku*) bola identická mentalite skutočných členov mafie. Táto okolnosť s'azuje identifikáciu skutočných členov mafie v sociálnom prostredí², pretože kritériá pre úspešné zvládnutie «kastingu» kandidátom zahŕňajú

¹ Opakovaný odkaz na článok: «Vedci zistili, že ľudia sú ako „ovce“ a slepo kráčajú za tým, kto sa stal vodcom»: <https://www.newsru.com/world/15feb2008/sheep.html>.

² Kravaty so špecifickým vzorom a formou, a ďalšie doplnky, síce môžu byť identifikačným znakom príslušnosti k mafii, no nemôžu byť jednoznačnou zárukou, pretože tu máme taký sociálny jav ako je móda, sformovaná na základe inštinktívnych programov napodobňovania iných a imitácie ich činnosti. Okrem toho, takéto vonkajšie poznávacie znaky sa periodicky menia, aby sa tak zvýšila spoľahlivosť fungovania mafiánskeho systému rozpoznávania «vlastný — cudzí».

nielen znalosti, zručnosti a mentalitu (*ak aj nie spoločné všetkým v určitých sociálnych skupinách, tak aspoň v nich široko rozšírené*), ale aj ďalšie osobné vlastnosti — predovšetkým aby funkčný psychotyp (*podľa platnej typológie v mafii*) zodpovedal úlohám, ktoré «kandidát» bude musieť riešiť, ak sa stane skutočným členom mafie po absolvovaní «kastingu».

Historicky reálnou mafiou, konajúcou na úrovni 3. priority ZPR počas posledných približne dvoch tisícročí v regionálnej civilizácii Západu a preniknúvšou aj do Ruska, je slobodomurárstvo¹. O slobodomurárstve sa v encyklopédiách a slovníkoch ZSSR a postsovietskeho Ruska píše nasledovne:

«**SLOBODOMURÁRSTVO** (frankmasonstvo) (z francúzskeho „*franc maçon*“ — *slobodný murár*) nábožensko-etické hnutie, vzniklo začiatkom 18. storočia v Anglicku, rozšírilo sa (*v buržoázných a šľachtických kruhoch*) v mnohých krajinách, vrátane Ruska. Názov, organizáciu (združovanie v lóžach) a tradície slobodomurári prevzali od stredovekých cechov (bratstiev) staviteľov-murárov, čiastočne aj od stredovekých rytierskych a mystických rádov. **Slobodomurári sa snažili vytvoriť tajnú celosvetovú organizáciu s utopickým cieľom mierového zjednotenia ľudstva v náboženskom bratskom zväzku** (zvýraznené nami v citáte). Najväčšiu úlohu hralo v 18-tom a začiatkom 19. storočia. So slobodomurárstvom boli spojené jak reakcionárske, tak aj progresívne spoločenské hnutia»².

Keďže podľa vyššie uvedeného názoru oficiálnej vedy sú ciele slobodomurárstva utopické, t.j. nerealizovateľné, tak v priebehu histórie všetci tí, ktorí v spoločnosti propagujú názor o oddávna riadenom priebehu globálneho historického procesu zvnútra samotnej spoločnosti, sú buď vysmievaní ako «blázni», alebo vystavovaní represiám, aby «neznepokojovali ľud». Na skúmanie podstaty tejto problematiky pôsobia zákazy: jak neverejné, no uvedomované «zasvätenými» do niečoho, tak aj hĺbkovo-psychologické, neuvedomované drvivou väčšinou ľudí. Avšak to, či sú ciele objektívne neuskutočniteľné, alebo sú objektívne uskutočniteľné, len k tomu treba určité znalosti a zručnosti — závisí práve od znalostí a zručností, t.j. všetkého toho, čo sa týka 3. až 1. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia. Ak sú znalosti a zručnosti neadekvátne, potom sú ciele nedosiahnuteľné, a náuky o tom, ako sa v živote zabezpečuje ich dosiahnutie, sú len nezmyselné ilúzie. A tak Vasja Ložkin má vlastné dôvody na zosmiešňovanie prívržencov «žido-slobodomurárskeho sprisahania» tak, ako to urobil v sérii obrázkov, zasvätených slobodomurárom a ich vzťahom so spoločnosťou.

¹ Faktológiu o činnosti slobodomurárstva, vrátane jeho politickej činnosti na prelome 19. a 20. storočia vid' v knihe: A.Seljaninov. Tajná sila slobodomurárstva. — SPb: 1911. (zdroj: <https://readli.net/tajnaya-sila-masonstva/>). V podstate o tom istom je aj už spomínaná kniha R.Eppersona «Neviditeľná ruka. Úvod do pohľadu na históriu ako na Sprisahanie»: https://royallib.com/book/epperson_ralf/nevidimaya_ruka_vvedenie_vo_vzglyad_na_istoriyu_kak_na_zagovor.html.

Vid' tiež: N.N.Jakovlev. «1. august 1914»; L.P.Zamojskij. «Za fasádou slobodomurárskeho chrámu».

² «Sovietsky encyklopedický slovník», vyd. r. 1987. Vid' tiež: <https://dic.academic.ru/dic.nsf/es/35170/масонство>.

Ale ak videnie sveta obsahuje:

- predstavu o riadení štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom, predstavu o riadení na základe virtuálnych štruktúr,
- predstavu o hierarchii zovšeobecnených prostriedkov riadenia / zbraní (*pri nezlučiteľnosti koncepcií riadenia*),
- predstavu o tom, čo je to noosféra, psychodynamika spoločnosti a sociálnych skupín,
- predstavu o tom, že kultúra je informačno-algoritmický systém, ktorý sa môže cielene formovať na riešenie určitých politických úloh (*t.j. byť objektom riadenia*) a používať ako prostriedok riadenia (*t.j. na dosiahnutie politických cieľov*), potom záver bude jednoznačný:

Slobodomurárstvo je dostatočne práceschopná mafia, konajúca na úrovni 3. priority ZPR, ovládajúca 6. až 4. prioritu ZPR a uskutočňujúca tyranu voči všetkým spoločnostiam, do ktorých prenikla a našla v nich skutočných členov a jedincov rovnakého zmysľania.

No ona nepracuje tak, ako je to na obrázkoch Vasju Ložkina, ilustrujúcich predstavy o slobodomurárstve a jeho činnosti, typické pre ľudí negramotných v riadení a sociológii. Tak predovšetkým, riadenie sa realizuje prostredníctvom kontroly nad vedou a najmä sociologicko-ekonomickými teóriami, ich pustením alebo nepustením do vzdelávacieho systému, a minimálne — formou vydania priamych pokynov «bratom», ktorí zaujímajú rôzne pozície (*vedúce alebo poradné*) v rôznych sférach života spoločnosti, vrátane akadémie vied, profesúr vysokých škôl, orgánov štátnej moci, sfér umenia a zábavy jak «pre inteligentov», tak aj «pre dav».

A práve činnosť slobodomurárstva v Rusku dodáva určitý smer politike postsovietskej štátnosti vo všetkých jej aspektoch, vďaka čomu si určitý politický kurz razí cestu cez množstvo iniciatív celej množiny nekompetentných poslancov a štátnych úradníkov, ktorí svojim psychotypom sú vykonávatelia a zástupcovia, neschopní samostatného velenia, a ktorých vzdelanie nezodpovedá úlohám rozvoja spoločnosti a ľudstva, no ktorí seba väčšinou považujú za nezávisle mysliacich a rozumne konajúcich v bežnom živote i politike.

T.j. slobodomurárstvo je tou relatívne málopočetnou, no organizovanou «informovanou menšinou», predstavitelia ktorej zadávajú vzorce názorov a správania, opakované a rozširované «neinformovanou väčšinou» namyslených laikov, a to aj v orgánoch štátnej moci, vrátane tajných služieb. Pritom «bratia» — po završení obdobia rozvíjania svojej siete mafie v štáte — nestrkajú laikom pred oči všade svoju symboliku, nechvália sa pred sebou navzájom a laikmi stupňom svojho zasvätenia¹, ale nachádzajú iné spôsoby manipulácie psychiky laikov, a «bratia» s nižšími stupňami poznajú osobne svojich kurátorov s vyššími stupňami. Celkovo vzaté, 1) «všetci ľudia sú vo väčšej či menšej miere bratia, no vidno to až po prijatí určitého stupňa»², a 2) každý pracuje v miere svojho chápania na seba, a v miere svojho nechápania na tých, čo chápu viac.

Čo sa týka «veľkého židovského tajomstva», ktorého únik znázornil Vasja Ložkin na jednom z vyššie uvedených obrázkov, tak to sa nemohlo stať: nevedomuje si ho drvivá väčšina židov, kresťanov, inovercov, ateistov, a nevedomujú si ho ani historici a politológovia, hoci leží v otvorenom dostupe aj so všetkými detailmi v Biblii, kde o svedomité zhodnotenie (*bez ohľadu na kultúrne tradície*) týchto detailov a ich súvislostí medzi sebou i so životom drvivá väčšina čitateľov Biblie, historikov, psychológov a sociálnych filozofov nemá záujem z dvoch príčin: 1) mravné defekty a 2) nerozvitosť zručností procesného myslenia. Preto nižšie uvedený text pod hviezdičkami je svojho druhu «podkladový» etický kódex vyjadrujúci toto tajomstvo. O existencii takýchto kódexov, spoločne s kultovými kódexmi, sme hovorili v 3. kapitole.

¹ T.j. funguje tu v dave široko známa «klasika»: «Prvé pravidlo Klubu bitkárov: nikomu nehovoriť o Klube bitkárov. Druhé pravidlo Klubu bitkárov: nikdy nikomu nehovoriť o Klube bitkárov».

² Táto formulácia je oveľa presnejšia, než široko známe orwelovské «všetky zvieratá sú si rovné, no niektoré sú si rovnejšie...» (G. Orwell. Zvieracia farma).

«**Nedávaj na úrok svojmu bratovi** (podľa kontextu súkmeňovcovi-židovi) **ani striebra, ani chleba, ani hocičo iné, čo je možné dávať na úrok; cudzincovi** (t.j. nie-židovi) **dávaj na úrok, aby pán boh tvoj** (t.j. diabol, ak sa skrz svedomie pozrieme na podstatu úrokového parazitizmu: preto slová «pán» a «boh» v nami uvedenom súhrne citátov nikde neuvádzame s veľkým písmenom) **ťa požehnal vo všetkom, čo sa robí rukami tvojimi na zemi, do ktorej ideš, aby si v nej vládol**» (posledné sa týka nielen staroveku a nielen Palestíny obetovanej starovekým židom, pretože toto je prevzaté nie zo správy o rozšifrovaní jediného zvitku dajakého chorobopisu, nájdeného v ruinách starovekej psychiatrickej liečebne, ale zo súčasnej, masovo publikovanej knihy, propagovanej všetkými cirkvami a časťou „inteligencie“ ako večnej pravdy, danej akoby Zhora) - *Deuteronómium, 23:19, 20.* «**...a budeš dávať na dlh mnohým národom, a sám si nebudeš brať na dlh [a budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú].¹ Pán [tvoj boh] ťa urobí hlavou, nie chvostom, a budeš iba navrchu, a nebudeš dole, ak sa budeš podriaďovať prikázaniam pána boha tvojho, ktoré ti dnes prikazujem ochraňovať a plniť**» - *Deuteronómium, 28:12-14.²* «**Vtedy synovia cudzincov** (t.j. nasledovné pokolenia nie-židov, ktorých predkovia vliezli do zámerne nesplateľných dlhov voči plemenu úžerníkov-spoluveriacich) **budú stavať tvoje múry** (takto teraz mnohé rodiny arabov-Palestíncov vo svojom živote závisia od možnosti pracovných ciest do Izraela) **a ich králi ti budú slúžiť** („Ja som žid kráľov – vyjadrenie jedného z Rothschildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Vy ste kráľ židov“); **lebo vo svojom hneve som ťa ničil, ale vo svojej priazni budem k tebe milostivý. I budú tvoje brány otvorené, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby bolo k tebe prinášané bohatstvo národov a boli privádzaní ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vykorenené**» — *Izaiáš, 60:10 - 12.*

Táto doktrína nesie od začiatku rasistický charakter:

«**...a nevydávať dcéry svoje cudzím národom, a ich dcéry nebrať pre synov svojich**» (*Nehemiáš, 10:30*); «**zem, do ktorej vchádzate, aby ste ju zdedili, je znesvätená hanebnosťami cudzincov, a oni ju naplnili svojimi nečistotami. A tak nevydávajte svoje dcéry za ich synov, a ich dcéry nech si vaši synovia neberú, NIKDY (zvýraznené nami pri citovaní) s nimi neuzatvárajte mier, aby ste zmocnili a užívali si dary tejto zeme, a zanechali ju ako dedičstvo vašim deťom navždy**» (2. kniha Ezdrášova, 8:80 – 82).

Uvedená kolekcia citátov z Biblie (*ak sa na ňu pozeráme z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia*) predstavuje koncepciu riadenia globalizácie, t.j. súbor konkrétnych: 1) hierarchicky usporiadaných cieľov podľa ich dôležitosti, 2) ciest a 3) spôsobov dosiahnutia cieľov.

Hierarchie všetkých historicky sformovaných tzv. «kresťanských cirkví», vrátane hierarchie Pravoslávia v Rusku, trvajú na tom, že táto koncepcia je inšpirovaná Bohom, a kánon Nového Závetu ju vyhlasuje v Kristovom mene, *bez akéhokoľvek opodstatnenia*, až do konca vekov ako dobrý Boží Zámer:

¹ Analogické: *Deuteronómium, 15:6*: «... pán, boh tvoj, ťa požehná, ako ti sľúbil, a ty budeš dávať na dlh mnohým národom, a sám si nebudeš brať na dlh; a budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú».

² Verš *Deuteronómia, 28:15*, nadväzujúci na tento text je v podstate hrozba: «Ale ak nebudeš počúvať hlas pána boha tvojho a nebudeš sa snažiť plniť jeho prikázania a ustanovenia, ktoré ti dnes prikazujem, tak doľahnú na teba všetky tieto klatby a budú ťa prenasledovať». Ďalej nasleduje zoznam preklatí.

Všetko spolu = sľuby povýšenia na rasu pánov + vyhrážanie a teror voči otrokom-nevoľníkom biblického projektu, ktorí sa nechcú stať akoby pánni-otrokármi.

«Nemyslite si, že som prišiel porušiť zákon alebo prorokov¹. Ja som ich neprišiel porušiť, ale naplniť. Pravdivo vám hovorím: kým sa nepominie nebo a zem, nepominie zo zákona ani jedno písmenko, ani jedna čiarka, kým sa všetko nenaplní», — Matúš, 5:17, 18.

Pri akceptovaní posvätnosti Biblie a presvedčení o neprekrútenosti v nej Zvestovaní Zhora, sa rasovo-«elitárna» fašistická doktrína ztročenia všetkých — «Deuteronomium-Izaiáš» — stane vládnucou politickou doktrínou v kultúre biblickej civilizácie, pričom Nový Závät programuje psychiku „ovečiek“ cirkvi Kristovho mena na podriadenie sa pohlavárom biblického projektu ztročenia všetkých:

«...neodporuj zlému. Ale ak ťa niekto udrie po pravom líci, nastav mu aj druhé; a ak sa s tebou niekto bude chcieť súdiť a vziať ti košeľu, tak mu daj aj vrchný odev», — Matúš, 5:39, 40. **«Nesúďte, aby ste neboli súdení»** (t.j. rozhodovať o tom, čo je Dobro a čo Zlo v konkrétnosti života nemáte právo, a preto neodporujte ničomu), — Matúš, 7:1. **«Otroci, podriadujte sa pánom...»** — apoštol Pavol, list Efezanom, 6:5; **«18. Sluhovia, vo všetkej bázni podriadujte sa pánom, nielen dobrým a miernym, ale aj krutým. Veď Bohu sa páči, ak niekto, mysliac na Boha, znáša zármutok a nespravodlivo trpí»** — 1. list apoštola Petra, 2. kapitola.

Toto je konkrétny zmysel Biblie, výsledkom ktorého vznikla a ktorým sa riadi celá biblická civilizácia — takzvaný «Západ»² a čiastočne aj Rusko. Na jeho realizáciu v živote pracuje slobodomurárstvo, prenikajúc do všetkých davo-«elitárnych» kultúr cestou zjednocovania sa s rôznymi «elitami» a národnými ezoterickými subkultúrami na základe satanistického princípu «my sme lepší než oni, a preto máme právo na to, o čom oni nesmú ani len snívať, a preto sú povinní žiť pod našou mocou tak, ako sami rozhodneme, a musia nám byť vďační za všetko bez práva reptat' a odporovať».

Marxizmus pridal tomuto zmyslu svetskú podobu, no nezmenil ho. Na to poukazuje tá okolnosť, že v «mrazizme» na 1. prioritě ZPR stojí defektná metodológia poznania³, a politická ekonómia «mrazizmu» pre jej metrologickú nekonzistentnosť nie je vhodná na organizáciu plánovanej ekonomiky a vedenia ekonomickej činnosti v záujme spoločenského rozvoja⁴. Z toho dôvodu «mrazizmus» je len ideologickým rúškom, ktoré skrýva reálnu moc nad «socialistickou» spoločnosťou, realizovanú jednou z vetiev slobodomurárstva na základe verejne neohlasovaných «know-how» na tému «ako riadiť dav a jeho ekonomiku».

Na realizáciu tohto projektu globalizácie (*na jeho uskutočnenie alebo na jeho ochranu pred alternatívami*) je «nadstavená» celá veda Západu, tiež podriadená slobodomurárstvu, ktoré rozhoduje o tom, čo vo vede je pravda, čo lož (*nezávisle od reálneho stavu vecí*), ktoré teórie pustiť do praxe, a ktoré skryť, ponechajúc si ich pre svoju internú potrebu, alebo ich zaradiť medzi «pseudovedu».

Preto v rámci realizácie vyššie uvedeného biblického projektu globalizácie je slobodomurárstvo ideologicky všežravé a berie pod svoju kontrolu všetky konceptuálne-bezmocné politické prúdy, *neschopné vypracovať a uviesť do života svoj projekt globalizácie na všetkých šiestich prioritách zovšeobecnených prostriedkov riadenia*, nezávisle od ich ideológie (*3. prioritá ZPR/ zbraní*). Aj keď je slobodomurárstvo v aspekte ním podporovaných (kontrolovaných) ideológií mnohotvárne, čo u laikov a «bratov» s nižšou úrovňou zasvätenia môže vytvárať ilúziu konfliktnosti jeho rôznych zdanlivo nezávislých vetiev, no v skutočnosti je jednotné a pracuje pod vplyvom jedného majiteľa-kurátora: tiež mafie, ovládajúcej 2. a 1. prioritú zovšeobecnených prostriedkov riadenia, vychádzajúc z vyššie uvedených princípov: 1) «všetci ľudia sú vo väčšej či menšej miere bratia, no

¹ «Zákon» a «proroci» v časoch Krista označovalo to, čo sa dnes nazýva Starý Závät.

² K «Západu» patrí Európa (*s výnimkou európskej časti Ruska*), USA, Kanada, Austrália. V Afrike a Latinskej Amerike hoc aj navonok prevláda biblická kultúra, no popri nej si pôvodné obyvateľstvo aj naďalej uchováva pri živote tradície svojich svojbytných kultúr, voči ktorým nie je biblická kultúra viac než len cudzí plášť, a nie vyjadrením pocitov a chápania sveta pôvodného obyvateľstva.

³ Zdôvodnenie tohto tvrdenia nájdete v práci VP ZSSR «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty...»

⁴ Vid' prácu VP ZSSR «Krátky kurz...» (r. 1994 — prvá redakcia), a tiež monografiu: M.V. Veličko, V.A. Jefimov, V.M. Zaznobin «Ekonomika inováčného rozvoja» (redakcia r. 2015: http://www.kpe.ru/files/pdf/2015/Ekonomika_innovatsionnogo_razvitiya_Velichko_Efimov_Zaznobin.pdf; redakcia r. 2017 publikovaná vo vydavateľstve «Konceptual»: <https://konceptual.ru/>).

vidno to až po prijatí určitého stupňa», 2) každý v miere svojho chápania pracuje na seba, a v miere svojho nechápania na toho, kto chápe viac. Preto jedny ideologicky svojrázne vetvy slobodomurárstva môžu nejaký čas zostávať pasívne («spať»), a iné v rovnakom čase môžu prejavovať politickú aktivitu. Pritom v jednej krajine môže byť politicky aktívna jedna vetva slobodomurárstva, a v druhej krajine — iná, čo závisí od politického stavu týchto krajín a úloh, ktoré v nich riešia majitelia-kurátori slobodomurárstva. Prechod zo «sna» do reality a z reality do «sna» prebieha na príkaz kurátorov. Okrem toho, existujú aj «divoké lôže», ktoré oficiálne slobodomurárstvo neuznáva, no nie je žiaden dôvod, prečo by im nemohli byť zverované určité špecifické misie, s ktorými oficiálne slobodomurárstvo z rôznych príčin «nechce mať nič spoločné».

* * *

Vyššie uvedený text v podobe kolekcie citátov z Biblie aj s určitými komentármi skutočne nie je žiadnym tajomstvom, no vplyv tohto «podkladového» etického kódexu ma desivé následky, v porovnaní s ktorým je hitlerizmus len «detskou hrou v pieskovisku na zlých zbojníkov», pretože hitlerizmus sa nad 6. prioritu ZPR/zbraní nedostal, zatiaľ čo toto pracuje na 6. až 3. prioritě počas mnohých storočí, a jeho majitelia ovládajú 2. a 1. prioritu v režime, ktorý má blízko k monopolu. Výsledok tohto vplyvu je uvedený nižšie. P.A. Florenskij končí svoj list V.V. Rozanovovi (26. októbra 1913) nasledujúcimi slovami:

«A tak, otázka našej záhuby je otázkou dávno zväženou osudom.

Ani potoky slovanské sa «nezlejú do ruského mora», ani ono samotné «nevyschne», no všetko bude zaplavené sivou tekutou lavínou advokácie, ktorá, mimochodom, zaplaví aj Talmud, a rituálne vraždy.

A koniec koncov, — otázka spočíva v jednom: **veríme Biblii alebo nie?** (zvýraznené nami v citáte)

Veríme apoštolovi Pavlovi alebo nie? (zvýraznené nami v citáte) Izraelu boli dané prísľuby — to je fakt. Aj apoštol Pavol to potvrdzuje:

«Celý Izrael bude zachránený»¹.

Nie «duchovný» Izrael, ako sa utešujú kňazské semináre, ach žiaľ, nie duchovný. Apoštol Pavol jasne hovorí o «fyzických príbuzných» a potvrdzuje neodvolateľnosť všetkých minulých sľubov ohľadom vyvolenosti.

My sme tu «len tak», mimochodom. A Izrael je jadrom svetovej histórie.

Taká je Najvyššia Vôľa. Ak sa s tým zmierime, v duši bude radosť z poslednej pokory. Ak budeme odporovať, odmietneme samotné kresťanstvo, kvôli ktorému sme sa sporili s Izraelom, t.j. opäť sa dostaneme pod opäť Izraelu. Prísľubenia Božie sú neodvolateľné. To my sme v hraniciach «línie osídlenia»² Božských predurčení, — my, a nie oni. To my sme Egypťania, okrádani, bití a mučení; my sme tí, u koho «hlavy nemlúvniat sú rozbité o kameň», — a o tomto sami proti sebe spievame v kostoloch anjelskými hlasmi: «Na riekach babilonských, tam sme sedeli a plakali». Máme len jednu útechu:

¹ V Koráne je v tejto veci vyjadrený iný názor.

«A hľa, Pán skúšal Ibrahima (*Abraháma — naše vysvetlenie v citáte*) slovami, a keď ich on splnil, tak povedal: „Vskutku, urobím Ťa vodcom národov“. Ibrahim sa spýtal: „A čo moje potomstvo?“ Pán odpovedal: „Môj závet neplatí pre nespravodlivých“» (súra 2:118 (124)).

² «Línia osídlenia» — názov administratívnej hranice, za ktorou sa židom v ruskom impériu zakazoval trvalý pobyt. Existovala od r. 1791 do r. 1917. Výnimka sa v rôznych časoch udeľovala kupcom prvej gildy, držiteľom vyššieho vzdelania, zaregistrovaným prostitútkam, vyslužilým regrútom, karaimom (*smerný v judaizme, odmietajúci Talmud*). Línia osídlenia v sebe zahŕňala časti územia dnešného Poľska, Litvy, Bieloruska, Besarábie, Ukrajiny, Krymu.

V Kryme tvoril výnimku Sevastopol': v 1830-tych rokoch, potom čo sa v dlhovej kabale židov-úžerníkov ocitla značná časť dôstojníckeho korpusu Čiernomorskej flotily, zabávajúceho sa na brehu na dlh (*je to príklad do neba volajúcej nezodpovednosti, a tento fakt nepridáva na cti dvoranom Ruského impéria*), v dôsledku čoho prakticky flotila stratila svoju bojnosť, Nikolaj I. anuloval všetky dlhy (*dlhové úpisy boli odobrané a zničené*), rozkázal do 24 hodín vyčistiť mesto od židov a zakázal židom sa objavovať v Sevastopole pod hrozbou vydania na nútené práce. (*Naše spresnenie k citátu*).

*Hoci naveky neviditeľnými reťazami
Prikovaní sme k tunajším brehom,
No aj tento kruh musíme uzavrieť sami,
Čo bohovia uzavrieť predurčili nám.*

Sami musíme uzavrieť kruh svojho podriadenia sa Izraelu! Možno, Vy ste posledný Egyptan a ja som posledný Grék. A ako zahnané zvery, hľadáme na «oslavu víťazov». O minútu skôr či neskôr nás, zverov, vezmú (možno posledných zverov) a vypustia krv na kôšer mäso. No musíme byť pokornými.

A naozaj, nech to vezmeme akokoľvek, stále to vychádza rovnako. Starý Závet dáva a neustále opakuje sľuby o budúcej nadvláde nad svetom. Komu? — židom. A nový? — Ten nám, kresťanom, vôbec nehovorí, že táto nadvláda teraz prejde k nám, kresťanom, ale len vyzýva trpezlivo niesť svoj kríž a sľubuje za to spásu. Jeden Závet protirečí druhému, ale nie preto, že by oba hovorili jedno, ale práve preto, že oba hovoria rôzne veci, a tieto rôzne veci sú adresované rôznym predstaviteľom. A tento hlboký a základný rozpor medzi oboma Závetmi, s ktorým sa možno zmieriť len pri vysokej úrovni duchovnosti, aká bola u apoštola Pavla, neznesiteľne reže a páli naše bezkrídle a ochabnuté vedomie»¹.

V danom prípade treba poukázať na tú okolnosť, že P.A. Florenskij si kladie otázky «veríme Biblii alebo nie?», «veríme apoštolovi Pavlovi alebo nie?». No nekladie si otázku: **Veríme Bohu na základe svedomia?** — Pre neho je veriť Biblii a veriť Bohu jedno a to isté, hoci v skutočnosti sú to dve rôzne viery, plodiace aj dva rôzne druhy nábožnosti (osobnej a spoločenskej), a tým pádom aj dva rôzne spôsoby života spoločnosti. Preto on vo svojich úvahách bezalternatívne vychádza len z kladnej odpovede na tieto otázky: verí Biblii aj apoštolovi Pavlovi. Touto vierou nevedomky nahrádza vieru Bohu, izoluje sa od Neho Bibliou, a preto ani len neuvažuje nad možnosťou sfaľšovania a prekrútenia (v *historicky sformovanej Biblii*) vierouk Jednotného Závetu, daných svojho času Mojžišovi, Kristovi, Mohamedovi; z toho istého dôvodu ho ani nenapadne, aby sa zoznámil s Koránom, a porozmýšľal nad zmyslom tých nezrovnalostí, v ktorých Korán odmieta jak texty Biblie, tak aj tradície výkladu života na ich osnove, sformované v judaizme a vo všetkých vetvách kresťanstva v ich historicky reálnej podobe.

Takýmto spôsobom pri uznaní posvätnosti Biblie a presvedčení o neprekrútenosti v nej Zhora daných Zvestovaní, sa rasovo-«elitárna» doktrína «Deuteronómium-Izaiáš» (*podľa názvov vyššie citovaných starozákonných kníh*) stáva vládnuou politickou doktrínou v kultúre biblickej regionálnej civilizácie, pretože Nový Závet v jeho historicky sformovanej podobe programuje psychiku „ovečiek“ cirkví, založených na mene a autorite Krista a konajúcich v Jeho mene, aby sa podriadili tomuto *projektu na ztročenie ľudstva v mene Boha*. A vo svetskej kultúre zasa fungujú egregoriálne automatizmy, ktoré sa v minulosti sformovali v psychodynamike spoločností.

Preto pre drvivú väčšinu je tajomstvom to, ako sa toto «tajomstvo»-netajomstvo uvádza do života. No tajomnosť tohto je iba následkom toho, že v súčasnej kultúre, cielené sformovanej pre toto «tajomstvo», sa odnaučili uvažovať podľa svojho svedomia o tom, ako žiť?

Avšak nad 3. prioritu ZPR slobodomurársku mafiu jej majitelia-bábkari napúšťajú. Vyššie sa nachádza 2. a 1. priorita, ktorých osvojenie zabezpečuje okrem iného konceptuálnu moc a schopnosť riadiť život spoločnosti prostredníctvom osobnej interakcie s noosférou Zeme.

2. priorita ZPR je dejinno-algoritmická. Práca na nej si vyžaduje osvojenie zručnosti priameho a nepriameho čítania (*sťahovania*) algoritmík psychodynamiky z noosféry, vzťahujúcich sa k rôznym úrovňam: 1) ľudstvo ako celok (*problematika globálnej úrovne*), 2) kultúrno-svojrázne spoločnosti (*ich vonkajšia politika a vnútorná politika*), 3) sociálne skupiny, vyčleňované v kultúrno-svojráznych spoločnostiach podľa rôznych príznakov (*medzinárodné vzťahy; rôzne činné sféry života spoločnosti; niektoré aspekty vnútornej a vonkajšej politiky, prepojené s účasťou v nich rôznych sociálnych skupín*).

¹ Uvedené podľa publikácie z r. 2004 na stránke: http://www.rusimperia.com/6_2004/vera1.html (aktuálne odkaz nefunguje). Komentáre V.V. Rozanova a odpovede P.A.Florenského sú v citáte vynechané.

1. prioritou ZPR je kľúčom k osobnej slobode, k plnej suverenite spoločnosti a štátu. Práca na nej si vyžaduje vypracovanie osobnej poznávacio-tvorivej kultúry **adekvátnej Životu v jeho plnosti**, ktorá umožňuje vytvárať a osvojovať si znalosti a zručnosti v dostatočnom predstihu oproti momentu vzniku ich praktickej potreby alebo aspoň včas, t.j. bez meškania.

Na 2. a 1. prioritu slobodomurársku mafiu jej majitelia-kurátori nepúšťajú preto, lebo ak by na ne slobodomurárstvo pustili, tak mafia by prestala byť ovládateľnou a vhodnou na riešenie zverovaných jej úloh, charakteristických pre programovo-adaptívny modul systému riadenia. Nastal by svojho druhu «skrat» vzájomne izolovaných úrovní organizácie systému, čo by spôsobilo jeho krach, ktorý by bol nezvratný kvôli vlastnostiam hierarchie zovšeobecnených prostriedkov riadenia / *zbraní (pri nezlučiteľnosti koncepcií riadenia)*. Keďže slobodomurárstvo nepúšťajú na 2. a 1. prioritu («*kasting*» *je orientovaný na to, aby takíto kandidáti ním neprešli presne tak, ako nositelia psychotypu samostatný veliteľ*), tak slobodomurárstvo je konceptuálne bezmocné, a preto nie je schopné vytvoriť alternatívu pre vyššie uvedený biblický projekt — doktrínu «Deuteronomium — Izaiáš», predpisujúcu skúpenie sveta na základe medzinárodného židovského monopolu na úžerníctvo. Slobodomurárstvo je jej rukojemník a nevoľník.

Avšak v 20. storočí sa biblický projekt globalizácie dostal do slepej uličky, a slobodomurárstvu podriadená veda nie je schopná preň vypracovať alternatívu.

V roku 1974 bola zverejnená správa «Limity rastu», vypracovaná výskumníkmi Massachusettského technologického inštitútu¹ (*Donella a Dennis Meadows-ovci, Jørgen Randers, William W. Behrens III.*) pre Rímsky klub² v roku 1970. Od tej doby ubehlo už 40 rokov.

Hlavnou tézou správy «Limity rastu» bola nevyhnutnosť vyriešiť konflikt medzi:

- **ohraničenosťou objemu prírodných zdrojov, ktoré planéta Zem môže ponúknuť ľudstvu,**
- **a ničím neohraničenými a exponenciálne narastajúcimi objemami spotreby celej množiny prírodných zdrojov zo strany ľudstva (*a najmä: vedecko-technicky a priemyselne rozvinutých štátov*).**

Ak tento konflikt, vytvorený regionálnou civilizáciou Západu, nebude vyriešený, tak nevyhnutne dôjde ku kolapsu, degradácii globálnej civilizácie následkom vyostrenia vnútrosociálnych konfliktov, všadeprítomného ničenia civilizáciou biocenóz a celej biosféry planéty, klimatických zmien, fyzikálno-geografických parametrov všetkých regiónov planéty. Podľa autorov správy by mala katastrofa vypuknúť najneskôr koncom 21. storočia.

Správa «Limity rastu» bola svojho času preložená do 35-tich jazykov a stala sa bestsellerom v mnohých krajinách. No «laickou verejnosťou» i politikmi bola prijatá len ako škandalózna senzácia, a zo strany profesionálnych vedcov (*úzkych špecialistov — ekonómov, biológov, geológov, filozofov a ďalších*) vyvolala námietky, ktoré sa zúžili na to, že matematický model, na základe ktorého bola urobená prognóza, je primitívny, lebo neráta s vedecko-technickým pokrokom a množstvom ďalších faktorov, v dôsledku čoho je prognóza ako celok nehodnoverná.

Isteže, každý model má vo svojom základe nejaké zjednodušenia, v dôsledku čoho výsledky modelovania obsahujú určitú chybu. No človek by musel byť naozaj idiotom, aby spochybňoval biosféro-geofyzikálny fakt: *spektrum prírodných zdrojov, ktoré planéta Zem môže ponúknuť civilizácii pri zachovaní stability biosféry (ktorej súčasťou je aj človek) je obmedzené, a týmto objektívnym obmedzeniam musí byť prispôsobený aj život civilizácie a politika.*

Vzhľadom na nechápanie a ignorovanie tejto objektívnej danosti zo strany «mainstreamu» vedy a politiky Západu sú všetci stúpenci oficiálnej západnej vedy a politiky — klinickými idiotmi.

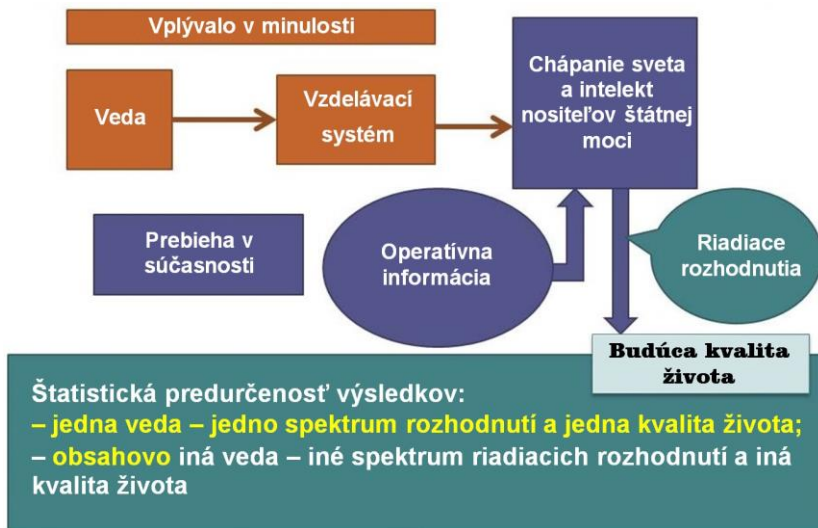
Riadiť sa názormi týchto klinických idiotov, napodobňovať ich a riadiť sa ich odporúčaniami, môžu tiež len klinickí idioti.

¹ Kvalitou svojich výskumov «nie najhoršie» vedecké centrum globálnej civilizácie.

² «Rímsky klub je medzinárodná spoločenská organizácia (*analytické centrum*), vytvorená talianskym priemyselníkom Aureliom Pecceim (*ktorý sa stal jeho prvým prezidentom*) a generálnym riaditeľom pre otázky vedy OECD Alexandrom Kingom 6-7. apríla 1968, združujúca predstaviteľov politickej, finančnej, kultúrnej a vedeckej elity» (Wikipédia).

Následkom tohto idiotizmu správa «Limity rastu» nebola prijatá (*najmä*) politikmi ani ich odbornými konzultantmi ako výstraha, zaväzujúca ku zmene kvality života celú globálnu civilizáciu, a najmä, štáty vedúce vo vedecko-technickom pokroku.

O 18 rokov po zverejnení «Limitov rastu» Konferencia OSN pre stabilný rozvoj (*r. 1992 v Rio de Janeiro*) prijala «Konceptiu stabilného rozvoja». Avšak slobodomurárstvom ovládaná svetová veda za uplynulých 26 rokov od tejto konferencie nevypracovala vedecko-metodologické zabezpečenie štátneho riadenia a riadenia v ekonomike, ktoré by zabezpečilo realizáciu «Konceptie stabilného rozvoja». Následkom tejto okolnosti učebné programy vo všetkých štátoch so špecializáciou na sociológiu, politológiu, právnu vedu, ekonomiku, štátne a komunálne riadenie nedávajú študentom a absolventom potrebné znalosti na realizáciu «Konceptie stabilného rozvoja».

Preto pri absencii vedecko-metodologického zabezpečenia štátneho riadenia a riadenia v ekonomike, pri absencii adekvátnych kádrov v riadení štátov a ekonomík všetkých krajín sveta, ktorých chápanie sveta, znalosti a zručnosti by im umožnili uviesť «Konceptiu stabilného rozvoja» do života, je rezolúcia Generálneho zhromaždenia OSN z 25. septembra 2015 «Transformácia nášho sveta: Program v oblasti stabilného rozvoja na obdobie do roka 2030»¹ — len množstvom prázdnych slov. Zákonnosť, znázornená na obrázku

vyššie — funguje, a neprítomnosť nevyhnutného vedecko-metodologického zabezpečenia štátneho riadenia a riadenia v ekonomike predurčuje civilizáciu ku katastrofe.

Táto, takmer polstoročie trvajúca (*ak rátame od času publikácie v r. 1974*) tvorivá impotencia slobodomurárstvom ovládanej oficiálnej vedy vo všetkých krajinách sveta a nekompetentnosť slobodomurárstvu podriadeného politického establišmentu všetkých štátov znamená, že:

- buď kurátori-majitelia slobodomurárstva cielene pracujú na likvidáciu súčasnej globálnej civilizácie v globálnej biosféro-sociálnej kríze;
- alebo slobodomurárstvo stratilo moc nad procesom vykonávania globálnej politiky a je rovnako, ako aj laici, rukojemníkom pre ľudstvo samovražedného biblického projektu davo-«elitárnej» globalizácie na základe doktríny «Deuteronómium-Izaiáš», uvedenej v kapitole 5.2.2.

6. Súbornosť a princípy súbornej spolupráce

Vzhľadom na všetky uvedené informácie v 5. kapitole by ste mali chápať, že čeliť osamote akejkoľvek antisociálnej mafii reálne nie je možné, hoci nezmysly na túto tému pravidelne produkuje a kultivuje Hollywood a ich kolegovia-imitátori vo všetkých krajinách sveta: spolu s kultom samovrážd je to jeden z kultúrnych smerov slobodomurárstva, ktorých poslaním je sformovať samovražedné návyky správania v prostredí nespokojných s kvalitou vlastného života. Preto, ak vám nevyhovuje činnosť akejkoľvek mafie, tak sa ocitáte pred voľbou:

- buď «zatnúť zuby» a stať sa «obeťou» (*zotročeným — podľa typológie P.F. Lesgafta, t.j. ideálnym otrokom*) a pokorne znášať všetky životné útrapy (*až do štátom organizovaného bezprávia: vid' «Hodinu býka» I.A. Jefremova a «Hviezdne denníky Ijona Tichého, cesta 24 na planéte idiotov» Stanislawo Lema*);
- alebo vedome prispieť k formovaniu a šíreniu v spoločnosti spôsobilejšej mafie, než je tá mafia, ktorej činnosť vo Vás vyvoláva odpor.

¹ http://unctad.org/meetings/en/SessionalDocuments/ares70d1_ru.pdf.

Vo vzťahu k problematike obnovy štátnej suverenity Ruska v jej plnosti, ako schopnosti štátu realizovať plnú funkciu riadenia v záujme rozvoja spoločnosti, znamená povedané najmä to, že:

Koncepcia suverenity, vlastná našej spoločnosti už od čias pred Josifom Volockým (*2. polovica 15. storočia*), podľa ktorej byť suverénnou bohodržavnou osobnosťou je povinnosťou výlučne hlavy štátu, a povinnosťou všetkých ostatných je byť krotkými a vernými poddanými, t.j. neiniciatívnymi vykonávateľmi «vôle monarchu», — nefunguje.

Dokonca, ak sa aj napriek intrigám slobodomurárskej mafie ocitne na čele štátu suverénna bohodržavná osobnosť, tak osamote nedokáže urobiť takmer nič, pretože slobodomurárstvo a jeho zámotok reálne ovládajú štátnosť, vedu, vzdelávací systém, sféru umeleckej tvorby a šoubiznis, *medicínu (najmä «prominentných lekárov», majúcich prístup k telám — živým i mŕtvym — vyšších štátnych úradníkov a ich príbuzných)*, a samotné slobodomurárstvo je oddané zahraničným politickým subjektom. Preto aj to málo dobra, ktoré suverénna osobnosť na poste hlavy štátu dokáže urobiť počas svojho vládnutia, je slobodomurárstvo schopné za relatívne krátky čas «odtiahnuť» naspäť a prekrútiť: politická technológia «Overtonovych okien» sa používa už veľa storočí¹ a vznikla dávno predtým, ako ju americký právnik a verejný činiteľ Joseph Overton v 1990-tych rokoch opísal a ona po ňom získala meno v r. 2006, tri roky po jeho tragickej smrti.

Historicky nedávnym príkladom použitia politotechnológie «Overtonovho okna» bolo odtiahnutie ZSSR nazad do divokého kapitalizmu na spôsob 19. storočia (*po všetkých tých úspechoch dosiahnutých pod vedením J.V.Stalina v období rokov 1923 až 1953*), ktoré bolo realizované v období rokov 1953 až 1993 v súlade s Direktívou Rady národnej bezpečnosti USA 20/1 zo dňa 18. augusta 1948.² Je to jeden z dôkazov starovekej múdrosti, opakovanej v rôznych formuláciách počas celých dohľadných dejín:

- «Osud národa nie je pevný, pokým závisí od vôle, či presnejšie, od mravov jedného človeka» (*Marcus Tullius Cicero*).
- «Národ, závislý od vôle jedného človeka, sa nemôže zachovať, a ani si to nezaslúži» (*Antoine Rivarol*).
- «Národ môže mať jednu dušu, jedno srdce, jednu hrud', ktorú vystavuje nebezpečenstvu, no beda, ak má len jeden mozog» (*Samuel Smiles*).
- «Národ, ktorý môže byť zachránený len jedným jediným človekom, si zasluhuje bič» (*Sergej Dovatov*).
- «Sila ruského ľudu nespočíva v jeho početnosti alebo organizovanosti, ale v jeho schopnosti plodiť osoby úrovne J.Stalina. Svojimi vojenskými a politickými kvalitami Stalin mnohonásobne prevyšuje Churchilla aj Roosevelta. Je to jediný svetový politik, ktorý si zasluhuje úctu. Našou úlohou je rozdrviť ruský ľud tak, aby sa ľudia úrovne Stalina už neobjavovali» (*Adolf Hitler*).
- «Stalinské Rusko, to nie je staré Rusko, ktoré zahynulo spolu s monarchiou. No stalinský štát bez Stalina hodných nástupcov je odsúdený...» (*prezident Francúzska Charles de Gaulle, vodca Slobodného Francúzska v boji s hitlerizmom*).

Fakticky to znamená, že najpevnejšia, najspôsobilejšia a najefektívnejšia suverenita môže byť dosiahnutá len na základe koranickeho odporúčania:

¹ Napríklad, vytesnenie Kristovho učenia o vybudovaní Božieho Kráľovstva na Zemi úsiliami samotných ľudí vedených Bohom, a jeho nahradenie učením kresťanských cirkví o Kristovej obeti na kríži a vykúpením hriechov všetkých veriacich, bolo tiež použitím technológie «Overtonovho okna» v 1. až 4. storočí: Kristovo učenie je jedna vec; viera apoštolov po Kristovom odchode je druhá vec; viera kresťanov po odchode apoštolov v prvých storočiach je tretia vec; Kánon prijatý Nicejským koncilom je štvrtá vec. Vid' prácu VP ZSSR «„Majster a Margaréta“: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezhraničnej viery».

Ešte skorším použitím tejto technológie bolo vykorenenie z kultúry Zvestovania, daného cez Mojžiša, a jeho zámena falzifikátom, na základe ktorého bola vytvorená aj doktrína «Deuteronomium — Izaiáš», ktorú sme uviedli v kapitole 5.2.2» (vid' prácu VP ZSSR «*Základy sociológie*», 2. zväzok, Príloha 1. Operácia «Exodus»).

² Na internete je zverejnená v článku «Odkiaľ sa vzal Dullesov plán» (<http://www.sakva.ru/Nick/DullPlan.html>). Anglický zdroj je známy: Thomas H. Etzold and John Lewis Gaddis, eds., *Containment: Documents on American Policy and Strategy, 1945-1950* (New York: Columbia University Press, 1978).

«...dospejte k slovu zhodnému pre nás i pre vás, (...) aby jedni z nás nemenili druhých z nás za pánov miesto Boha» (3:57); «Boli ste na okraji ohnivej priepasti, a On vás odtiaľ zachránil. Tak vám Boh objasňuje svoje znamenia, — možno pôjdete priamou cestou! — a nech je medzi vami občina, ktorá vyzýva k dobru, prikazuje odobrené a drží od neodobriteľného. Títo budú šťastní» (3:99, 100).

V termínoch politotechnológie súčasnosti to znamená:

- jednota názorov na ľubovoľnú otázku môže byť vypracovaná na základe snahy ľudí o spravodlivosť a osvojenie si nimi efektívnej osobnej poznávaco-tvorivej kultúry (1. priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia / zbrani (pri nezlučiteľnosti koncepcií riadenia));
- nadvláda jedných ľudí nad druhými, ako aj potlačanie ich svedomia, vôle, rozvojového potenciálu (čo nerozlučne sprevádza každú nadvládu jedných ľudí nad druhými) — je zakázané;
- nositeľom suverenity v jej plnosti môže byť v každom národe len občina, ktorá vyzýva k dobru, prikazuje odobrené, drží od neodobriteľného a mylí sa len veľmi zriedkavo v dôsledku toho, že v sebe nosí a obnovuje z pokolenia na pokolenie princíp života: poznávaco-tvorivý potenciál sa realizuje aktom vôle pod vplyvom diktatúry svedomia;
- táto občina sa časom musí rozšíriť do hraníc celej spoločnosti.

Ochrana sociálneho riadenia vo všetkých jeho prejavoch pred vplyvom slobodomurárskej mafie, konajúcej na úrovni 3. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia / zbrani, cez ktorú si podriaďuje aj 4. až 6. prioritu, si vyžaduje vznik takejto občiny. A tak:

- členovia občiny musia byť spôsobilí na úrovni prvej (to je ľahšie), ale tiež druhej priority (to je ťažšie, lebo si to vyžaduje permanentné sebaovládanie) zovšeobecnených prostriedkov riadenia, pretože v opačnom prípade nebude zabezpečená prevaha v spôsobilosti nad slobodomurárstvom vo všetkých jeho vetvách;
- cieľom občiny nemôže byť svetová vláda nad ľuďmi, pretože ak by sa to (hoci len de-facto v zamlčaní) stalo cieľom činnosti rozvíjanej občiny, tak tým sama vstupuje do konkurencie s majiteľmi-kurátormi slobodomurárstva o Satanovu ochranu (Iblisovu — podľa koránu);
- keďže v dôsledku prítomnosti riadeného projektu globalizácie v celosvetových dejinách na základe doktríny «Deuteronómium — Izaiáš» nemôže byť problém plnosti suverenity žiadneho štátu riešený na základe jeho samoizolácie od zvyšného ľudstva, tak aj občina musí niest' svoj projekt globalizácie, alternatívny voči biblickému, a musí rozvíjať a rozširovať vedecko-metodologické zabezpečenie realizácie svojho projektu globalizácie jak vo svojej spoločnosti, tak aj za jej hranicami;

OBJEKTÍVNE ZÁKONITOSTI ktorým je podriadený život každého človeka, každej rodiny, sociálnej skupiny, spoločnosti a celého ľudstva

BIOSFÉRNE regulujú formovanie biocenóz, súčinnosť biologických druhov a celej biosféry s prírodným prostredím

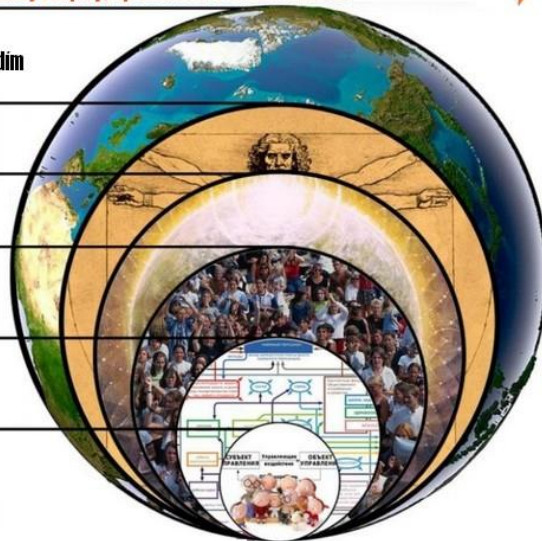
DRUHOVÉ odlišujú druh "Homo Sapiens" od ostatných biologických druhov

NOOSFÉRNE mravno-etické zákonitosti regulujú vzájomné vzťahy medzi nositeľmi rozumu

SOCIOKULTÚRNE regulujú budovanie kultúry a určujú následky jej vplyvu na ľudí, spoločnosti, ľudstvo a prírodné prostredie

EKONOMICKÉ regulujú hospodársku činnosť ľudí, a predurčujú jej dopad na samotný hospodársky systém a na ľudstvo

RIADIACE prejavujú sa vo všetkých, bez výnimky, procesoch riadenia a samoriadenia

- keďže život ľudí vo všetkých jeho prejavoch sa riadi objektívnymi zákonitosťami, ktoré sú pre všetky spoločnosti rovnaké (ak vynecháme faktory podmienené fyzickou geografiou), tak základným nástrojom realizácie tohto projektu globalizácie sa stáva **osveta**, t.j. prostriedky 3. až

1. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia, čo otvára možnosti pre zavŕšenie projektu globalizácie (*alternatívneho voči biblickému*) bez agresie prostriedkov 6. priority zovšeobecnených prostriedkov riadenia / *zbraní (pri nezlučiteľnosti koncepcií)*;

- a hlavnou etickou požiadavkou kádrovej politiky je, že členovia občiny musia pracovať na realizácii v sebe nezvratne Ľudského typu režimu psychiky.

Preto cieľom činnosti tejto občiny, ktorá má obnoviť suverenitu Ruska v jeho plnosti, je vybudovanie globálnej kultúry, zjednocujúcej ľudstvo so všetkými jeho národmi, pre ktorú je charakteristické:

- osvojovanie si poznávaco-tvorivého potenciálu všetkými;
- život všetkých podľa svedomia, dobre pamätajúc na stud (*pocit hanby*);
- rozvinutá vôľa, chápaná ako schopnosť podriaďovať seba samého a priebeh udalostí uvedomovanej si účelnosti.

A preto hlavnou požiadavkou na aktívnych členov tejto občiny nie je to, aby sa navzájom poznali a udržovali pracovnú komunikáciu, ale aby samostatne pracovali na sebe s cieľom dosiahnutia nezvratne Ľudského typu režimu psychiky, pri ktorom sa tvorivý potenciál osoby (*nezávisle od pohlavia, rasy, sociálneho statusu v historicky sformovanej kultúre*) osvojuje a realizuje vedome aktom vôle pod vplyvom diktatúry svedomia.

Hoci pri realizácii tejto požiadavky fungujú tie isté princípy vytvorenia a zabezpečenia spôsobilosti mafii, ktoré boli opísané vyššie v kapitolách 5.2.1¹ a 5.2.2², no spoločnosť dáva mafiam názvy podľa mravno-etických aspektov činnosti mafie. Vzhľadom na túto skutočnosť, požiadavky na mafiu a jej skutočných členov, opísané vyššie v 5. kapitole, sa v občine realizujú vo *svedomitom zjednotení ľudí a im dostupných zdrojov v ich spoločnom všeludskom diele, ktoré v ruskom jazyku dostalo názov «SÚBORNOSŤ»*.

V živote sa súbornosť prejavuje v tom, že všetci jej účastníci, konajúci každý podľa svojho chápania a vôle pod vplyvom diktatúry svedomia, bezkonfliktne svojimi činmi dopĺňajú činy všetkých ostatných účastníkov súbornosti, a rôzne nepredvídateľné sprievodné efekty ich činnosti majú taký charakter, že výsledky sú ešte lepšie, ako sa plánovali.

¹ Princípy vybudovania mafie nezávisle od charakteru jej činnosti (*antisociálneho a kriminálneho, alebo spoločensky prospešného*):

- prítomnosť v nejakej množine ľudí spoločných alebo vzájomne sa dopĺňajúcich záujmov, stabilne pretrvávajúcich počas dostatočne dlhého času;
- komunikácia ľudí (*nositeľov predmetných záujmov*) a ich činnosť na realizácii týchto záujmov na základe:
 - dynamického prerozdelenia povinností, podmieneného okolnosťami, reálnymi znalosťami a zručnosťami účastníkov, ich potenciálom, etikou, zahŕňajúcou pripravenosť urobiť pre systém všetko potrebné;
 - dynamického zaradovania systémom nových a vyradovania starých účastníkov a uchádzačov, podmieneného okolnosťami, reálnymi znalosťami a zručnosťami účastníkov a uchádzačov, ich potenciálom, etikou;
 - neprítomnosti alebo minima dokumentovania, ktorého štandardné formy sa zadávajú len zriedkavo, ale sú určované priebežnými potrebami a možnosťami účastníkov.

² Na ciele vytvorenia mafie za účelom riešenia určitých úloh sú potrebné:

1. Znalosť v predchádzajúcom komentári opísaných princípov formovania mafie alebo integrácia týchto princípov do svojej psychiky vo forme zručností, neopísaných slovne.
2. Schopnosť vidieť prejavy týchto princípov v živote.
3. Existencia sociálno-kultúrneho prostredia, v ktorom existujú nositelia záujmov, zlučiteľných s úlohami, na riešenie ktorých sa plánuje vytvorenie mafie.
4. Existencia v kultúre príslušného informačno-algoritmického zabezpečenia na zadanie a riešenie úloh mafie, ktoré má osvojené určitá časť nositeľov nevyhnutných záujmov alebo si ho môže osvojiť.
5. Určitý minimálny štartovací kapitál, ktorý môže byť poskytnutý buď vo forme peňazí, alebo vo forme nejakých iných zdrojov, ktoré mafia v ich naturálnej podobe môže vo svojej činnosti využiť.
6. Praktické zručnosti ohľadom realizácie «kádrovej politiky», zaisťujúce výber (*medzi nositeľmi nevyhnutných záujmov*) kandidátov do mafie, schopných plniť v kolektívnej činnosti mafie tie funkcie, ktoré sú potrebné pre zdar jej činnosti, a následne ich regrutovanie za ozajstných členov mafie. Pritom *etika, ktorá by v mafii mala zjednocovať mnohých ľudí, je jedným z kritérií výberu kandidátov a transformácie tých, čo prešli «kastingom», za skutočných členov mafie.*

Vzhľadom na orientáciu KSB rozšíriť súbornosť do hraníc celého ľudstva, 1. Petrohradské konceptuálne fórum prijalo etický kódex «Princípy súbornej spolupráce», ktorého poslaním je pomôcť tým, ktorí si želajú žiť Ľudsky, premeniť ich túžbu na skutočnosť.

* * *

Kódex «Princípy súbornej spolupráce»

Časť 1. Povinnosti smerované k sebe samému

1. Uvedomenie si problémov znamená, že Najvyšší Vám osobne zveril určité možnosti urobiť svet v niečom lepší, pritom zaťaženosť sveta problémami, zármutkami a bolesťami nie je dôvodom pre zlú náladu. Naučte sa pri ľubovoľných okolnostiach udržiavať konkrétny emočno-významový režim: uvedomenie si myšlienky, že «Najvyšší sa nemýli. Všetko sa deje tým najlepším možným spôsobom pri aktuálnej mravnosti, chápaní sveta a etike ľudí», — by mali sprevádzať pokojne radostné a vznešené emócie. Nedopúšťať u seba ani emočnú skleslosť, ani emočnú preexponovanosť — ani vo forme rozčúlenosti, ani vo forme eufórie z nejakého momentu či túžobného očakávania. Nebrať si osobne a nereagovať na urážlivé vtipy, posmešky a komentáre¹. Miesto toho zostávať nad vecou. Sila Človeka nie je v poryvoch, ale v jeho *cieľavedomom* pokoji.
2. Zotrvávať v Ľudskom type režimu psychiky. Naučiť sa objavovať a vyčleňovať spomedzi všetkých svojich «vnútorných hlasov» — hlas svedomia, ako vrodenný náboženský cit, bezchybne rozhraničujúci Dobro a Zlo v konkrétnosti životných prejavov. Vôľa, ako schopnosť podriaďovať seba samého a priebeh udalostí uvedomenej účelnosti, musí byť podriadená svedomiu, aby sa potom nebolo treba hanbiť.
3. Nedopúšťať u seba stratu sebaovládania, aby ste sa nestali rukojemníkmi svojich nevedomých úrovní psychiky, vrátane egregorov a nečistých síl. Na to je potrebné **vedome vôľou** ovládať prácu nevedomých úrovní psychiky — zadávať im úlohy, hodnotiť ich výsledky, povoľovať alebo zakazovať realizáciu nevedomo-automatických činností. Reflexno-automatické reakcie na nečakane vzniknuté okolnosti sú výsledkom straty sebaovládania. To sú núdzové stavy, ktorým sa treba vyhnúť. No ešte horšia je nerozhodnosť: vždy je lepšie neoptimálne riešenie, umožňujúce dosiahnuť cieľ, než nekonečné rozhovory, váhanie a nečinnosť, majúce za následok «samorealizáciu» tých najhorších variantov.
4. Osvojovať si svoj tvorivý potenciál. Myslieť procesmi, rozvíjajúc pritom svoje videnie a chápanie sveta, vyjadrujúce trojjednotu matérie-informácie-miery. Samostatne si budovať svoje mozaikové Bohocentrické videnie a chápanie sveta.
5. Prikázania Lásky, dané v minulosti všetkými abrahámskymi vieroukami, nemôžu byť realizované, ak sa nachádzate v moci strachov, a nie v moci svedomia; prikázania Lásky nemôžu byť realizované na základe defektného, životu neadekvátneho videnia a chápania sveta.
6. Je nutné sa naučiť vidieť prejavy objektívnych zákonitostí, ktorým sa podriaďuje život ľudí: 1) ľudstvo ako časť biosféry, 2) ľudstvo ako biologický druh, 3) mravno-etické (*noosfére* a

¹ T.j. nenechať sa za žiadnu cenu vyprovokovať. Puškin a Lermontov sa dali, a skončili v pre nich nastraženej vražednej pasci. Nebyť toho, mohli pre svet urobiť ďaleko viac. — pozn. prekl.

náboženské) zákonitosti, 4) sociokultúrne zákonitosti, 5) ekonomické zákonitosti a 6) riadiace zákonitosti.

Časť 2. Princípy vytvorenia harmónie v kolektívnej činnosti

7. Každá kolektívna činnosť sa musí budovať ako súbornosť:

- a) ľubovoľný čin ľubovoľného človeka, konajúceho v duchu súbornosti, organicky¹ a bezkonfliktne dopĺňa činy všetkých ostatných účastníkov súbornosti;
- b) všetky činy účastníkov súbornosti sa spoločne opierajú o všetkých 6 skupín vyššie spomenutých objektívnych zákonitostí (v bode č. 6), a zabezpečujú tak harmóniu civilizácie, Vesmíru a osobný rozvoj všetkých z pokolenia na pokolenie.

8. Rozvoj spoločnosti znamená napredovanie k súbornosti. Degradácia, to je vedomé alebo nevedomé obnovovanie civilizácie len ako súboru kultúrnych obalov a nadstavieb komplexu inštinktívnych programov stádovito-svorkovitej opice biologického druhu «Človek rozumný» pri odmietaní a marení osvojenia si genetického potenciálu rozvoja Človeka. Konceptia spoločenskej bezpečnosti je zameraná ne prechod k súbornosti, ako spôsobu života mnohonárodného ľudstva v nadväznosti pokolení cestou osobnostného rozvoja všetkých.

9. Plniac si povinnosti smerované k sebe (*uvedené v Časti 1 tohto Kódexu*) je nutné sa naučiť vnímať psychodynamiku ľudstva, kultúrne svojráznych spoločností, sociálnych skupín a kolektívov, s ktorými je spojená Vaša činnosť alebo ktorej sa priamo zúčastňujete.

10. Úspech v ľubovoľnej činnosti tvorí realizácia nasledovnej postupnosti: «*vnímanie objektívnych možností činnosti ⇒ výber najlepších možností; výber variantov prechodu od najlepšej možnosti k horším, no stále prijateľným; v prípade nemožnosti realizovať najlepšiu možnosť, vylúčenie neprijateľných možností ⇒ dobitie matrice (realizácie želaných možností) nevyhnutnými zdrojmi cestou vytvorenia novej psychodynamiky alebo skrze činnosť už existujúcich psychodynamík ⇒ činnosť v prúde zvolenej psychodynamiky*». Preto: **Riad'te seba, matrice aj činnosť v duchu matric pravdoverne** (spravodlivo).

11. Ľudská reč je prostriedkom na riadenie rôznych procesov cestou programovania matric bytia, čo spôsobuje «samovoľnú» realizáciu procesov. Preto, skôr než niečo poviete, alebo len tak vypustíte myšlienku, treba najprv porozmýšľať «...a bude dobré, ak sa toto splní?» Ak to nebude dobré, potom treba pomlčať, a nevhodnú myšlienku zahasit', uzavrieť ju samú do seba, aby v nej obsiahnutá energia nenabíjala neprijateľné matrice.

12. Možnosti realizácie vytvoreného programu závisia od stavu jedinca biopoľa.

- Ak je biopole jedinca uzavreté samo do seba, tak vo vonkajšom svete sa nič neudeje, hoci nepravdivými myšlienkami a veľkou energiou v takejto nálade je jedinec schopný poškodiť svoj organizmus alebo aktivovať program jeho samolikvidácie (*preto je treba udržiavať sebakontrolu, pravdivý emočno-významový režim a Ľudský typ režimu psychiky*).
- Ak je biopole jedinca pripojené na všetkými zdieľaný svet, tak si dávajte pozor na všetky svoje zlé slová a myšlienky: ich zmysel sa môže v živote zhmotniť ešte horšie, než bolo plánované. V tomto stave biopoľa ste povinný vyžarovať Lásku a dobrotu.

Oba tieto stavy treba vedieť v sebe rozlišovať a podľa potreby dokázať v prúde udalostí svojvoľne prechádzať od prvého (*režim modelovania a analyzovania prebiehajúcich udalostí*) k druhému (*režim realizovania myšlienok a duchovného (biopolového) vnímania skutočnosti*) a opačne.

2.1. Princípy jednania voči druhým ľuďom

13. Celkovo, všetky výroky (ohlásenia) vo Vašom živote nesmú byť popierané alebo potláčané Vašimi zamlčaniami.² Vaše zamlčania pri ich odhalení musia ešte detailnejšie

¹ Organický: vzájomne spätý, tvoriaci zložku usporiadaného celku; prirodzene súvisiaci s takým celkom: *o-á časť, jednota; o. postup* (Krátky slovník slovenského jazyka z r. 2003) – pozn. prekl.

² T.j. Vaše slová nesmú byť v rozpore s vašimi skutkami. Skutky tu možno chápať ako zamlčané slová. – pozn. prekl.

odhaľovať zmysel Vašich výrokov (ohlásení). Prikázanie «neklam!» je jedným z vyjadrení tohto princípu.

Ak nemáte istotu, že splníte svoj sľub, potom nesľubujte. Ak pozorujete, že nebudete môcť dodržať sľub, potom máte povinnosť o tom včas informovať tých, komu ste ho dali, a tiež tých, ktorí sú závislí od jeho splnenia. Ak budete úprimní a nebudete klamať, v tom prípade budú minimalizujete škodu, alebo sa Vám dostane pomoc a žiadna škoda v danej veci nenastane.

14. Neprenášajte na druhých ľudí vo vašej spoločnej činnosti svoje osobné nejasnosti a problémy, pretože tie sa môžu vyriešiť katastroficky «samy od seba» a poškodiť vaše spoločné dielo — až po jeho krach, a v rade prípadov až do záhuby ľudí (*vrátane následkom príčin «mystického charakteru»*)¹.

Odhaľujte neurčitosti, ktoré majú potenciál sa vyriešiť «samy od seba» katastroficky v psychodynamike vašej spoločnej činnosti, a pomáhajte ich tvorivo riešiť tým, ktorí ich generujú. Ak to nie je možné, tak títo ľudia musia byť vylúčení z kolektívnej činnosti, a je pre nich lepšie, ak ju pozastavia sami až do obnovenia v sebe pravdoverného naladenia.

15. Nesúlad psychodynamiky je najčastejšou príčinou neúspechu kolektívnej činnosti, až po jej krach. Preto treba rozlišovať všetky druhy psychodynamík odkláňajúcich sa od súbornosti, do ktorých:

- vôbec netreba vstupovať, pretože pri ich aktuálnom zložení účastníkov, (*Vy i ďalší ľudia*) nezískate nič, okrem škody;
- môžete vstúpiť, len ak ste dosť spôsobilý k tomu, aby ste ich vedeli účelovo ovplyvniť (*zmeniť ich, previesť ich do pre Vás vhodného režimu fungovania*), no ak nie ste dosť spôsobilý, potom Vám (*a ďalším ľuďom*) vstup do nich nedá nič, okrem škody;
- vstup je relatívne bezpečný v tom zmysle, že škoda (*vždy prítomná v činnosti ľudí mimo súbornosť*) sa nachádza v prípustných medziach, a oni sú schopní rozvoja smerom k súbornosti pri tom kvalitatívnom zložení účastníkov, aké tam je.

16. Treba sa naučiť komunikovať s ľuďmi, t.j. vymieňať si informáciu a algoritmiku s prihliadnutím na fakt, že každý z diskutérov je pripojený do vlastnej siete egregorov. Prítom jasne rozlišovať informačné prúdy na úrovniach: 1) vedomej komunikácie oboch osôb, 2) komunikácie osoby s eggregormi jej diskusného partnera, 3) komunikácie egregorov na oboch stranách.

Absencia ľubovoľného z kanálov (*osobného alebo eggregoriálneho*), nesúcich tieto informačné prúdy v komunikácii, robí komunikáciu neadekvátnou a chudobnou. Kultúra rôznoúrovňovej komunikácie je základom tandemového a politandemového režimu poznávaco-tvorivej činnosti.

17. Nemá zmysel dotieravo nútiť svoju komunikáciu ľuďom, ktorí sa jej vyhýbajú. Hľadajte ľudí dobrej vôle a rovnakého zmysľania, pripravených na nenapätú a zodpovednú spoluprácu v spoločensky prospešnom diele: človek môže robiť dobre len to, čo chce, a čo vie robiť; pričom cieľavedomá túžba je dôvodom osvojenia si zručností, ktoré sú pre úspech diela nevyhnutné.

2.2. Princípy reagovania na jednanie druhých ľudí

18. Ak druhí voči Vám a vo vzťahu k spoločnému dielu konajú v súlade s vyššie opísanými odporúčaniami, potom s nimi treba rozvíjať spoločnú činnosť, zameranú na budovanie a rozširovanie súbornosti. V takomto režime života a činnosti má každý človek právo aj na chybu a právo na prepáčenie chyby ostatnými, pretože jeho chyby sú krátkymi epizódami v procese jeho osobného rozvoja.

19. Potenciálni partneri môžu porušovať vyššie uvedené princípy a vytvárať problémy v kolektívnej činnosti, ktorej sa zúčastňujú: nesplnenie na seba prijatých povinností, vyložené

¹ U tejto vety nie je celkom jasné, ako to autor myslel. Zrejme chovanie podobné troleniu na diskusiách, rozvracajúce psychodynamiku pracovného tímu. Človek môže mať nejasnosti, ktoré možno vyriešiť debatou v tandeme, no môže sa ocitnúť pod vplyvom eggregoru, keď každé vysvetlenie sa bude od neho odrážať, a práca s daným človekom bude predstavovať stratu energie, rozladenie efektívnej pracovnej nálady tímu (*dôležitej z matrično-agregoriálneho hľadiska*) a tiež bezpečnostné riziko, lebo informácie cez jeho nevedomie unikajú do nepriateľských egregorov. A egregor sa môže zachovať voči tímu aj dosť agresívne. Preto aj človek, ktorý to myslí s KSB úprimne, by sa mal snažiť nebyť „pieskom v ložiskách“ pre tím, t.j. byť zodpovedný voči spoločnému dielu. – pozn. prekl.

klamanie, prenášanie vlastných nejasností a problémov na druhých, ich samovoľné katastrofické vyriešenie, negatívne sprievodné efekty, vznik nesúladu v psychodynamike úplne z ničoho atď.

V takomto prípade:

- V prvej etape im treba pomáhať si osvojovať tie zručnosti, o ktorých bola reč v aktuálnom Kódexe pred kapitolou 2.1, a podľa možností ich chrániť pred vplyvom prúdu tých udalostí, s ktorými si vyložene nedokážu poradiť.
- Avšak, prvá etapa nie je nekonečná. Iniciovať spolu s nimi nejaké projekty znamená vystavovať ujme (*alebo dokonca krachu*) spoločnú dobrú vec. Zúčastňovať sa v nimi navrhovaných projektoch bez toho, aby sme ich sami riadili podľa plnej funkcie, znamená pracovať na nejaké iné projekty a vo vzťahu k dielu súbornosti zbytočne strácať energiu a čas.

Takých ľudí treba ponechať samých sebe. Baviť sa s nimi môžete, no pri komunikácii s nimi ste povinní dodržiavať normy informačno-algoritmickej bezpečnosti a nepredkladať im informáciu (*ani pri nástojčivom naliehaní*), ktorej únik môže spôsobiť rozladenie psychodynamiky v tých procesoch, ktorých sa zúčastňujete.

20. Karhanie nedostatkov a boj za ich vykorenenie, pri absencii tvorivej alternatívy, je nástrojom ich egregoriálneho zakoreňovania a ďalšieho zintenzívňovania v živote egoistickej spoločnosti. Múdrosť spočíva v tom, aby sme cestou osvety menili «nepriateľov» na priateľov, opierajúc sa o pozitívne styčné body alebo snažiac sa o takýto výsledok bez porušovania pravdovernej etiky.

21. Vzájomné nedorozumenia medzi ľuďmi sú v historicky sformovanej kultúre nevyhnutné, no možno ich prekonať a dospieť k potrebnému (*pre vec súbornosti*) vzájomnému pochopeniu, ak sa tieto veci posudzujú oboma stranami v tandemovom režime, vychádzajúc z Lásky, v záujme spoločnej veci, a nie v záujme osobného utvrdenia sa vo svojej pravde a snahy «postaviť oponenta do laty». Budovať vzájomné vzťahy na základe kolujúcich rečí, vrátane cieľavedome vypúšťaných klebiet a lží, je neprípustné. Je to hlavný sociokultúrny faktor, prekážajúci vzniku a rozšíreniu súbornosti.

* *
*

Vyššie uvedený Kódex obsahuje tri funkčne svojrázne bloky. V prvom bloku (Časť 1) sa opisuje to minimum, ktoré ak jedinec nerealizuje u seba samého, tak ani nemôže vykonávať činnosť v spoločnosti v súlade s princípmi, opísanými v druhom a treťom bloku Kódexu (Časť 2). Kódex sa nezameriava na «ručné riadenie» seba samého, ale na formovanie celistvej psychiky jedinca, na vypracovanie, triedenie a realizáciu «automatizmov» nevedomých úrovni psychiky, na základe vedomej kontroly fungovania týchto automatizmov v celej rôznorodosti životných situácií. Kódex sa zameriava na osvojenie si a realizáciu poznávaco-tvorivého potenciálu v živote. Všetko, čo by sa v Kódexe mohlo zdať nepochopiteľné, je podrobne vysvetlené v práci VP ZSSR «Základy sociológie», Časť 1.

Funkčnosť Kódexu je overená v mnohoročnej činnosti účastníkov VP ZSSR, a jeho znenie odráža ich životnú skúsenosť. Funguje to — ak bude túžba sa ním riadiť, no nikto iný nemôže chcieť za Vás, keď budete sebou pohádzať a nebudete chcieť žiť Ľudsky...

Vnútorňý Prediktor ZSSR
11. marec — 2. apríl 2019
Opravy a spresnenia: 09.04.2019
Preklad: máj 2019